

210
0
மெய்கண்டசாத்திரம்.

திருவருட்பயன் முதலியன.
(பழையவுரை).

திருவாவடுதுறைஆதீனம்
1953.

உ
சிவமயம்.
திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீ மெய்கண்டதேவநாயனார்
ஐப்பசிச் சுவாதி மலர்.

விசய-ஐப்பசி.

உ
சிவமயம்.
திருச்சிற்றம்பலம்.

மெய்கண்டசாத்திரம்.

ஸ்ரீ உமாபதிதேவநாயனார்
அருளிச்செய்த

8. திருவருட்பயன்

9. வினுவெண்பா

(பழையவுரையுடன்.)

உ.
மெய்கண்டசாத்திரம்.
(பதினாளுக்கு).

திருச்சிற்றம்பலம்.

உந்தி களிறு வுயர்போதஞ் சித்தியார்
பிந்திருபா வண்மை பிரகாசம்—வந்தவருட்
பண்புவினா போற்றிகொடி பாசமிலா நெஞ்சுவிடு
உண்மைநெறி சங்கற்ப முற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

இருபத்தொன்றாவது குருமஹாசந்நிதானம்
ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ சுப்பிரமணியதேசிகசுவாமிகள்

உ
சிவமயம்.
திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீ உமாபதிதேவநாயனார்
அருளிச்செய்த

8. திருவருட்பயன்

9. வினாவெண்பா

(பழையவுரைகளுடன்.)

திருக்கயிலாய பரம்பரைத் திருவாவடுதுறையாதீனத்து
இருபத்தொன்றாவது குருமஹாசந்நிதானம்
ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ சுப்பிரமணியதேசிகமூர்த்திகள்
கட்டளையிட்டருளியபடி

அவ்வாதீன வித்துவான்
த. ச. மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளையால்
பல பிரதிகளைக்கொண்டு பரிசோதித்துப் பதிப்பிக்கப்பெற்றன.

விசய-ஐப்பசி
உரிமை பதிவு.

மெய்கண்டார்யாண்டு—731
1953.

சுவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீ மெய்கண்டதேவநாயனார் துதி.

பண்டைமறை வண்டரற்றப் பசுந்தேன் ஞானம்

பரிந்தொழுகச் சிவகந்தம் பரந்து நாறக்

கண்டிரு தயகமல முகைக ளெல்லாம்

கண்திறப்பக் காசினிமேல் வந்தஅருட் கதிரோன்

விண்டமலர்ப் பொழில்புடைகூழ் வெண்ணெய் மேவும்

மெய்கண்ட தேவன்மிகு சைவ நாதன்

புண்டரிக மலர்தாழச் சிரத்தே வாழும்

பொற்பாதம் எப்போதும் போற்றல் செய்வாம்.

— சிவஞானசித்தியார்

உ-
கணபதி துணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மெய்கண்டதேசிகர்மாலு.

கட்டளைக் கலித்துறை.

பூவேபொற் பூவின் மணமே மணப்புதப் பூங்கற்பகத்
காவே யெனதிரு கண்ணேயென் கண்ணுட் கருமணியே
கோவே குணக்குன் றமேயெனை யாண்ட சுகோதயமே
தேவே திருவெண்ணெய் மெய்கண்ட நாதமெய்த் தேசிகனே. 1

மெய்வாய்கண் மூக்குச் செவிவழி யேசெல் விடயம்மந்தின்
ஐவா யகப்படு மீபோன் மயங்கு மருவினையேற்
சூய்வாய்மை காட்டி வினைவீட்டி யின்ப முறக்கருணை
செய்வாய்திருவெண்ணெய்மெய்கண்டநாதமெய்த்தேசிகனே. 2

ஊனே அவ்வூனி னுயிரே யுயிர்க்குயி ரேயுணர்வே
வானே மறைப்பொரு ளையருளேவடி வாகியவெங்
கோனே யெனதற் றியானின் தாகவுங் கூட்டுவையோ
தேனே திருவெண்ணெய் மெய்கண்ட நாதமெய்த் தேசிகனே. 3

பார்த்த விடமெங்கு நாயேற்கு வேற்று முகப்படுமற்
ரூர்த்த வறிவினர் நேயமும் வேம்பெனக் காமருளிற்
கூர்த்தமெய் வேடமு மப்படி யேயென் கொடுமையிதைத்
தீர்த்தென்னை யாண்டருள் மெய்கண்ட நாதமெய்த் தேசிகனே. 4

முற்பவம் வந்த வரலாறு முற்று முடிந்ததற்பின்
உற்பவம் வந்த வரலாறு மோர்சில னுண்மையென்னே
அற்புத விக்ரக வானந்த ரூப வருட்செல்வமே
சிற்பர சின்மய மெய்கண்ட நாதமெய்த் தேசிகனே. 5

உன்மத்த மாயைக்கு முன்னது கன்ம மெனவரைப்பார்
கன்மத்தின் முன்னது மாயையென் பார்கலங் காதருளாய்
தன்மத்தை முன்னிட்ட மூன்று முணருந் தபோதனர்ர்குச்
சின்முத் திரையருண் மெய்கண்ட நாதமெய்த் தேசிகனே. 6

சுந்தர மான முகதா மரையும் சுரந்தவருள்
உந்திய பார்வையும் சின்முத் திரைக்கையு மோங்குமின்பம்
தந்தருண் மேனியும் பாதார விந்தமு மாய்த்தமியேன்
சிங்தை குடிகொண்ட மெய்கண்ட நாதமெய்த் தேசிகனே. 7

ஆறுகி லேனென் கவலை யெலாநின தஞ்செழுத்தைக்
கூறுகி லேனின் னருட்பெருக் கத்தைக் குறித்துணர்ந்துள்
ஊறுகி லேனின் னருளெனைக் காக்குமென் றுண்மையதாத்
தேறுகி லேன்வெண்ணெய் மெய்கண்ட நாதமெய்த் தேசிகனே. 8

அறிவா லறிதற் கடங்காத பேரொளி யாகியெங்கும்
நிறைவாய்ப் பரம சுகமாகி நேய மிலாருளத்திற்
பிறிவா யடிய ருளத்தமு தாய்ப்பெரி தாகுமின்பச்
செறிவார் திருவெண்ணெய் மெய்கண்ட நாதமெய்த் தேசிகனே. 9

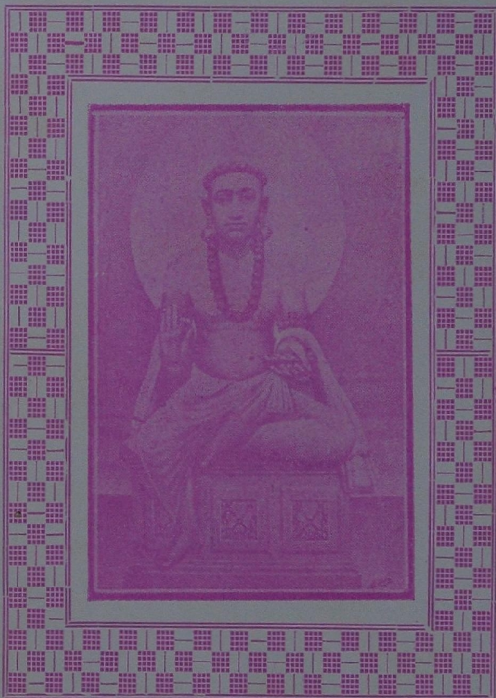
கருவினை யெய்தச் செயுமாண வத்துக்குங் காரணமாம்
இருவினை நின்ற நிலைமைமற் றுண்மையெல் லாமொருசொற்
பொருளின தாக வமைத்தருண் ஞானப் பொருட்சுவையாய்த்
திருவெண்ணெய் மேவிய மெய்கண்ட நாதமெய்த் தேசிகனே, 10

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீ மெய்கண்டதேவர்திருவடிவாழ்க.

ஸ்ரீ மாதவச்சிவஞானயோகிகள் மலாடிவாழ்க.

— ஸ்ரீ சுப்பிரமணியதேசிக மூர்த்திகள்.

வாழ்த்து.

வாழ்க வந்தணர் வானவ ரானினம்
வீழ்க தண்புனல் வேந்தனு மோங்குக
ஆழ்க தீயதெல் லாமர னுமமே
குழ்க வையக முந்துயர் தீர்கவே.

கயிலாய பரம்பரையிற் சிவஞான போதநெறி
காட்டும் வெண்ணை
பயில்வாய்மை மெய்கண்டான் சந்ததிக்கோர்
மெய்ஞ்ஞான பாநு வாகிக்
குயிலாரும் பொழிற்றிருவா வடுதுறைவாழ் குருநமச்சி
வாய தேவன்
சயிலாதி மரபுடையோன் றிருமரபு நீடுழி
தழைக மாதோ.

—ஸ்ரீ மாதவச் சிவஞானயோகிகள்.

குறிப்பு :—திருவருட்பயன், சங்கற்பநிராகாணம் இவற்றின் உரை
தூல் வேண்டுவோர் தனித்தனி ஒவ்வொன்றுக்கும்
எட்டணுவுக்குத் தபால் தலைச்சீட்டுகள் ஆதின லைபரேரி
யனுக்கு அனுப்பிப் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும்.

அச்சிட்டது :
ஸ்ரீ முருகன் அச்சகம்,
கும்பகோணம்.

‘திருவருட்பயன்’ என்பது திருவருளினது பயனைப்பற்றிக் கூறும் ஒருநூல் எனப் பொருள்படும். திருவருட்பயன் ஆறும் வேற்றுமைத்தொகை. அது இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகைப் புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித்தொகையாய் இந்நூலுக்குக் காரணப் பெயராயிற்று என்பர்பெரியோர். அஃதாவது ‘சிவபெருமானுடைய திருவருள் ஆன்மாக்களுக்குப் பயன்படுமாறு இவ்வாறு’ எனத் தெளிவாகக் கூறும் நூல் என்பதே இதன் திரண்ட பொருளாம். இனி. இறைவன் திருவருட்சத்தி அநாதிகாலம் தொடங்கியே ஆன்மாக்களுக்குப் பயன்பட உபகரிக்கும் நிலையைப் பக்குவ ஆன்மாக்கள் சிவஞானமே கண்ணாகக்கொண்டு, தெளிவாக உணர்ந்து, வீட்டின்பத்தைப் பெற்றுய்யுமாற்றை எளிதின் உணர்த்துவது இந்நூல் எனினும் இழுக்காது.

இந்நூல் குறள்வெண்பாக்களால் அமைந்தது. காப்பு உள்பட நூற்றொரு குறள் வெண்பாக்களையும், பப்பத்துக் குறள்வெண்பாக்களையுடைய பத்து அதிகாரங்களையும் கொண்டு மிளிர்வது இது. இவற்றுள் முதல் ஐந்து அதிகாரங்கள் பொது எனவும், பின் ஐந்து அதிகாரங்கள் சிறப்பு எனவும் கூறப்படுவன ஆம். முதல் மூன்று அதிகாரங்கள் பதி பசு பாச உண்மைகளை விளக்குவன நான்காவது—திருவருளின்தன்மை இது எனவும், ஐந்தாவது—அத்திருவருளே ஆன்மாக்களை இரட்சிக்கத் திருவருக்கொண்டு எழுந்தருளிவந்து உபகரிப்பது இவ்வாறு எனவும், ஆறாவது—ஆன்மா திருவருளினாலே உண்மைப் பொருளினே உணரும் முறைமை இப்படி எனவும், ஏழாவது—அறிந்தபடி நின்ற ஆன்மாக்கள் யான் எனது என்னும் செருக்கு அறுதல் எவ்வாறு எனவும், எட்டாவது—ஆன்மாக்கள் திருவருளே துணையாகக் கொண்டு ஆன்ம

லாபம் ஆகிய சிவப்பேற்றை அடையும் நெறி இது எனவும். ஒன்பதாவது—சிவப்பேற்றை அடைவதற்குரிய சமாதிகூடாதோர் திருவைந்தெழுத்தினை விதிப்படி கனித்து அருட்பேறு உற்றுச், சிவப்பேறு ஆகிய பேரின்பத்தை எளிதில் தலைக்கூடுக எனவும், பத்தாவது சிவப்பேறு அடைந்தோர் நீலை இது எனவும் கூறுவன. ஞானசாரியர் தன்னையடைந்த ஒரு பக்குவன் அதிநிரநிலையில் நின்று 'சிவபரம்பொருள் ஆன்மாக்களை ஐந்தொழிற்படுத்துவானேன்?' எனக் கேட்க, 'அஃதெல்லாம் அருளே' என ஆசிரியர் அருளினாராக. பின்னும், அப்பக்குவன் நனிதெளியுமாறு அவ் அருளாவது யாது? அதனால் அடையும் பயன் என்னை? என்று சிவாகமங்கள் உணர்த்தியவாறு விரித்துக் கூறியதே இத்திருவருட்பயனின் உட்கிடை என்க.

இந்நூலை எம்மனோர் பொருட்டு அருளிச்செய்த ஆசிரியர், மெய்கண்டதேவநாயனருடைய பரம்பரையிலே நான்காவது குரவராக எழுந்தருளியிருந்து முதலூலாகிய சிவஞானபோதத்தையும் வழிநூலாக எழுந்த சிவஞானசித்தியாரையும் உணர்த்த உணர்ந்த மாணவர்க்குத் தெளியுமாறு புடைநூலாகச் 'சிவப்பிரகாசத்' தையும் மற்றும் ஏழுநூல்களையும் தந்தருளிய ஸ்ரீ உமாபதிதேவநாயனார் ஆவார்கள். 1 உந்தி, 2 களிறு, 3 உயர்போதம், 4 சித்தியார், 5 பிந்திருபா, 6 உண்மை, 7 பிரகாசம், 8 வந்த அருட்பண்பு, 9 வினா, 10 போற்றி, 11 கொடி, 12 பாசமிலாநெஞ்சுவிடு, 13 உண்மைநெறி, 14 சங்கற்பம்" என முற்றிய மெய்கண்ட சாத்திரம் பதினான்கனுள் எட்டாவது சிவப்பிரகாசம் முதலாகச் சங்கற்ப நிராகரணம் ஈறாக உள்ள எட்டுச் சாத்திரநூல்களுள் இரண்டாவது நூல் இஃதாம்: மூன்றாவது வினாவெண்பா ஆம், இவ்விரண்டு சாத்திர நூல்களும் இப்போது ஆராய்ந்து பழையவுரையுடன் திருத்தமாக ஆதினப்பதிப்பாக வெளிவருவன.

ஸ்ரீ உமாபதிதேவநாயனார் அருளிய 7-சிவப்பிரகாசம் இவ்வாதினத்து உரையுடன் நந்தன—தை மாதத்திலும், 14-சங்கற்ப நிராகரணம் பழையவுரையுடன் விசய ஆண்டு-புரட்டாசியில் விசய தசமி மலராகவும் சித்தார்த்தசைவ மெய்யன்பர்களுக்கு எளிதில் கிடைத்த கருவூலம்போலவே இன்று விசய-ஐப்பசிச்சுவாதி மல

ராக, 8 திருவருட்பயன், 9 வினுவெண்பா ஆகிய இருநூல்களும் ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ மஹாசந்நிதானத்தின் திருவருட்பெருக்கால் வெளி வருகின்றன. இதனை அடுத்து ஏனைய சாத்திரநூல்களும் வெளி வரச்சித்தமாயுள்ளன. மெய்கண்டசாத்திரங்கள் பதினான்கனுள் 1. திருவுந்தியார், 2. திருக்களிற்றுப்படியார், 3. சிவஞான போதம், 5 இருபா இருபது, 7 சிவப்பிரகாசம், 8 திருவருட்பயன், 9. வினுவெண்பா, 14. சங்கற்பநிராகரணம் என்னும் எட்டு நூல்கள் இவ்வாதினத்து உரையுடன் சிறந்தமுறையில் வெளிவந்துள்ளன. ஏனைய சாத்திர நூல்களில் சிவஞானசித்தியார் அறுவர் உரையுடனும், சிவஞானபோதம் ஸ்ரீ மாதவச் சிவஞானயோகிகள் சிற்றுரை பேருரைகளுடனும் விரைவில் வெளிவர இருப்பன. சில அச்சாகியும் வருகின்றன. இவை சிவஞானச்சரக்கறையாகிய திருவாவடுதுறை ஆதினத்தின் அளவற்ற சிவானந்த அநுபூதியின் பெருமையை மலையிலிட்டவிளக்கென உலகுக்கு அறிவித்து நிற்பனவாம் என்க.

இனி, வினுவெண்பா என்பது வினாவியதைக்கூறும் வெண்பா எனவும், வினாவி அறியவேண்டும் பொருளினைக்கூறும் வெண்பா எனவும், வினாவத்தகும் பொருளைக்கூறும் வெண்பா எனவும் பொருள்கொள்ளக் கிடப்பதாகிய சொற்றொடராம். இது தன்மை, முன்னிலை, படர்க்கையில் இறப்பு நிகழ்வு எதிர்காலங்களைக் காட்டி நிற்பதாய் உள்ளது. “கடா இன்றி உரை நிகழாது என்பார் மதம் பற்றிய கலைவழக்கு” என்பர் பெரியோர். ஆகலின், ‘வினா முந்தருத உரையில்லை’ என்பது பழமொழி நானூற்றுச் செய்யுள். “இதனை, இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ? எனின், என வினாவிக்கொண்டு வரையும் உரைநடைகளானும் அறிக” என அச்செய்யுட் குறிப்புரையில் உணர்த்தியருளினர் மதுரை ஸ்ரீமத் திருநாராயணையங்கார் சுவாமிகள். எனவே, அறிவுக்கறிவாய் நின்றுணர்த்தும் ஒப்பற்ற பரம்பொருளைச் சிந்தித்து வினாவி அறிதற்கு உரியனவாகிய செய்திகளையெல்லாம் வெண்பா யாப்பில் அமைந்த செய்யுட்களால் ஆக்கிய ஈளிய நூல் என்பதே தெளிவாம் என்க. இதற்குப் “பாசத்தை வினாவி அறியக் கூறிய வெண்பாநூல்” எனப் பண்பும் வீனையும் அவாய் நிலையாற்கொண்டு முடித்துப் பொருள்கொள்ள வேண்டும் என்பர் அறிஞர். ஊரும் பேரும் இல்லா அம்முழுமுதற் பரம்

பொருளே ஆன்மாக்களை இரட்சித்தற்பொருட்டு ஊரும் பேரூங்
கொண்டு குருவடிவாய் எழுந்தருளிவந்து அருளும் என்பது சித்
தாந்த சைவர் துணிபாதலின், இந்நூலாசிரியர் தமது ஞானாசிரிய
ராகிய ஸ்ரீ மறைஞானசம்பந்ததேவ நாயனரை முன்னிலைப்படுத்திக்
கூறியருளினர். ஆயினும், இவ்வினாக்கள் தமது ஆசிரியரை வினாவி
யருளியதன்று. வினாவியருளியதாயின், அவ்வினாக்கட்கெல்லாம்
ஆசிரியர் அருளிய விடையினையும் தந்தருளவேண்டுமன்றோ? இவ்
வாறு கொள்ளாக்கால் பெரிதும் இடர்ப்பட்டுப் பொருளுரைத்தல்
வேண்டும்.

எனவே, பாசர்க்கம் பெற விரும்பினோர் இந்நூலிற் கூறிய
வாறு வினாவி அதன் உண்மைப் பொருளை அறிதல் வேண்டும் என்
பதை இறுதி வெண்பா அறுதியிட்டுக் கூறும். இதனாற் போந்த
பயன் புறச்சமய நூற்பொருளால் மயங்காமையேயாம். பொருள்
நிச்சயமுற்று நீட்டை கூடுதலே இந்நூல் அருளிச் செய்ததற்குக்
காரணம் என்பர்.

இனி, சகலாகம பண்டிதராகிய ஸ்ரீ அருணந்திதேவநாயனார்,
ஸ்ரீ மெய்கண்டதேவநாயனாராகிய தமது ஞானாசிரியர் சிவஞான
போதத்தையும் அதன் வார்த்திகப் பொழிப்பு முதலானவற்றையும்
அருளிச்செய்து தெய்வச்செந்தமிழ்நாடு உய்திபெற விரித்து ஒரு
நூல் இயற்றுக எனப்பணித்தருள அப்பணி தலைமேற்கொண்டு சிவ
ஞான சித்தியாரை அருளிச் செய்தனர் அதன் பின்பு ஆனவ
மல நிவர்த்தியை விளக்கிக்கூறும் இருபா இருபஃது என்னும்
நூலையும் அருளிச் செய்தனர். ஸ்ரீ அருணந்திதேவநாயனருடைய
மாணவர் ஸ்ரீ மறைஞானசம்பந்த நாயனார் தமக்கு அருளியவாறே
அவ் இருபா இருபஃது என்னும் ஞானநூலைச் சிந்திந்து அம்மரபு
பாதுகாத்தற் பொருட்டே ஸ்ரீ உமாபதிதேவநாயனரும் இந்த வினா
வெண்பாவை இயற்றியருளினர் எனவும் கூறுவர். இனி, கொற்
றவன்குடி-ஸ்ரீ உமாபதிதேவநாயனார் அருளிச்செய்த புடை நூலா
கிய சிவப்பிரகாசம்-சிவம்பிரகாசிக்கும் முறையையே மிகுத்துக்
கூறும். திருவருட்பயன்—ஆன்மாக்கள் பாசத்தால் கட்டுற்றுப்
பசத்துவம் பெற்றுப் போக போக்கியங்களை நுகர்தலும் திருவருட்
செயலே என்பதைத் தெளிவிக்கும். இவ்வினா வெண்பா நூல்—ஆன்

மாக்கள் இருண்மலநிலை எய்திப் பாசமுற்றுநிற்கும் காலத்தும் இறைவன் தனது அருட்பெருக்கால் பாசவிளக்கம் செய்யும் நிலையையே மிகக்கூறும் என்ப. ஆதலின், இவ்வாசிரியர் அருளிய எட்டு நூல்களுள் மேலே கூறிய மூன்றும் முழுமுதற்பரம்பொருளாகிய பதி—பசு—பாச நிலைமைகளையே வெவ்வேறாக எடுத்து விரித்து விளங்கக் கூறுவனவாம். பாசங்களின் பற்று நீங்காநாயின் ஆன்மா பிறவித் துயரினின்றும் நீங்க வழியில்லை. இறைவனடிசேர்தலும் இன்றும். இதனை, “பற்றி விடாஅ இடும்பைகள் பற்றினைப்—பற்றி விடாஅ தவர்க்கு” எனவும், “பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவர் நீந்தார்—இறைவனடிசேரா தார்” எனவும் வரும் திருக்குறட்பாக்கள் இனிதின் உணர்த்துவனவாம் என்க. எனவே, இந்நூலின் பதினொராவது வெண்பாவில் அருளியபடி “காண்கிற ஆன்மாவும், காட்டுகிற சிவமும், காணப்படும் பொருளும் சிவமொழிய விளங்கா” எனத்தேறிச் சிவஞானப் பேறடைவதே இந்நூலின் பெரும்பயனாகக் கொள்க.

இனி, வினாவெண்பா என்னும் இந்நூல் பதின்மூன்று நேரிசைவெண்பாக்களால் இயன்றுளது. அவை முறையே:—
1. இருண்மலநிலை, 2. கேவல சகல சுத்த இயல்பு, 3. ஞான தரிசனம், 4. சுத்ததத்துவ தரிசனம், 5. திருவருட்டரிசனம், 6. பாசநீக்கம், 7. அத்துவித அநுபவம், 8. பதிநிலைமை, 9. விஞ்ஞானகலர் பிரளயாகலர் நிலை, 10. பசுநிலைமை, 11. சிவஞானப் பேறு, 12. சிவபோகம் என்பனகூறிப்பின், 13. இந்நூற்பயனையும் விளக்குவனவாம் என்க.

இனி, திருவருட்பயன், வினாவெண்பாவுரைகள் மிகப்பழையன. இவ்விருநூல்களுக்கும் இவ்வாதினத்து 5-வது குருமகர்சந்தானம் ஸ்ரீ வேலப்பதேசிகர் திருவருள்பெற்ற ஸ்ரீ நமச்சிவாயத்தம்பிரான் உரை இயற்றியருளினர். அந்தக்காலம் வினாவெண்பாவுரையால் கி. பி. 1678 என விளங்கும். மெய்கண்டசாத்திரம் பதினான்கினுக்கும் மேலேகண்ட ஸ்ரீ வேலப்பதேசிகசுவாமிகளும், அவர்கள் மாணவர் ஸ்ரீ நமச்சிவாயத்தம்பிரானும் உரை வரைந்தருளினர் என்னும் வரலாறு உண்மையால் ஏனைய உரைகள் எப்போது செய்தருளினர் என்பது நன்கு தெரியவில்லை. இந்த உரைநடை மிக எளிமையானது; கற்போருக்கு நன்கு விளங்கத்தக்கது. திருவருட்பயனுக்கு, சேதுமடாலயம்-ஸ்ரீ நிரம்பவழிகிய தேசிகர் செய்தருளிய பொழிப்புரையும் கிடைத்தது. இன்னும் சில உரைகளும் உள்ளன போலும் என்பர். நாளாவட்டத்தில் திருவருள் கூட்ட அவ்வுரைகளும் கிடைப்பதாயின் தமிழ்நாட்டுக்கு - சித்தார்த்தசைவப்பேரன் பர்களுக்கு மிகவும் பயன்தரத்தக்கதாம்.

இவ்விருநூல்களையும் பரிசோதனை செய்வதற்குக் கருவியாக
வுள்ளனவாகிய பிரதிகள் :—

காணிய உபாக்கம் - முருகேச முதலியாரால் கி. பி. 1892-ல் பதிக்கப்
பெற்ற அச்சுப்புத்தகம்—1.

சென்னை சிந்தாத்திரிபேட்டை - கோ. சண்முகசுந்தர முதலியாரால்
கி. பி. 1895-ல் அச்சிடப்பட்ட சித்தாந்த அஷ்டகம் உரைப்
புத்தகம்—1.

காஞ்சி - நாகலிங்க முதலியாரால் கி. பி. 1897-ல் அச்சிடப்பட்ட
மெய்கண்டசாத்திரம் முழுவதும் உள்ள உரைப்புத்தகம்—1.

இவ்வாதினத்து அடியார் கூட்டத்தில் ஒருவராகிய ஸ்ரீ சுந்தரலிங்கத்
தம்பிரான் சுவாமிகள் கையெழுத்துக் காசிதப்பிரதி—1.

இவைகளில் ஆங்காங்கே பல பிழைகள் இருந்தன. அவைகள்
எல்லாம் இப்பதிப்பில் திருத்தம் பெற்றன. படிப்போர்க்கு எளி
தில் பொருள் விளங்குமாறு பதங்களைப்பிரித்துப் பொருள்கூறப்
பட்டுள. மேலேகூறிய பதிப்புக்களையும் இந்தப் புதிய பதிப்பையும்
உடன்வைத்து நோக்குவோர்க்கே அவை புலனும். எனினும், இப்
பதிப்பிலும் என் அநியாமையால் நேர்ந்த பிழைகளும் விடுபட்ட
சில அச்சப் பிழைகளும் இருத்தல் கூடும். அவற்றைக் காணும்
அறிவுடைப் பெருமக்கள் தயவுசெய்து எளியேனுக்குத் தெரிவிப்
பார்களாயின் புத்தகம் மறுபதிப்பில் திருத்தம் பெறுவதுடன் எளி
யேனும் திருந்த ஏதுவாம். திருத்தங்கள் யாவும் உபகரிப்போர்
பெயரால் நன்றிக் கற்குறியாக வெளியிடப் பெறுவனவாம். எவ்
வாற்றாலும் பிழையின்றி நூலும் உரையும் வெளிவரவேண்டும்
என்னும் கருத்தே மிகப்பெற்றுள்ளேன் என்பதை அறிஞர் உலகம்
நன்கறியும். எனினும், குறைகூறும் ஒரு சிலரை எவராலும்
தெருட்ட ஒண்ணாது என்பதை யாவரும் அறிவர்.

குருமஹாசக்ரிதானம் ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ சுப்பிரமணியதேசிகமூர்த்திகள்
இந்த வெளியீட்டிலும் வழக்கம்போலவேசெய்தருளிய கருணையைச்
சைவவுலகம் போற்றுகத்தகுதியது. திருவெண்ணையநல்லூரிலே
நடைபெற்ற சித்தாந்த சைவ மாநாடு முற்றுப்பெற்றவுடனேயே
ஐப்பசிச்சுவாதியில் எந்த நூல் வெளியிடவுள்ள தென்ற திருவுளக்
குறிப்பே இன்று இப்புத்தகவுருவில் மிகவிரைவிலேவெளியாயினமை
காணலாம் குற்றம் பொறுத்தருளுக.

திருவாவடுதலை.

3—11—53.

இங்ஙனம்,

சித்தாந்தசைவமணி —

த. ச. மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை,
ஆதீன வித்துவான்.

திருவருட்பயன் பொருட்சுருக்கம்.

க. மேலாகிய இறைவனது தன்மையை உணர்த்துவதால் இவ்வதிகாரம் பதிமுதலிலை என்று கூறப்பட்டது. தன்மை-இயல்பு. முதற்பதிலை எனமாறுக.

1. இறைவனது உண்மை, 2. திருவருட்சத்தியின் உண்மை, 3. இறைவனது உயர்வு, 4. இறைவன் ஆன்மாக்களின்பொருட்டே முத்திநாழில் இயற்றல், 5. இறைவன் அருவுருத்தன்மை, 6. கடவுட்டன்மை இறைவற்கு இயல்பாகவுடைமை, 7. இறைவன் அன்பர்க்கு எளியவன், அன்பர் அல்லாதவர்க்கு அரியவன் எனல், 8. இறைவன் எப்பொருளினும் தோய்த்தம் தோயாதுநின்றல், 9. இறைவன் விருப்பு வெறுப்பு இல்லாத நடுநிலைமை உடையவன், 10. இறைவன் ஆன்மாக்களுடைய பிறவிப்பிணியைப் போக்கிப் பேரின்பத்தை அருளுபவன் ஆதலின் அவ்விறைவனை எஞ்ஞான்றும் இடைவிடாமல் தியானித்து வழிபடவேண்டும் அஃதும் உறுதிப்பாட்டுடன் கூடியிருத்தல் வேண்டும் என்பது முதலியன இவ்வதிகாரத்திற் கூறப்பட்டுள்ளன.

உ. பலவாய உயிர்களது முறைமையினை உணர்த்துதலின் இது பசுநிலை எனப்பட்டது. இஃது உயிரைவநிலை எனவும் கூறப்படும்.

1. உயிர்கள் உண்மை, அவை அளவிலெனல், 2. மூலகைப்பட்ட உயிர்கள், 3. இயல்பாகவே உயிர்கள் ஆனவமலத்தால் பிணிக்கப்பட்டவை, 4. ஆன்மாக்கள் சுதந்தரமுடையன அல்ல, 5. உயிர்கள் அறிவிக்க அறிவனவே, 6. ஆன்மாக்களின் இயல்பு 7. ஆன்மாக்கள் சத்தல்ல அசத்தும்அல்ல சதசத்து என்பது, 8. ஆன்மஅறிவுக்கு உவமைகூறிவிளக்குதல், 9. ஆன்

மாலின் அறியாமையை உவமையால் பெறவைத்தல், 10. ஆன்மாக்களின் அறியாமையினை அனைத்து அருளால் பெறங்காலம் என்றோ எனக்கூறி இரங்கல் முதலியன.

ந. அறியாமையே வடிவாகிய ஆணவமலத்தினால் தன்மையையும் ஒழிந்த மாயை கன்மங்களின் இயல்பு களையும் எடுத்தவிளக்குதலின் இவ்வதிகாரம் பாசநிலை என்னும்பெயர்பெற்றது. இஃது இருண்மலநிலை எனவும் கூறப்படும்.

1. ஆணவமலநிலை, 2. ஆணவமலத்துக்கு உவமானம், 3. பூத இருளுக்கும் ஆணவமல இருளுக்கும் உள்ளவேறுபாடு, 4. ஆணவமலம் ஆன்மஞானத்தையும் சிவஞானத்தையும் விளக்கும் முறை. 5. ஆணவமலம் ஆன்மா அறியப்படாமல் நிற்பதை உவமானத்தால் விளக்குதல், 6. ஆணவத்தை அறிவது எவ்வாறு எனல், 7. ஆணவமலம் இல்லை என்பாரைமறுத்து உண்டுஎனச் சாதித்தல், 8. ஆணவமலம் அநாதியே உள்ளது எனல், 9. ஆணவமலசத்தி கெட்டு முத்தியடைதல், 10. இருளும் ஒளியும்போல மலமும் மாயையும் தம்முள் மாறுபாடு உடையன, மாயாகாரியங்கள் சங்கரகாலத்திலே தமது காரணத்தில் அடங்கிநிற்பினும் ஆன்மாக்களை அகன்றன அல்ல என்பது முதலியன.

ச. கருணையே வடிவாகிய ஞானத்தின் முறைமையை உணர்த்துவது ஆகலின், அருளதுநிலை என இவ்வதிகாரம் பெயர்பெற்றது.

1. அருளினது உயர்வு, 2. அருளினது உபகாரத்தன்மை, 3. அருள் அறிவிக்கும் தன்மை, 4. அருளோடு இருந்தும் ஆன்மா சிவானுபவம் உணராமையு, 5. அருளை ஆன்மா அறியாமையு, 6. ஆன்மா அருளை

அறியாமைக்கு உதாரணம் காட்டி விளக்குதல், 7. அருளை இழந்தோரின் இழிவு, 8. அருளை அறியாமை ஆன்மாவின் குறையே அன்றி அருளின்குறையன்று, 9. அருளை அறியும் முறைமை, 10. ஆன்மா அநாதியே தொடங்கி அருளோடு இரண்டறக் கலந்துநின்றும் வீட்டின்பத்தைப்பெற முயலாமை முதலியன.

௫. அருளினது நிலைகூறிய பின் அருளால் ஆம் ஞான வடிவாகிய ஆசாரியனது தன்மையைக் கூறுதலின் இஃது அருள் உருவநிலை என்பதாயிற்று என்பர்.

1. அருளே குருவடிவாய் வந்தது எனல், 2. ஞானாசாரியரால் அன்றி வேறு எவரானும் எவ்வாற்றா னும் பாசமோசனம் இன்று என்பது, 3. உலகு உண்மைப்பொருளே இக்குருவடிவம் என்பதை அறியாமல் மயங்கும் எனல், 4. அருளுருவே குருவுரு என்பதை ஆன்மாக்கள் அறியாமைக்கு அறியாமையே காரணம் என்பது, 5. திருவருள் மாணுடவுருக்கொண்டு வருதற்குரிய காரணம் கூறல், 6. ஆசிரியனையன்றி எப் பொருளும் அறியப்படாமை, 7. இறைவன் அநாதியே உயிரோடு கலந்து உள்நின்று உணர்த்தினும் ஆசாரிய னாக வெளிப்பட்டுவந்து அனுக்கிரகம் செய்தாலல்லாமல் பாசம்கீங்காது என்பது, 8. மூவகை ஆன்மாக்களுக்கும் இறைவன் அருளும் முறை, 9. முற்றறிவுடைய இறை வனே குருவுருக்கொண்டு வாராளுயின் உண்மையை உணர்தல் கூடாது, 10. திருவடிஞானம் குரவனை இன்றியமையாத சிறப்பினையுடையது என்பதை உவமை முகத்தால் வற்புறுத்திக்கூறல் முதலியன.

கூ. உண்மைப்பொருளை உணரும் முறைமை கூறு தலால் இஃது அறியும்கெறி எனப்பெயர்பெற்றது.

1. இறைவனே அருட்குரவனாகவந்து தேனாற்
தற்குரியகாலம், 2. அருட்டிருமேனிகொண்டு எழுந்
தருளிய கர்த்தா அறிவிக்கும் பொருள்இவை என்பது,
3. ஆன்மா அப்பொருள்களின் தன்மைகளை அறியா
தாயின் யான் எனது என்னும் செருக்கு அருள்
பிறவித்தன்பம் உறும் எனல், 4. ஆன்மா திருவருளி
னாலே சீவித்தநிற்பல், 5. அருளிநிற்காரியப்படுதலை
உவமை முகத்தால் அறிவித்தல், 6. ஞானம் முன்
நிற்பின் அல்லது ஆன்மா யாதொன்றையும் அறிதல்
கூடாது என்பதை அதுபவ வாயிலாக உணர்த்துதல்,
7. இறைவனது செயல்வழி ஆன்மா நிற்பல்வேண்டும்
என்பது, 8. அசைவின்றித்திருவருளைக்கண்டு நிற்கவே
அகண்டமாகிய ஞானம் தானே தோன்றும் என்பது,
9. ஞானத்தில் ஆன்மா அழுந்தி நிற்கும் முறைமை,
10. அருள்வயத்ததாக ஞானமயமாய்நிற்பல் முதலியன.

எ. ஆன்மசுத்திபண்ணும்படி கூறலின் இஃது உயிர்
விளக்கம் என்னும் பெயருடையதாயிற்று.

1. உலகவெறுப்பின் அல்லது அருளினை அடை
தல் கூடாது என உயிர் விளக்கமுறும் காலம் கூறுதல்,
2. உயிர் விளக்கமுறும் தன்மையை உவமையாற் பெற
வைத்தல், 3. ஆன்மா அருளை முற்கொண்டு காணாமல்
தானே கண்டேன் எனக் கூறுதலால் உளவாகும் கேடு,
4. ஆன்மா அருளோடு கூடிநிற்பலை இருளோடு கூடி
நிற்பல்போல என்று ஒருவாற்றால் தெரிவித்தல், 5.
ஆன்மாவுக்கு அறிவு விளக்கமுறகற்கேண்மை வேண்டும்
எனல், 6. கெடுதலின்றி நிறைந்துநிற்கும் ஞானசுத்தி
யினை வஞ்சித்து அதன்முதலாகிய ஞேயத்தை அறிதல்
அரிது எனல், 7. அருளானது ஆன்மாவைத் தன்
வயத்ததாக்குதல், 8. அருளோடு பொருந்திநிற்கும்
உபாயம் கூறல், 9. ஆன்மா அருளைப்பெற்றே அறிய

வேண்டும் எனல், 10. சிவப்பொருளானது அருளாலே அன்றிக் கரணங்களோடு கூடியும் தனித்தும் ஆன்மா அறிய வாராதெனல் முதலியன.

அ. ஆன்மசுத்தியினைக்கூறிப் பின் அதனால் எய்தும் பயன் இஃது எனக் கூறலின் இவ்வதிகாரம் இன்புறு நிலை எனப்பெயர் கூறப்பட்டது.

1. ஆன்மா இன்ப துன்பங்களை அடைதற்குக் காரணம் கூறல், 2. ஆன்மா சிவமுதலைப் பெற்றே இன்பம் அடைதல் வேண்டும் எனல், 3. இன்புறுதல் என்பது ஆன்மாவிற்கே யன்றிச் சிவமுதலுக் கில்லை எனல், 4. ஆன்மாவும் சிவமும் இரண்டறக் கலந்த விடத்தேதான் இன்பம் தோன்றும் எனல், 5. ஆன்மாவும் சிவமும் தம்மீற் கலப்பால் இரண்டற நின்றலே அத்தவிதமாம் எனக்கூறி ஏகம் என்பாரை மறுத்தல், 6. பேரின்புற்றோரே பிறவியற்றார் என்பது, 7. பேரின்பத்தை அடைந்தோர் நிற்கும் நிலை, 8. பேரின்புற்றார் சமயாசாரம் நீங்கும் முறைமை, 9. இன்பநிலை கூட்டுற வினாலன்றி வாயினால்கூற வாராதெனல், 10. அன்புடையார்மாட்டு அப்பேரின்பம் எளிதின் எய்தும் என்பது முதலியன.

க. ஐவகைப்பட்ட திருவெழுத்தாகிய அருளினது முறைமையைக் கூறுதலின் இஃது ஐத்தெழுத்தருணிலை என்னும் பெயர்த்தாயிற்று.

1. எல்லா நூற்பொருளும் இவ் ஐத்தெழுத்தினுள்ளே அடங்கும் என்பது, 2. பிரணவமாகிய துண்ணிய ஐத்தெழுத்தின் இயல்புகூறல், 3. அத்திருவெழுத்தைத்தின் பொருளியல்பு தெரித்தல், 4-5. பஞ்சாக் கரம் போகம் மோகும் என்னும் இரண்டையும் தரும் முறை, 6. மலசத்திகெடும் முறைமை, 7. முத்தர் ஓது

மாறு, 8-9. திருவைந்தெழுத்தினை விதிப்படி குரு முகத்தால் பெற்றுத் தெளிந்து நிற்பார் பெறும் நிலை, 8. திருவைந்தெழுத்தில் உள்ள வகாரம் ஆகிய அருளினது தன்மையை வகுத்துக்கூறல், 10. பயன் கூறல் முதலியன.

ய. சமாதிகூடினோரது தன்மையை விளக்கலின் இவ் வதிகாரம் அணைந்தோர் தன்மை எனக்கூறப்பட்டது.

1. ஆன்மா ஞேயத்து அழுந்திநிற்கும் நிலைமை, 2. ஞேயத்து அழுந்திநிற்போர் பாமானந்தத்தினை அனுபவித்திருத்தல் ஒன்றிற்குமே உரியர் அன்றி மற்றொரு தொழிற்கும் உரியார் அல்லர் என்பது, 3. சிவன் முத்தர் சிவம் ஒன்றுமே அன்றிப் பிறிதொன்றும் அறியார் எவ்விடத்தும் சிவமே பார்த்திருப்பார் ஆயின் பா முத்தர்தன்மை கூறவேண்டுவதின்று, 4. அவர் புலன் உணர்வில் பொருந்தமாட்டார் எனல், 5. சிவத்தை நீங்கி ஆன்மா நிலலாது என்பது, 6. சிவஞானிகளே உள்ளும் புறம்பும் ஒத்த ஒருதன்மைக் காட்சியர் எனல், 7. சிவஞானிகளது தொழில், 8. சிவஞானிகளுக்கு வினைத்தொடர்பு இன்றாமாறு கூறல், 9 சிவஞானிகளுக்கு மூவகைக்கன்மமும் இவ்வுடலோடேகும் எனல், 10. சிவஞானிகள், வீட்டின்பத்தினை விரும்பாத உயிர்களிடத்து இறைவனைப்போலவே நிறைந்த கருணையுடையராதல் என்பது முதலியனவாம்.

திருவருட்பயன் பொருட்கருக்கம் முற்றிற்று.

உ
சிவமயம்.

திருவருட்பயன்.

—::—

உமாபதிசிவன் என்னும் பிள்ளைத் திருநாமத்திற்கும், இந்நூற்கும் முதல்வராகிய கொற்றவன்குடி முதலியார் அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் நான்கினுள் வீட்டுநெறி காட்டுவான் தம்மால் எடுத்துக் கொள்ளப் பட்ட இலக்கியம் இடையூறின்றி இனிது முற்றுதற் பொருட்டு ஆதிக்கண்ணே கரிமுகக் கடவுளை வணக்கம் செய்தருளுகின்றார். 'வழிபடு தெய்வ வணக்கஞ் செய்து மங்கல மொழிமுதல் வகுத்தெடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட இலக்கண இலக்கியம் இடுக்கணின்றி இனிது முடியும்' என்பாராகலின்.

காப்பு.

நற்குஞ் சரக்கன்றை நண்ணிற் கலைஞானம்
கற்குஞ் சரக்கன்று காண்.

(நிரம்ப - பொழிப்பு) அடைந்தோர்பாற் செய்யும் நல்லருளிணையுடைய யானை முகத்தினையும்; என்றும் ஒரு படித்தாயிருக்கும் இளமையினையும் பெற்ற கடவுளை ஒருவர் மன மொழி மெய்களால் வந்திப்பாராயின்

அவர்க்கு வேதாகமபுராணம் முதலிய கலைகள் யாவும் வருந்திக் கற்கும் பண்டமில்லை. எனவே, தானே எளிதின் வரும் என்பதாம் என்க.

உலகத்து ஆனைகளெல்லாம் அடைந்தோர்பால் துன்பம் செய்தலின் இதனை 'நற்குஞ்சரக்கன்று' என்று அருளிச் செய்தார், யானே அறிந்தறிந்தும் பாகனையே கொல்லும் என்றறிக. இஃது ஆகுபெயர்.

உ
சிவமயம்.
திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவருட்பயன்

மூலமும் - உரையும்.

1. பதிமுதுநிலை.

அஃதாவது மேலாகிய இறைவனது இயல்பு. சிவனுக்குத் தன்னியல்பு ஏது? என்னில்—

1. அகர உயிர்போ லறிவாகி யெங்கும் நிகரிலிறை நிற்கு நிறைந்து.

என்பது :—அகர உயிர்போல் - அக்காங்களுக்கெல்லாம் அகாரம் ஆகிய எழுத்துப் பிராணனாய் நின்றாற்போல, அறிவு ஆகி - ஆன்மாக்களுக்கெல்லாம் அறிவாகி, எங்கும் - சடத்திலும் சித்திலும், நிகர் இல் இறை - ஒப்பிலாத கடவுள், நிற்கும் நிறைந்து - சர்வத்திரபரிபூரணனாய் அசைவற்று நிற்பன் என்றவாறு.

(நிரம்பவழகியார் பொழிப்புரை)—அகரமாகியஉயிர், எழுத்துக்கள் எல்லாவற்றினும் பொருந்தி வேறற நின்றாற்போலத் தனக்கோர் உவமனில்லாத் தலைவன் உலகுயிர் முழுவதும் ஒழிவறநிரம்பி ஞானவுருவாய் அழிவின்றி நிலைபெறும் என்க.

அகரம் தானே தனித்தும் ஏனை உயிர் உடம்புக்கெல்லாம் வேறின்றிப்புணர்ந்தும் நின்றலானும், அங்ஙனம்

புணர்ந்தவழியும் தன் உருவுதோன்றாது ஆகலானும், முதற்கண் வைக்கப்படுதலானும், விகாரம் இன்றி நாதமாத்திரையாய் இயல்பாற் பிறத்தலானும் இறைவற்கு உவமை ஆயிற்று. இவ் ஒப்புமைப்பால் சடம்ஆசிய ஒலிவடிவு அன்று என்பதற்கு அறிவாகி என்றும், அகரம்போல ஒருகாற்புணர்ந்து நீங்காது என்பதற்கு நிறைந்து என்றும், அவ் அகரம் முதலிய எழுத்துக்களும் உட்படுதற்கு எங்கும் என்றும், மாணாக்கர்க்கு அறிவித்தற்பொருட்டு உவமனொடு புணர்த்தினும் அன்னதன்று என்பதற்கு நிகரில் என்றும் கூறியருளினார். “அக்கரங்கடோறும் — சென்றிடும் அகரம்போல நின்றனன் சிவனுஞ் சேர்ந்தே” என்று அருளிச் செய்தவாறு காண்க.

இதனால், இறைவனது உண்மையும், அவன் வேற்ற சிற்றமையும் கூறப்பட்டன. (1)

இப்படி மனம்வாக்குக் காயங்களுக்கு எட்டாமல் இருந்தால் ஆன்மாக்கள் மலபரிபாகம் வந்து மோகும் அடைகிறது எப்படி? என்னில்—

2. தன்னிலைமை மன்னுயிர்கள் சாரத் தருஞ்சத்தி பின்னமீலா னெங்கள் பிரான்.

என்பது :—தன் நிலைமை மன் உயிர்கள் - தன்னுடைய நின்மலம் ஆகிய சுவதத்திரத்தை நிலைபெற்ற ஆன்மாக்கள், சார - பொருந்த, தரும் சத்தி - கூட்டும் அருட்சத்தி; (அதனால் சத்தியும் சிவமும் இரண்டோ? என்னில்) பின்னம் இலான் எங்கள் பிரான் - இரண்டில்லாதவன் எங்கள் சுவாழி என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — வாக்கு மனங்கட்கு எட்டாத தனது விமல ஞானானந்த வீட்டின் எல்லையை நிலைபெற்ற ஆன்மாக்கள் வந்துபொருந்தும்படி செய்யும் அருளாகிய பராசத்தியுடனே பேதமின்றி ஒன்றிநிற்பான் எம்முடைய இறைவன் என்க.

மன்னுயிர்கள் என்றதனால் ஆன்மாக்கள் வினைவயத்தில் உருவும் தொழிலும் வேறுபடுவது அன்றி, நிலம் முதல் நாதம் ஈடுகிய தத்துவங்கள் போலப் பிறந்து இறப்பன் அல்லவாம்.

இதனால், அவன் ஓர் சத்தியோடும் கூடிநிற்பன் என்பதூஉம், அது கருணைவடிவிற்கு என்பதூஉம் கூறப்பட்டன. (2)

அப்படி உம்முடைய கடவுள் மகத்துவமோ? என்னில்—

3. பேருமைக்கும் நுண்மைக்கும் பேரருட்கும் பேற்றின் அருமைக்கு மோப்பின்மை யான்.

என்பது :—பேருமைக்கும் - ஆன்ம போதத்தாலே அறியப்படாத மகத்துவத்துக்கும், நுண்மைக்கும் - இப்படி பஞ்சகிருத்திய நடத்தையிலேயும் ஆன்மாக்களாலே அறியப்படாத இரகசியத்துக்கும், பேர் அருட்கும் - ஆன்மாக்கள்மேல் வைத்த மிகுந்த கிருபைக்கும், பேற்றின் அருமைக்கும் - சரியை கிரியா யோகங்கள் முடிந்த இறுதியிலே சாயுச்சியத்தைக் கொடுக்கப்பட்ட ஆச்சரியத்துக்கும். ஒப்பு இன்மை ஆல் - இவனுக்கு உவமை இல்லை என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி)—எவ்விடத்தும் உளதாய நிறைவினானும், நொய்மையினானும், மிகுந்த கருணையினானும், ஒருவரால் பெறுதற்கு அருமையானும் ஆய இந்நான்கினும் தனக்கு ஓர் ஒப்புவமையில்லாதான் முன்னம் கிளந்த எம் இறைவன் என்க.

இவ்வாற்றால் தனக்கு உவமன் இல்லான் ஆகவே, மற்று அனைத்தியல்பினானும் ஒப்பிலன் ஆதலினால் உய்த் துணர்க.

“அண்டப் பகுதியின் உண்டைப் பிறக்கம், அளப் பருந் தன்மை வளப்பெருங் காட்சி, ஒன்றினுக் கொன்று

நின்றெழில் பகரின், தூற்றொரு கோடியின் மேற்பட விரிந்தன, இன்னுழை கதிரின் துன்னணுப் புரையச், சிறிய வாகப் பெரியோன்...," எனவும்; "பெருமைக் கண்டம் அணுத்தர அணுவண் டத்து, நின்று நுணங்கிய தண்டாச்சீர்த்தி" எனவும் அருளிச் செய்தவாறு காண்க. குவ்வுருபு மூன்றாம் வேற்றுமைப் பொருள் தந்தது; "யாத னுருபிற் கூறிற் றுயினும், பொருள்செல் மருங்கின் வேற்றுமை சாரும்" என்பது இலக்கணம் ஆகலின். (3)

இதனால், இறைவனது உயர்வு கூறப்பட்டது. இவனுக்கு ஒப்பில்லை என்பானேன்? மூவரின் ஒருவன் அல்லவோ? எனின்—

4. ஆக்கி யெவையு மளித்தா சுடனடங்கப் போக்குமவன் போகாப் புகல்.

என்பது :— ஆக்கி - பிரமாவை உண்டாக்கிச் சகத்தைச் சிருட்டிப்பித்து, எவையும் அளித்து - விட்டுணுவை உண்டாக்கிச் சகத்தையெல்லாம் இரட்சிப்பித்து, ஆசுடன் அடங்கப் போக்குமவன் - முடிவில் மாயாமலத்திலே எல்லாம் அடங்கச் சங்கரிக்கும் தன்மையை யுடைய கத்தாவாய், போகாப்புகல் - தான் என்றும் முடிவில்லாமல் அந்தப் பிரமா விஷ்ணு சகம் எவையிற்றுக்கும் புகலாகிய ஆண்டவனும் என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — இனையனாகிய அக்கடவுள் ஒருவன், ஒருத்தி, ஒன்றென்று சுட்டப்பட்ட உலகங்கள் எல்லாவற்றினையும் படைத்து, நிறுத்தி. இச்சா ஞானக் கிரியைகள் உணராத வண்ணம் ஆன்மாக்களெல்லாம் மூல மலத்துடனே அடங்கியிருக்கும்படி அழித்தலைச்செய்யும் தான் எஞ்ஞான்றும் நீங்காத தோர் புகலிடமாயிருக்கும் என்க.

ஆசுடனடங்க என்றதனால், புனருற்பத்தியுண்டென்பது கூறியதாயிற்று. "உயிரவை யொடுங்கிப் பின்னும்

உதிப்பதென் அரன்பாலென்னில், செயிருறு மலத்தினாகும்” என்று அருளிச் செய்தவாறு காண்க.

இதனால், அவனொருவனே முத்தொழிற்கும் உரியன் என்பது கூறப்பட்டது. (4)

அவன் அருவமோ, உருவமோ, அருவாருபமோ? என்னில்—

5. அருவு முருவு மறிஞர்க் கறிவாம்
உருவ முடையா னுளன்.

என்பது :—அருவும் உருவும் - அருவமும் உருவமும் அருவாருபமுமாம், அறிஞர்க்கு - அறிவால் மிக்க ஞாதாக்களுக்கு, அறிவு ஆம் உருவம் - ஞானமாகிய அருட்டிருமேனியை, உடையான் உளன் - உடைத்தானவனாய் இருக்கின்றான் என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — சிவம் சத்தி நாதம் விந்து என்னும் அருவடிவு நான்கும், மகேசுரன் உருத்திரன் மால் அயன் என்னும் உருவடிவு நான்கும் உடையன், அவ்விறைவன் அறிவுடையாரது உள்ளத்தின்கண் தோன்றும் ஞான உருவினையும் உடையன் ஆகலான் என்க.

அருவும் உருவும் உள்ளான் எனவே, அருவுருவாகிய சதாசிவ வடிவம் என்பது கூறவேண்டா ஆயிற்று. “சிவம் சத்தி நாதம் விந்து சதாசிவன் திகழு மீசன், உவந்தருள் உருத்தி னன்றான் மாலயன் ஒன்றி னென்றும்” என்றும், “குறித்ததொன் றாக மாட்டாக் குறைவிலன் ஆதலாலும்” என்றும் அருளிச் செய்தவாறு காண்க.

இதனால், அவன் அருவுருவு கூறப்பட்டன. (5)

உடைமையாகில் ஒருவர் உண்டாக்கிக் கொடுக்க வேண்டும்? என்னில்—

6. பல்லா ருயிருனரும் பான்மையென மேலோருவன்
இல்லாதா னெங்க ளிறை.

என்பது :—பல்லார் உயிர் உணரும் - சர்வான்மாக்களும் (தங்
கட்குக் கர்த்தா தனு காரண புவன போகங்களைத் தந்து அறி
விக்க) அறிகின்ற, பான்மை என-முறைமை போல, மேல் ஒருவன்
இல்லாதான் - தானே அறிதலன்றித் தனக்குமேல் ஒருவன்
அறிவிக்க வேண்டுவதில்லை. ஆதலால் தான் நினைந்த திரு
மேனியைத் தரித்துக்கொள்வான், எங்கள் இறை - எமது கர்த்தா
என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — நிறைந்து எண்ணிறந்த ஆன்மாக்களும்
அறிவிக்க அறியும் பகுதிபோல, தனக்கு மேலாய் நின்று
உணர்த்துவதோர் கடவுளை யில்லாதான் எம்முடைய இறைவன்
என்க.

இதனால் கடவுட்டன்மை ஒருவராற்பெறுது இயல்பாக
உடையன் என்பது கூறப்பட்டது. (6)

உம்முடைய கர்த்தாவை எல்லாராலும் அறியலாமோ?
என்னில்—

7. ஆனா வறிவா யகலா னடியவர்க்கு
வானுடர் காணாத மன்.

என்பது :—ஆனா அறிவாய் - எவ்விடத்தும் நீங்காத பேரறி
வாய், அகலான் அடியவர்க்கு - விட்டு நீங்கான் ஞானவான்களுக்கு,
வான் நாடர் காணாத மன் - தன்னை அறியாத பிரம விட்டுணு
முதலாகிய தேவர்களுக்கு அவர்கள் மன வாக்குக் காயத்துக்கு
எட்டாத ஞானவான் என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — நீங்காத ஞானமாய் அடியார்கள்
உள்ளக் கமலத்தினைவிட்டு ஒருபொழுதும் பிசிதல் செய்யான்,
தான்தேவர்களால் காண்டற்கு அரிய மேலோன் ஆயினும்
என்க.

அடியவர் எனவும், வானூடர் எனவும் பொதுப்படக் கூறினமையால் யாவராயினும் அன்பர்க்கு எளியவன் ஆதலும், அன்பரல்லாதவர்க்கு அரியன் ஆதலும் உடையன் என்பதாம்.

“கனவிலுந் தேவர்க் கரியாய் போற்றி, நனவிலும் நாயேற் கருளினை போற்றி” என்று அருளிச் செய்தார் போதலூர் புகழகம் போர்த்த மெய்யன், வாதலூர் வந்த மறைமுதற் றலைவர் என்க.

இதனால், அவன் அருள்புரியுமாறு கூறப்பட்டது. (7)

உமது கர்த்தா ஏகதேசனோ? வியாபகனோ? என்னில்—

8. எங்கு மேவையு மேரியுறுநீர் போலேகந்
தங்குமவன் ருனே தனி.

என்பது :—எங்கும் எவையும் - சித்தினும் சடத்தினும், எரி உறு நீர் போல் - அக்கினியைப் பொருந்தின சலம் போல, ஏகம் தங்கும் - கர்த்தா இரண்டற ஏகத்துவமாய்ப் பொருந்தி நிற்பன், அவன் தானே தனி - அந்தக் கடவுள்தானே ஒப்பில்லாதவன் என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — எல்லா உலகங்களிடத்தும் அளவிறந்த உயிர்கள் மாட்டும் நீரிடைநின்ற தழல்போல இரண்டறக் கலந்திருந்தானாயினும், அக்கடவுள் அப்பதங்களில் தங்காது நீங்கி ஏகனாய் நிற்பன் என்க.

ஏகாரம் - பிரிநிலை. “பார்பத மண்டம் அனைத்து மாய்” என்பதனுள் ‘நீருறுதி’ என்று அருளிச்செய்த வாறு காண்க. நீர் உறு தி என்பது காய்ந்த புனலின்கண் உளதாய வெம்மை.

இதனால், யாண்டு நிரம்பி நிற்பினும் அதில் தோயான்
என்பது கூறப்பட்டது. (8)

கர்த்தா எங்கும் ஒருபடித்தாய் நிற்பனோ? என்னில்—

9. நலமில்ன் நண்ணுர்க்கு நண்ணிவர்க்கு நல்லன்
சலமில்ன் பேர்சங் கரன்.

என்பது :—நலம் இலன் நண்ணுர்க்கு - தன்னை வழிபடாத
பேர்களுக்குத் தங்களாலே உள்ள சனை மரணம் ஆகிய துக்
கத்தை நீக்கித் தன்னாலேயுள்ள இன்ப நலத்தைக் கொடான்,
நண்ணினர்க்கு நல்லன் - தன்னை வழிபட்ட பேர்களுக்குத் தான்
பத்தை நீக்கி இன்பநலத்தைத் தருவான், (வழிபடாத பேர்க்
குத் துன்பத்தை நீக்காமலும், வழிபட்ட பேர்க்குத் துன்பத்தை
நீக்கியும் இருக்கையினாலே பிரபஞ்ச வாதியோ? என்னில்)
சலம் இலன் பேர் சங்கரன்-விருப்பு வெறுப்பில்லாதவன் சுகத்தை
ஆன்மாக்கள் எவைக்கும் கொடுக்கையினாலே, சங்கரன் என்ற
திருநாமத்தை யுடையவன் என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — தன்தாளினை அடைந்தார் மாட்டு
நன்மையினைச் செய்தலும், அது செய்யார்மாட்டு அது செய்யா
திருத்தலும் உடையனாயினும் வயிரம் என்பது சிறிதும் இலன்;
இன்பத்தினைப் பண்ணும் சங்கரன் என்னும் பெயரினை
உடையான் ஆகலான் என்க.

வடமொழியில் சம் என்பது சுகம், கரன் என்பது
பண்ணுவான்; இவை இரண்டும் புணர்ந்து சங்கரன் என
நின்றது.

இதனால், விருப்பு வெறுப்பிலன் என்பதூஉம் அவ்வவர்
செய்திக்கொத்த பயன் உதவும் நடுநிலைமையை உடை
யவன் என்பதூஉம் கூறப்பட்டன. (9)

வழிபட்டவர்களாலே அந்தப்பொருளைப் பெறலாமோ ? என்னில்,—

10. உன்னுமுள தைய மிலதுணர்வா யோவாது மன்னுபவந் தீர்க்கு மருந்து.

என்பது:—உன்னும்-நினைபுங்கள். உளது-உண்டு, ஐயம் இலது-சந்தேகம் இல்லை, உணர்வுஆய் ஒவாது - அறிவுக்கறிவாய் விட்டு நீங்காது, (அப்படி விட்டு நீங்காமலிருந்து என் செய்யும்? என்னில்) மன்னு பவம் தீர்க்கும் மருந்து - பொருந்திய சனை மாணமாகிய வியாதியைத் தீர்க்கின்றதற்கு நல்ல பரம ஓனஷதம் என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — ஞானமயமாய்ப் பிரிப்பின்றி நின்று அநாதியே தொடர்ந்து வரும் பிறவிப் பிணியினை அறுத்தற்கு ஓர் மருந்தாம் தன்மையினை யுடையவன் அக்கடவுள்; அதற்கு ஓர் ஐயமில்லை. அதனை எஞ்ஞான்றும் இடைவிடாது அன்புடன் நினைப்பீராக என்க.

இதனால், பதியினை வழிபட வேண்டும் என்பதும், உறுதிப்பாடும் கூறப்பட்டன. (10)

முதலாவது பதிமுதுநிலை முடிந்தது.

ஆகத் திருக்குறள்—11.

—::—

2. உயிரவைநிலை.

அஃதாவது பலவாய உயிர்களது முறைமை. இதனைப் பன்மை வாசகப்படுத்திய அதனால் பதி ஒன்றே என்பது தானே கொண்டு கிடந்தது. பதியின் இயல்பு கூறிப் பசுக்கள் இயல்பு கூற்றிற்குலான், மேலை அதிகாரத்தினொடு இதற்கு இயை

புடைத்து எனக் கொள்க. பசு, உயிர், சேதனன், புற்கலன், சீவன், அணு, வியாபகன், ஆன்மா என்பன ஒருபொருட் கிளவி.

11. பிறந்தநான் மேலும் பிறக்குநாள் போலும் துறந்தோர் துறப்போர் தொகை.

என்பது :—பிறந்தநான் மேலும் பிறக்கும் நாள் போலும் - பிறந்த ஆன்மாக்களுக்குத் தொகையுண்டானாற் போலவும், இனிமேல் பிறக்கும் ஆன்மாக்களுக்குத் தொகையுண்டானாற் போலவும்; துறந்தோர் துறப்போர் தொகை - தேகாதிப் பிரபஞ்சத்தைப் பொய் என்று நீங்கி மோக்கத்தை அடைந்தோர்க்கும் தொகை உண்டு, இனிமேல் அப்படி மோக்கத்தை அடைவோர்க்கும் தொகை உண்டு; அதற்கும் அளவில்லை இதற்கும் அளவில்லை என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — உயிர்கள் தோன்றிய காலத்தினது தொகையும், மேல் தோன்றும் காலத்தினது தொகையும், இறைவன் திருவடியை அடைந்தாரது தொகையும், மேல் அடைதற்கு உரியாரது தொகையும் தம்மில் ஒக்கும். எனவே, அளவில என்பதாம் என்க.

ஈற்றில்நின்ற தொகை நான்களுடும் கூட்டப்பட்டது. இதில் உயிருண்மை உடைத்து எனக்கூறியது எதனால்? என்னில், பொருளுண்மை பெற்றே அதன் இயல்பு கூறவேண்டும்; பித்திகையுடைத்தாயே சித்திரம் எழுத வேண்டுமாறு போல.

இதனால், உயிர்களது உண்மையும், மிகுதியும் கூறப் பட்டன.

(1)

ஆன்மாக்கள் எல்லாம் ஒருபடித்தோ? என்னில்—

12. திரிமலத்தா ரோன்றதனிற் சென்றார்க ளன்றி ஒருமலத்தா ராயு முளர்.

என்பது :—திரிமலத்தார் - ஆணவம் கன்மம் மாயை என்னும் மும்மலத்தையுடைய சகலராயும், ஒன்று அதனில் சென்றார்கள் - மாயாமலத்தை நீங்கி மற்று இருமலமும் உடைய பிரளையாகலராயும், அன்றி - அவையன்றி, ஒருமலத்தாராயும் - மாயாமலத்தையும், கன்ம மலத்தையும் நீங்கி மற்று ஒருமலமுடைய விஞ்ஞான கலராயும், உளர் - இப்படி மூவகை ஆன்மாக்களாய் இருப்பார்கள் என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — ஆணவம் கன்மம் மாயை என்னும் மலங்கள் மூன்றுடையராகியும், இம்மூன்றில் மாயைநீங்கி ஏனைய இரண்டும் உடையராகியும், அவ் இருவகையும் அல்லாது ஆணவம் ஒன்றினையும் உடையராகியும், சொல்லப்பட்ட மூன்று திறத்தினையுடையார் அவ் வான்மாக்கள் என்க.

ஆயும் என்பது மூன்றிடத்தும் கூட்டப்பட்டது. அவர்கள் நிரனிறையில் சகலர், பிரளையாகலர், விஞ்ஞான கலராம். “உரைதருமிப் பசுவர்க்க முணரின் மூன்றும் உயரும்விஞ்ஞானகலர் பிரளையா கலர்சகலர், நிரையின் மல மலங்கன்ம மலங்கன்ம மாயை நிற்கும்” என்றருளிச் செய்தவாறு காண்க.

இதனால், தொடர்பின் விகற்பத்தால் உயிர்கள் மூவகைப்பட்ட தன்மை கூறப்பட்டது. (2)

இவர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் அதிகமோ? என்னில்—

13. மூன்றுதிறத் துள்ளாரும் மூலமலத் துள்ளார்கள்
தோன்றல்தோற் றுள்ளார் துணை.

என்பது :—மூன்று திறத்து உள்ளாரும் - அம்மூவகைப் பட்ட ஆன்மாக்களும், (அநாதியிலே) மூல மலத்து உள்ளார்கள் - ஆணவமல சம்பந்தர்களாய் இருக்கிறவர்கள் ஆகையினாலே, தோன்றலர் தோற்றுள்ளார் துணை - தோன்றாத துணையாய் இருக்கிற சிவனுக்கு அடியவராய் இருப்பர், அம்மூவர்க்கும் கர்த்தாவே துணை என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — இம் முன்றுதிறத்து ஆன்மாக்களும் மூல மலமாகிய ஆணவத்தால் பிணிக்கப்பட்டவர்களே. அவருள், மாயை என்னும் துணையினைபுடைய சகலர் தாம் கட்டுற்றவர் என்னும் தன்மை தமக்குத் தெரிதல் இலர் என்க.

ஏனையர் இருவருக்கும் தெரியும் என்பதாம். மலம் என்பது அழுக்கு. உம்மை முற்றும்மை.

இதனால், முன்னர் ஒவ்வொன்றாக நீக்கப்பட்டது மாயையும் கன்மமும் அல்லது ஆணவம்அன்று என்பது கூறப்பட்டது. (3)

அடிமையல்லாத ஆன்மாவுக்கு அறிவு உண்டு? என்னில்—

14. கண்டவற்றை நாளும் கனவிற கலங்கியிடும் திண்டிறவுக் கென்றோ செயல்.

என்பது :—கண்டவற்றை நாளும் - நாளும் நனவிலே கண்ட பொருள்களை நாடோறும், கனவில் கலங்கியிடும் - சொப்பனத்திலே மறக்கப்படும், (அப்படிப்பட்ட) தின் திறலுக்கு என்றோ செயல் - அற்ப வலிமையுள்ள அறிவில்லாத ஆன்மாக்களுக்குச் சுதந்தரமாகிய செயல் ஏது உண்டு? என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — பலகாலும் சகலாவத்தையில் தாம் கண்டறிந்த பொருள்களைச் சொப்பன அவத்தையில் திரிபுபடக் காணும் திணிந்த வெற்றியினைபுடைய உயிர்களுக்குச் செயல் உடைத்து என்பது எவ்வண்ணமோ? என்க.

திண்டிறல் என்பது அன்மொழித்தொகையாய் இகழ்ச்சிக்குறிப்பொழியாய் நின்றது. திரிபுபடக்காண்டலாவது - நல்குவாளர்தமைச் செல்வராகவும், செல்வர்தமை நல்குநர் தவராகவும், உறுப்பில்லார்தமை உறுப்புடையராகவும், உறுப்புள்ளார்தமை உறுப்பிலாராகவும், ஒன்று ஒன்றாக மாறுபடக் காண்டல் முதலியன எல்லாம்.

சொப்பனத்திலேயல்லோ? மறந்தான், நனவிலே தானே அறிவான் என்னில்—

15. பொறியின்றி யொன்றும் புணராத புந்திக் கறிவென்ற பேர்நன் றற.

என்பது :—பொறி இன்றி - ஐந்து இந்திரியங்களின் ஒன்றின் அல்லாமல், ஒன்றும் புணராத புந்திக்கு - ஒரு விடயங்களையும் அறியாத ஆன்மாக்களுக்கு, அறிவு என்ற பேர் - தானே அறியும் அறிவையுடையன என்றபேர், நன்று அற - மிகவும் நன்று என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொறி) — செவிமுதலிய கருவிகள் கூடாமல் யாதொரு விடயமும் எய்தமாட்டாத உணர்வினையுடைய உயிர்களுக்கு நூல் வல்லோர் அறிவுடையன என்றிட்டபேர் மிகவும் அழகிது என்க.

பொறியின்றி ஒன்றும் புணராது என்பதனால், கூடிப் புணரும் என்பதாயிற்று. புந்தி ஆகுபெயர். நன்று என்பது முன்னையதுபோல் இகழ்ச்சிக் குறிப்புமொழி.

இவை இரண்டுபாட்டானும் உயிர்கட்கு ஓர் முன்னிலையான் அன்றி அறிவும் தொழிலும் கூடாமை கூறப்பட்டன. (5)

அப்படி இந்திரியங்களைக் கொண்டன்றி ஆன்மாவுக்கு அறிவு இல்லையோ? என்னில்—

16. ஒளியும் இருளும் உலகும் அலர்கண் தெளிவில் எனிலென் செய.

என்பது :—ஒளியும் - சோம குரியாக்கினிப் பிரகாசமும், இருளும் - பூதவிருளும், உலகும் - பிரபஞ்சமும், அலர்கண் தெளிவு இல் எனில் - அலர்வித்த கண்ணுக்குப் பிரகாசம் இல்லையாயில், என் செய - இது மூன்றும் இருந்து பிரயோசனம் ஏது? அப்படிப்

போல ஒளியாகிய சிவமும் இருளாகிய ஆணவமலமும் பிரபஞ்சம் ஆகிய மாயையும் அலர்வழியாகிய ஆன்மாவுக்கு அறிவில்லையாகில் அம் மூன்றும் இருந்து பிரயோசனம் என்ன? ஆகையால் அநாதியே ஆன்மாவுக்கு அறிவுண்டு என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — விளக்கம் செய்யும் ஞாயிறு திங்கள் அங்கி என்னும் சுடர்களும், மயக்கினைச் செய்யும் அந்தகாரமும், பலவகைப் பொருளோடு சிறந்த உலகமும் விழித்திராரின்ற கண்ணினிடத்துச் சோதி இல்லையாயின் என்னபயனைச் செய்தற் பொருட்டு? எனவே, யாதும் இன்று என்பதாம் என்க.

இவ் உவமையால் பிசுந்த பிரகாசமாகிய சிவனுடைய ஞானமும், இருளாகிய ஆணவமும், கலைமுதல் நிலம் ஈராகிய தத்துவங்களும், நித்தமாகிய உயிர்களிடத்து உணர்வு இல்லையாயின் என்ன பயனைச் செய்யும்? என்னும் பொருள் தோன்றிவின்றது.

இஃது ஒட்டு என்பதோர் அலங்காரம். இம்மூன்று வகையினுளும் நன்று தீதுகளை அடைவன உயிர்களேயாம் என்பதாயிற்று.

இதனால், விளக்க விளங்கும் கண்போல உணர்த்த உணரும் உணர்வினையுடையர் என்பதூஉம் கூறப்பட்டது.

(6)

17. சத்தசத்தைச் சாரா தசத்தறியா தங்கணீவை உய்த்தல்சத சத்தா முயிர்.

என்பது:—சத்து அசத்தை சாராது - சத்தாகிய சிவம் அசத்தாகிய பாசத்தைப் பொருந்தாது, அசத்து அறியாது - அசத்தாகிய பாசம் சடம் ஆகையால் அஃது ஒன்றையும் அறிய மாட்டாது, அங்கண் - அவ்விடத்தில், இவை - இவ்விரண்டையும், உய்த்தல் - பொருந்தி அறிகிறது, சதசத்தாம் உயிர் - சதசத்தாகிய ஆன்மா என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — நிலைபெற்ற ஞானமாகிய சிவனுக்கு அறித்தங்களான சடப்பொருள்களைப் புதிதாகச் சுட்டியறிய வேண்டுவதில்லை. அசேதனங்களாகிய தத்துவங்கட்கு அறிவு என்பதில்லை. இவ்விரண்டு தன்மையாயின், அவ்விடத்து இவற்றைத் தன் உள்ளுணர்வு செலுத்திப் பகுத்தறியும் உயிர்கள் சத்தும் அசத்தும் அன்றியே சதசத்தாதல் வேண்டும். எனவே, அல்லது கூடாது என்பதாம் என்க.

உயிர்களும் சித்து என்று வழங்கப்படும்; ஆயினும், சிவனுடையஞானத்தினோடு ஒருதன்மையல்ல என்பதாம்.

“சிவன்சிவன் என்றிரண்டும் சித்தொன்றும் என்னில் சிவனருட்சித் திவனருளைச் சேருஞ்சித் தவன்றான், பவந் கேடு புத்திமுத்தி பண்ணுஞ்சித் தவற்றிற் படியுஞ்சித் தறிவிக்கப் படுஞ்சித்து மிவன்றான், அவன்றானே அறியுஞ்சித் தாதலின ஸீரண்டும் அணைந்தாலும் ஒன்றாகா தநனியமாயிருக்கும், இவன்றானும் புத்தியுஞ்சித் திவனமோ புத்தியிது அசித்தென் றிடிவவனுக் கிவனுமசித் தாமே.” என்று அருளிச்செய்தவாலும் காண்க.

இதனால், உயிர்கள் சுத்த அறிவும் சடமும் அல்லவாதல் கூறப்பட்டது. (7)

அப்படி ஆன்மா சத்தும் அசத்தும் ஆனதற்கு உவமையுண்டோ? என்னில்,—

18. இருளில் இருளாகி எல்லிடத்தில் எல்லாம்
பொருள்கள் இலதோ புலி.

என்பது :—இருளில் இருள் ஆகி - இருளோடு கூடி இருளாய் இருந்தும், எல் இடத்தில் எல்லாம் - ஒளியோடு கூடி ஒளியாய் இருந்தும், பொருள்கள் இலதோ புலி - இத்தப்பூயியின் கண்ணே இப்படிக்கொத்த பொருள்கள் இல்லையோ? உண்டு. (அஃதாவது

கண்ணும், படிசூழும், ஆகாசமும்போல ஆன்மாவும் அது அதுவாக நின்று அறிதற்கு உவமையாம்) என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — இருள்வந்து இறுத்தகாலை மறைந்தும், ஒளி வந்து இறுத்தகாலை விளங்கியும் நிற்கும் பொருள்களை உடையதன்றோ உலகம் என்க.

பொருள்கள் என்ற பன்மையால் அவை கண்ணும் ஆடியும் விண்ணும் முதலாயின. ஓகாரம் எதிர்மறை. இதுவும் ஒட்டென்பதோர் அலங்காரம்.

இதனால், சுத்த உணர்வும் சடமும் அன்றி இடைப்பட்டது ஒன்று இல்லை என்பாமை உண்டென மறுத்து மேலது வலியுறுத்தப்பட்டது. (8)

ஒளியும் அநாதியே கூடிநிற்கவே, ஒளியோடும் கூடிநின்று இருளோடும் கூடுவானேன்? என்னில்,—

19. ஊமன்கண் போல ஒளியும் மிகவிருளே
வாமன்கண் காணு தவை.

என்பது :—ஊமன் கண் போல - கோட்டானுடைய கண்ணுக்கு, ஒளியும் மிக இருளே - ஆதித்தப் பிரகாசமும் அந்தகராமாய் இருக்கும், (அதுபோல) வாமன் கண் காணாது அவை - நிலை பெற்ற சிவஞானத்தை ஆன்மாக்கள் காணாமல் இருக்கிறது (இருளாகிய ஆணவமலத்தால்) என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — உதயஞ்செய்து விளங்காநின்ற சூரியனைக்காணாத கூகையினது கண்போல முற்கூறிய உயிர்களும் கருத்தாவாகிய சிவனுடைய ஞானத்தினைக் காணமாட்டா. அந்த ஞானமும் அந்தக் கூகையினது கண்ணுக்குச் சூரியன் சிறிதும் தோன்றாது நின்றாற்போல உயிர்களுக்கும் தோன்றாது நிற்கும் என்க.

உம்மை சிறப்பும்மை. ஏகாரம் தேற்றம்.

இதனால், உயிர்கள் தமக்கு உயிராசி விளங்குகின்ற ஞானத்தினைக் காணுமைக்கு உவமனோடு படுத்திக் கூறப் பட்டது. (9)

இந்த ஆன்மாக்கள் அறியாமையை நீங்கி அருளைப் பெறுவது எக்காலம்? என்று இரங்கியது--

20. அன்றளவும் ஆற்றுமுயிர் அந்தோ அருடேரிவ
தென்றளவொன் றில்லா விடர்.

என்பது :— அன்றளவும் — அநாதியே தொடங்கி, ஆற்றும் உயிர் — சுமந்து தடுமாறப்பட்ட ஆன்மாக்களுக்கு, அந்தோ — ஐயோ, அருள் தெரிவது என்று — அஞ்ஞானம் நீங்கிச் சிவ ஞானம் பிரகாசிப்பது எக்காலம்?, அளவு ஒன்று இல்லா இடர் — அளவில்லாத சனன மாணம் ஆகிய துக்கத்தை என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி)— அநாதியே தொடங்கி இற்றை வரையும் எண்ணிறந்த துன்பத்தினைத் தாங்கி நிற்கும் உயிர்கள் அந்தோ! எந்த நாளோ? திருவருளாகிய ஞானத்தினைக் கண்டு தம் இடும்பை தீர்ந்து பேரின்பத்தை எய்தும்நாள் என்க.

அந்தோ! என்பது இரக்கத்தின்கண்குறிப்பு. இதனால், உயிர் படும் துன்பமிகுதிக்கு இரங்கிக்கூறப்பட்டது.

இரண்டாவது உயிரவைநிலை முற்றிற்று.

ஆகத் திருக்குறள்—21.

குறிப்பு :— இவ்வதிகாரத்தைப் பசுநிலை என்பர் இவ்வுரைகாரர்.

3. பாசநிலை.

இதனை, இருண்மலநிலை என்பர் நிரம்பவழியார்.

அஃதாவது :- அறியாமையே வடிவாகிய ஆணவ மலத்தினது தன்மை. உயிரவைநிலை என்பது போலப் பொதுப்படப் பாசங்களது நிலை என்றதனால், ஒழிந்த மாயை, கன்மங்கள் எவ்வாறு அடங்குமோ? எனின், “ஒருமொழி யொழிதன் இனங்கொளற் குரித்தே” (நன்னூல் - பொதுவியல் - சூத்-7.) என்பதனால் அடங்கும். முற்கிளந்த உயிர்களால் புணரப்பட்ட பாசத்தின் இயல்பு கூறுதலின் மேலை அதிகாரத்தினோடு இதற்கு இயைபு உண்மை அறிக.

ஆன்மாவைப் பொருந்திய இடராவது ஏது? என்னில்,—

21. துன்றும் பவத்தாயரும் இன்புந் துணைப்பொருளும்
இன்றென்ப தெவ்வாறு மில்.

என்பது :— துன்றும் பவம் தயரும்-கெடுக்கியிருக்கப்பட்ட சனமை மரணம் ஆகிய துக்கத்தையும், இன்பம் - பேரின்பம் ஆகிய வீட்டையும், துணை பொருளும் - எல்லாத்துக்கும் தாரகமாயிருக்கப்பட்ட திருவருளையும், இன்று என்பது - இல்லை என்னச் செய்வது, எ ஆறும் இல் - (தானும்) எவ்வழியானும் இல்லை (என்னும்படி மறைத்து நிற்கும் இந்த ஆணவமலம்) என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — தொன்று தொட்டு இடைவிடாதுவரும் பிறவித் துன்பமும், மேலாய வீட்டின்பமும், இவற்றைக் கூட்டி முடிப்பதாய முதல் துணை நிமித்தங்களும் இல்லை என்று அறுதியிட்டுக் கூறுதல் காண்டல் முதலிய அளவைகள் எல்லாவற்றினுமில்லை என்க.

(1)

இந்த ஆணவ மலத்துக்கு ஒப்பு உண்டோ? என்னில்,—

22. இருளான தன்றி யிலதேவையும் ஏகப்
பொருளாகி நிற்கும் பொருள்.

என்பது :— இருள் ஆனது அன்றி - பூத இருளானது தன்னைக் காட்டுதல் அன்றி, இலது எவையும் - எல்லாப் பதார்த்தத்தையும் காட்டாமல் மறைத்து, ஏகம் பொருள் ஆகி - தான் ஒரு பொருளாகி, நிற்கும் பொருள் - ஆணவமலமானது இப்படி நின்று விடும் என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — உலகத்து வெவ்வேறு பல வகைப்பட்ட குணங்களையுடைய பொருள்கள் எல்லாவற்றினையும் ஒரு பொருளாக வேற்றுமை தோன்றாது மறைத்துக்கொண்டு நிற்பது இருள் உருவானதற்கு அன்றிப் பிறிதொரு பொருட்கு இல்லை என்க.

ஆதலால், இதுபோலப் பிறப்பு இறப்புக்களும், வீட்டு நெறியும், காரணங்களும் பகுத்தறியாதபடி மறைத்தது ஆணவம் என்பதாயிற்று.

இவை இரண்டு பாட்டானும் ஆணவத்தினது உண்மையும், அஃது இருள்போல மருள் வடிவிற்கு என்பது உட்கூறப்பட்டன.

(2)

இருள் போலத்தானோ ? என்னில்,—

23. ஒருபொருளுங் காட்டா திருருவங் காட்டும்
இருபொருளுங் காட்டா தீது.

என்பது :—ஒருபொருளும் காட்டாது இருள் உருவம் காட்டும் - பூத இருளானது எல்லாப் பதார்த்தத்தையும் மறைத்துத் தன்னைக் காட்டிநிற்கும், இருபொருளும் காட்டாது இது - இந்த ஆணவமலமானது தன்னையும் காட்டாது தனக்குள்ளே இருக்கிற ஆன்மாவையும் காட்டாது என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — அந்தகாரமானது வேறு ஒருபொருளையும் காணாமல் மறைத்துத் தன் உருவம் காட்டிநிற்கும். ஆணவமானது தன் உருவத்தையும், ஞானத்தையும் காட்டாமல் நிற்கும் என்க.

இதனால், இவ்விருளினும் மிகக்கொடியது ஆணவம் என்று கூறப்பட்டது. (3)

காட்டாமல் மறைப்பது பதிக்குமோ? என்னில்,—

24. அன்றளவி உள்ளொளியோ டாவி யிடையடங்கி
இன்றளவும் நின்ற திருள்.

என்பது :— அன்று - அநாதியே, அளவி - ஆன்மாவைப் பொருந்தி, உள் ஒளியோடு ஆவி இடை அடங்கி - சிவஞானத்தைப் பிராணனும் உடைய ஆன்மாவைப் பொருந்தி மறைத்து, இன்றளவும் நின்றது இருள் - சிவனது திருவடித்தாமரையைப் பெறுமளவும் நின்றது இந்த ஆணவமலம் என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — அகவிளக்காகிய ஞானத்தினோடே தானும் அநாதியே கலந்துகொண்டு, அந்த ஞானத்தின் மேற்படராது உயிரளவிலே அமைவுற்று, இதுநாள்வரையும் நீங்காது நின்றது ஆணவமாகிய அந்தகாரம் என்க.

உள்ளொளியோடு என்பது உயர்வின்கண் வந்தது. “ஒருவினை யோச்சேசொல் உயர்பின் வழித்தே.” (தொல் - சொல் - சூத் - 91.) என்பது இலக்கணம் ஆதலின்.

இதனால், ஆணவமாகிய அந்தகாரம் அநாதி என்பது உம், மாயை கருமம்போல நீங்கிப் புணர்ந்ததன்று என்பது உம் கூறப்பட்டன. (4)

அப்படி இவனிடத்திலே அடங்கியிருக்கப்பட்ட ஆணவ மலத்தை இவனாலே அறியப்படாதோ? என்னில்,—

25. பலரைப் புணர்ந்துயிருட் பாவைக்குண் டென்றும்
கணவற்கும் தோன்றாத கற்பு.

என்பது :— பலரை புணர்ந்தும் - எல்லா ஆன்மவர்க்கக் களையும் பொருந்திப் புணர்ந்தும், இருள் பாவைக்கு உண்டு - இருண்மல சத்திக்கு உண்டு, என்றும் கணவற்கும் தோன்றாத கற்பு - எப்போ

தும் தன் பத்தாவுக்கு விபசாரி என்றது தோன்றாத கற்புடைய தன்மை (இந்த ஆணவமலம் ஆன்மாக்களுக்குத் தோன்றாமல் நிற்பது இப்படி என்க) என்றவாறு.

இது முடிந்த குறளிற் கருத்துரை.

(நிரம்ப-பொழி) — எண்ணிலராகிய ஆன்மாக்களைப் பேத மறக்கலந்து இடையருது நின்றாலும், இருண்மலமாகிய மகளுக்கு ஒருநாளும் தனது தலைவராகிய ஆன்மாக்களுக்குத் தன்னைக்காட்டாது நிற்பதோர் நியமம் உண்டு என்க.

பாவை எனவும், கணவர் எனவும் கூட்டம்பற்றி உரு வகம் செய்ததன்றி ஆண்குறி பெண்குறி அவ்விடத்தில்கை எனக்கொள்க. என்றும் என்றதனால் கேவல சகல சுத்தம் மூன்றினும் என்பதாஉம் பெற்றும். சிறப்பும்மை இரண்ட னுள் பின்னது இழிவுகுறித்து நின்றது. இடைநின்ற உம்மை முற்றும்மை.

இதனால், ஆணவத்தினது தன்மை கூறப்பட்டது. (5)

இந்த ஆணவமலத்தை அறிவது எவ்வாறு ? என்னில்,—

26. பன்மொழிகள் என்னுணரும் பான்மை தெரியாத தன்மையிரு ளார்தந் தது.

என்பது :—பன்மொழிகள் என் உணரும் பான்மை தெரியாத தன்மை - பலவாகச் சொல்லுவது என்ன? நித்திய அநித்தியத்தை அறியப்படாத முறைமை, இருளார் தந்தது - இந்த ஆணவமலம் கொடுத்தது என்று அறிவாயாக என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — பற்பல வார்த்தைகளாற்பயன் என்னை ? அறியவேண்டும் பொருள்களை அறியும்பகுதி தோன்றாது நின்ற இயல்பெல்லாம் கருமை நிறத்தினைபுடைய மூலமலம் ஆயினார் கொடுத்தது என்க.

அறியவேண்டும் பொருள்களாவன பதி பசு பாசம் என மூவகைப் பொருள்களும், சரியை கிரியை யோக ஞானம் என்ற நால்வகை ஒழுக்கமுமாம். இருளார் என்பது செற னின்கண் வந்த அஃறிணை வருவமைதி.

இதனால், மூலமலத்தினால் வந்த அறியாமை வளியுறுத் தப்பட்டது. (6)

ஆணவமலம் இல்லை? என்னில்.—

27. இருளின்றேல் துன்பேன் உயிரியல்பேற் போக்கும் பொருளுண்டேல் ஒன்றாகப் போம்.

என்பது :—இருள் இன்றேல் - ஆணவமலம் இல்லையென்று நீ சொல்லுவாயாகில், துன்பு ஏன் - சுகதுக்க வேதனை வருவா னேன், உயிர் இயல்பேல் - ஆன்மாவுக்கு இயற்கை என்று சொல்லுவை என்னில், (இயற்கையாவது கறப்பும் வெருப்பும் கரிக்கும் பாலுக்கும் இயற்கையானூற் போலவும்) போக்கும் பொருள் உண்டேல் ஒன்றாக போம் - அப்போது ஆணவமலம் நீங்குகிறபொழுது ஆன்மாவும் கூடக்கெடுவன் (ஆகையால் குணமும் குணியுமாகச் சொல்வது அடாது) என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — இருளாகிய அவிச்சை இல்லையாயிங், இந்திரியங்கட்கு ஏவல் செய்யும் பிறவித் துன்பம் படற்குக் காரணம் என்னை? அஃது ஆன்மாவினது சுபாவம் ஆயின் நீங்காது; நீக்கும் சிவஞானம் உண்டாயின் அதனுடனே உயிரும் கெட்டுப்போம் ஆதலால். எனவே, பிறவித்துன்பத் துக்கு நிமித்தம் அவிச்சை என்பதாம் என்க.

இதனால், அவிச்சையில்லை என்பாரை உண்டென்று மறுத்துக் கூறப்பட்டது. (7)

ஆனால், இந்தமலம் நடுவே வந்தது? என்னில்,—

28. ஆசாதி யேலனைவ காரணமென் முத்திநிலை பேசா தகவும் பிணி.

என்பது:—ஆசுஆதியேல் - ஆணவமலம்ஆதி என்றல், அணைவ் காரணம் என் - இடையிலே வந்து பொருந்தக் காரணம் என்ன, (பொருந்தக் காரணம் உண்டு. வெள்ளைப் புடவையில் அழுக்குப் போலவும், கண்ணாடிக்குக் காளிதம் போலவும் என்னில்) முத்தி நிலை பேசாது - மோட்சம் உண்டு என்று சொல்லவேண்டுவதில்லை, அகவும் பிணி - இந்த மலமாகிய வியாதி மோட்சத்திலும் வந்து பொருந்தம் என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — அவிச்சை இடையிட்டு வந்ததாயின், அஃது ஓர் காரணமில்லாமல் வந்து பொருந்தியது என்னை? அன்றி, முத்தியினும் உரையாடாது வந்து கவர்ந்துகொள்ளு மன்றோ! என்க.

உரையாடாது கவர்தல் - தோன்றாது வினைவிற் கவர் தல். இதனால், அவிச்சைஆதி என்பாரை மறுத்துக் கூறப் பட்டது. (8)

அநாதியாகில் ஒருக்காலும் நீங்காது? என்னில்,—

29. ஒன்று மிகினும் ஒளிகவரா தேலுள்ளம்
என்றும் அகலா திருள்.

என்பது:—ஒன்று மிகினும் - பூதஇருள் மேலிட்ட காலத்து, ஒளி கவராதேல் - விளக்கின் ஒளி அவ் இருளைச் சற்றே நீக்கும் அப்படி நீக்காதென்றால், உள்ளம் என்றும் அகலாது இருள் - (அதுபோல) ஆணவமலமானது கலாதிக்கு இடங்கொடாதே இருந்தால் ஆசாரியராலும் நீங்காது: கலாதிக்கு இடங்கொடுக் கையினாலே ஆசாரியராலே நீங்கும் என்று அறிவாயாக என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — மலம் மாயை என்னும் இரண்டினுள் மலமாகிய இருள் வியாபகம் எல்லாம் மறைத்ததாயினும், ஏக தேச விளக்கமாகிய மாயாகாரியத்தினை உயிர்கள் கவர்ந்து கொள்ளாதாயின் எஞ்ஞான்றும் அவ் அவிச்சை அவைகளை விட்டு நீங்குவதில்லை என்க.

கவருந்தன்மை உயிர்களுக்கு உண்டாகவேண்டும் என்பது கருத்து. என்றும் என்பது அருள் உதயமான காலத்தினும் என்பது காட்டி நின்றது.

இதனால், உயிர்கள் அவிச்சைநீங்கி முத்தி அடைவதற்கு ஓர் நிமித்தம் கூறப்பட்டது. (9)

மலம் மறையாது, மாயை மறைக்கும் ? என்னில்,—

30. விடிவா மளவும் விளக்கனைய மாயை
விடிவாதி கன்மத்து வந்து.

என்பது :— விடிவு ஆம் அளவும் - புத இருள் நீங்கும் அளவும், விளக்கு அனைய - விளக்கானது பிரகாசித்த நின்றாற் போல, மாயை விடிவு ஆதி கன்மத்துவந்து - மாயை கன்மத்துக்கு ஈடாகத் தனுவாதியாக விரிந்து கன்மம் உள்ளமட்டும் சீவித்துநிற்கும்; திருவருள் விளங்கின இடத்த விடிவளவில் விளக்கொளி மழுங்கி னாற்போல மாயை சீவியாது என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — சிவனுடைய ஞானமாகிய கிரணம் தோன்றி ஆணவ இருள் நீங்குமளவும் மாயையினிடத்திலே நின்றும் தனுகரண புவன போகங்கள் தத்தம் புண்ணிய பாவங்களுக்கு ஈடாகத்தோன்றி, சிறிதே மல இருளினே நீக்கி, விடய இன்பங்களைக் காட்டும் விளக்குகள் போலவாம் என்க.

மலமும் மாயையும் இருளும் ஒளியும் போலத் தம்முள் மாறுடைய என்பதாயிற்று. சிறிதேநீக்குதல் 'விளக்கனைய' என்பதனால் பெற்றாம். விடிவாம் அளவும் என்றதனால் மாயா காரியங்கள் சங்கார காலத்தில் தமது காரணத்திலே அடங்கினும் உயிர்களைவிட்டு நீங்கின அன்று என்பதாம். "இருளிரி சுடிரண்டா நின்ற முழுமல மாயை" என்று அருளிச்செய்தவாறு காண்க.

இதனால், அவ் அவிச்சையால் நீங்காது தொடர்ந்து
சின்ற மாயை கருமம் இரண்டின் முறைமையும் கூறப்
பட்டது. (10)

மூன்றாவது பாசநிலை முற்றிற்று.

ஆகத் திருக்குறள்-31.

—::—

4. அருளதுநிலை.

—+—

அ.:தாவது :— கருணை உருவாகிய ஞானத்தின் முறைமை.
இத்தன்மையாகிய அவிச்சையைத் துறந்து வீட்டுநெறி காட்டு
தற் பொருட்டு அதற்கு மாருகிய அருளினது முறைமை கூற
லின், மேலை அதிகாரத்தினோடு இதற்கு இயைபுண்மை அறிக.

விடிவாவது ஏது? என்னில்,—

31. அருளிற் பெரிய தகிலத்து வேண்டும்
பொருளிற் றலையிலது போல்.

என்பது :—அருளில் பெரியது - திருவருளுக்கு மேலாகியது
ஒருபொருள் இல்லை, (அஃது என்போல என்னில்) அகிலத்து
வேண்டும் பொருளில் தலை இலது போல் - பூமியினிடத்து ஆண்
மாக்கள் அவாவர் விரும்பும் பதார்த்தத்துக்கு மேலானது ஒரு
பொருள் இல்லாதது போல என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — ஒருவர்க்கு எல்லாப் பொருள்களுள்
ளும் தாம் விரும்பிய பொருளின் மேலாய பொருள் இல்லாத
வாறு போல, திருவருளின் மிக்கதாகிய பொருள் உலகத்து
இல்லை என்க.

இதனால், அருளினது உயர்வு கூறப்பட்டது.

(1)

அருளது நின்று என்ன செய்யுமோ? என்னில்,—

32. பெருக்க நுகர்வினை பேரோளியாய் எங்கும்
அருக்கனென நிற்கும் அருள்.

என்பது :—பெருக்கம் - சஞ்சித மிகுதியும் கட்டுப்படவும், நுகர் - பிரார்த்துவ மிகுதியும் புசிக்கவும், வினை - ஆகாமியம் ஏறவும், பேர் ஒளியாய் - இதுகளுக்கெல்லாம் மிகுந்த பிரகாசமாய், நிற்கும் - நிற்கும், எங்கும் - எவ்விடத்தும், அருள் - திருவருளானது. (அதற்கு உவமை என்? என்னில்) அருக்கன் என-ஆதித்தனாலே சகத்துக்குக் காரியப்படுவது போல என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — உலகத்து மக்கட்டொருதிகள் பொருளினே ஈட்டவும் துயக்கவும் நிமித்தமாய் நின்ற சூரியனைப்போல அருளும் உயிர்களெல்லாம் புண்ணியபாவங்களை வளர்க்கவும், அவற்றின் பயன் ஆகிய சுகதுக்கங்களை அருந்தவும் காரணமாய் மிகுந்த ஒளியாகி எவ்விடத்தும் நிறைந்து நிற்கும் என்க.

அருக்கன் என என்றதனால் அவ்வாறு காரணமாதல் ஒருவராற் செய்துகொள்ளப்பட்டது அல்லவாம். பொதுப்பட வினை என்றதனால் புண்ணிய பாவம் இரண்டுமாம். சூரியனைப் போல ஓரிடத்துண்டாய் காலை ஓரிடத்து இன்றுய் இருப்பதில்லை என்பார் எங்கும் என்று அருளிச் செய்தார்.

இதனால், அருள் காரணமாதல் கூறப்பட்டது. (2)

அருள் காரியப்படுத்த வேண்டுவதில்லை, தானே செய்து கொள்வார்கள் என்னில்,—

33. ஊனறியா தொன்றும் உயிர்றியா தொன்றுமீவை
தானறியா தாரறிவார் தான்.

என்பது :—ஊன் அறியாது ஒன்றும்-சரீரம் சடம் ஆகையால் அது ஒன்றையும் அறியமாட்டாது, உயிர் அறியாது ஒன்றும் - ஆன்மா சிற்றறிவு ஆகையினாலே தான் தனக்கென அறிவில்லை,

இவை தான் அறியாது ஆர் அறிவார் தான் - இந்தத் திருவருள் அறிந்து புசிப்பியாத பொழுது ஆர் அறிந்து புசிப்பார் என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி)—அசேதனங்களாகிய தத்துவங்கட்கு எஞ்ஞான்றும் அறிவு உண்டாவதில்லை; உயிர்கள் யாதொன்றும் தாங்களாய் அறியமாட்டா; ஆதலால், அந்த அருள் தாம் அறிந்து அறிவியாமல் உலகத்தின் கண் அறிவினைப் பெறுவார் யாவர்? அருள் அறிந்து அறிவித்தே அறியவேண்டும் என்பதாம் என்க.

இதனால், அருளிற்கு அறிய வேண்டுவதில்லை என்பார்கை, உயிர்கட்கு அறிவித்தற் பொருட்டு அறிய வேண்டும் என மறுத்துக் கூறப்பட்டது. (3)

இப்படி நடத்துகின்ற அருளை ஆன்மாக்கள் அறியாமலிருக்கிறது எப்படி? என்னில்,—

34. பாலாழி மீனானும் பான்மைத் தருளுயிர்கள் மாலாழி யானும் மறித்து.

என்பது:—பால் ஆழி மீன் ஆளும் பான்மைத்து - பாற் சமுத்திரத்திலே திரிகிற மீனானது அப்பாலைக் குடித்துப் பசிதீராமல் தனக்குக் கீழாகிய சந்துக்களைத் தின்கிற முறைமை போல, அருள் உயிர்கள் மால் ஆழி ஆளும் மறித்து - அருட்கடலிலே இருக்கிற ஆன்மாக்கள் சிவாநுபோகங்களைப் புசித்துச் சன்ன மரணங்களைப் போக்கிக் கொள்ளாமல் சத்தாதி விடயங்களிலே திரியும் என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி)—மேலாய அருளின்கட்பட்ட உயிர்கள் அதனோடு பொருந்திநின்று பேரின்பத்தை நுகராமல் மாயா போகமாகிய மயக்க வேலையுள் ஆழ்ந்து அழுந்தும் தன்மை, திருப்பாற்கடலின்கண் வைகிய மீன்கள் பாலைப் பருகாது அது னுள் சிறிதாய பிராணிகளை வருந்தித் தேடி உண்ணும் முறைமையினை உடைத்து என்க.

மீன்களும் பாலைப் பருகுமாயின், ஜெந்துக்களைத் தேடி ஒருகாற் கிடைத்தும் கிடையாதும் உழலாமல், நின்ற நிலையிலே வேண்டுமளவும் பருகும். உயிர்களும் அருளினைக் கலந்து நிற்குமாயின் சிற்றின்பங்களைத் தேடி அவ்வாறு உழலாமல் பேரின்பத்தினைத் தாமும் அந்நிலையிலே இடையறாது அனுபவிக்கும் என்பதாம்.

இதனால், அருளோடு கூடி நின்றும் உயிர்கள் துன்பமும் இழிபு கூறப்பட்டது. (4)

அருள் அறிவிப்பதை அறியாதது எப்படி? என்னில்,—

35. அணுகு துணையறியா ஆற்றோனில் ஐந்தும்
உணர்வை உணரா உயிர்.

என்பது :—அணுகு துணை அறியா ஆற்றோனில் ஐந்தும் - ஆன்மாவின்மீதுள்ள பொருந்தியிருக்கிற பஞ்சேந்திரியங்கள் ஆன்மாவின்மீது காரியப்பட்டு வருகையிலேயும் ஆன்மாவின்மீது காரியப்படுகிறோம் என்று அறியாத முறைமை போல, உணர்வை உணரா உயிர் - இந்த ஆன்மாவும் திருவருளினாலே காரியப்படச்சேயும் திருவருளினாலே காரியப்படுகிறோம் என்று அறியாத உண்மையும் அத்தன்மைத்து என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — தனக்கு மருங்காக உடன்வரும் துணையினைத் துணை என நாடாது வழிச்செல்வான் போலவும், தமக்கு முதலாய் நின்று உணர்த்தும் தன்மை அறியாத இந்திரியங்கள் போலவும், உயிர்கள் தாமும் தமக்கு உயிராய் நின்று உணர்த்தும் அருளினே அறியமாட்டா என்க.

இவை துணைமையும், தலைமையும் பற்றிவந்த எடுத்துக் காட்டுவமை. (5)

அருள் நடத்துவிப்பதனை அறியாதது எப்படி? என்னில்,—

36. தரையை அறியாது தாமே தீரிவார்
புரையை உணரா புவி.

என்பது :—தரையை அறியாது தாமே திரிவார் புரையை - பூமியினிடத்திலே இருக்கப்பட்ட ஆன்மாக்கள் பூமி தாரகமாக கடக்கச்சேயும் பூமி தாரகத்தை மறந்து நான் கடந்தேன் என்னு மது போல, உணரா புவி - பூமியினிடத்திலே இருக்கப்பட்ட ஆன்மாக்களும் திருவருளிணாலே தொழிற்படச் சேயும் திருவருளி னாலே தொழிற்படுகிறோம் என்று அறியாத முறைமையும் இத் தன்மைத்து என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — பூமியைத் தமக்கு ஆதாரம் என்று அறி யச் செய்யாது தாமே தமக்கு ஆதாரமாகப் போக்குவரவு செய் வாரைப்போல், அருளினைத் தமக்கு ஆதாரம் என்று அறியா உயிர்களும் என்க.

புவி என்பது ஈண்டு உயிர்கள் மேல் நின்றது. (6)

அருளைத் தேடி அறிவானோ ? என்னில்,—

37. மலைகெடுத்தோர் மண்கெடுத்தோர் வான்கெடுத்தோர்
ஞானம், தலைகெடுத்தோர் தற்கேடர் தாம்.

என்பது :—மலைகெடுத்தோர் - மலைமேலிருந்து மலையைத் தேடினவர் போலவும், மண்கெடுத்தோர் - பூமியிலேயிருந்து பூமி யைத் தேடினவர் போலவும், வான்கெடுத்தோர் - ஆகாயத்துக்குள் னேயிருந்து ஆகாயத்தைத் தேடினவர் போலவும், ஞானம் தலை கெடுத்தோர் - ஞானமாகிய அறிவைக் கெடுத்துத் தேடுவார்கள், தற்கேடர் தாம் - தம்மைத் தெரியாத ஆன்மாக்கள் என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — மலையினை இழந்தோரும், மண்ணினை இழந்தோரும், ஆகாயத்தினை இழந்தோரும், எங்கணும் நிறைந்த பேரறிவினை இழந்தோரும், தான் என்பதனை இழந்தோரும் தம்மில் தாம் ஒப்பர் என்க.

மலை, நிலம், ஆகாயம், தான் என்பவற்றைக் கெடுத் தோர் உலகின்கண் இல்லை. உள்ளாராயின், அவர்போல அருளினை இழந்தோரும் பேதையர் என்பதாம்.

சண்டுத் தற்குடர் என்பது யாக்கை மேல் நின்றது.

(7)

ஞானத்தை இழந்து திரிவது ஏது? என்னில்,—

38. வெள்ளத்துள் நாவற்றி எங்கும் விடிந்திருளாம்
கள்ளத் திறைவர் கடன்.

என்பது :—வெள்ளத்துள் நா வற்றி - கழுத்தளவு தண்ணீரி
லே போகிறவன் ஒரு விடயத்திலே அசீதப்பட்டுப் போகிறது
போலவும், எங்கும் விடிந்த இருள் ஆம் - ஆதித்தன் எங்கும் பிர
காசிக்கச் செய்தேயும் பிறவிக் குருடனுக்கு மிகுந்த இருளாய்
இருந்தது போலவும், கள்ளத்து இறைவர் கடன் - கவட்டு இந்திரி
யங்களுக்கு முறைமையாயிருக்கிற ஆன்மாக்கள் முறைமையும்
இத்தன்மைத்து என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — நிறைந்த நறுநீரின் கண்ணே நின்றும்
அதனைப் பருகாது நாவறண்டும், எவ்விடத்தும் இருள் நீங்கி
விடிந்திருக்கவும் மயங்கிநிற்கும் மடவோரது தன்மையே. தாம்
நிறைந்த அருளோடு கலந்து நின்றும் அதனால் வரும் பேரின்
பத்தை நுகராத வஞ்சத் தலைமையுடைய ஆன்மாக்களது
முறைமை. எனவே, உயிர்கண் மாட்டு உளதாய குறையே யன்றி
அருளின் குறையன்று என்பதாம் என்க.

வஞ்சத்தலைமையாலது தாம் ஒன்றிற்கும் கருத்தா
அல்லவாயிருக்கவும் யான் எனது என்று அகங்கரித்தல். (8)

அஞ்ஞானம் நீங்கி அறிவது எவ்வாறு? என்னில்,—

39. பரப்பமைந்து கேண்மினிது பாற்கலன்மேற் புகை
கரப்பருந்த நாடுங் கடன்.

என்பது :—பரப்பு அமைந்து கேண்ம் இனிது-அருட்பொரு
ளைக் கேட்குமிடத்துக் காணவியாத்திகளை விட்டு இன்பமாகக்
கேண்மின் (அப்படிச் கேளாமல் இந்திரியங்களின் வழியிலே திரிந்

தால் கேட்ட பொருளும் பலியாது ; சன்ன மரணமும் நீங்காது ; அது என் போல ? என்னில்) பால் கலன்மேல் பூஞ்சு-பாற்சட்டியின்மேல் இருக்கிற பூஞ்சுயானது பாலைக் குடித்தப் பசிதீராமல், கரப்பு அருந்த நாடும் கடன் - கரப்பைத் தின்ன இறப்பை நாடும் முறைமை போல என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — சஞ்சல மனத்தால் படும் விரைவினை அடக்கி அருளின் தன்மையே இனிதாகக் கேட்டு மனங்கொள் வீராக. அதனை நாடாது சிற்றின்பங்கள்மேற் படரும் இப்புல்லறி வாண்மை, உறியின்மேல் வைகும் இனிய பாற்குடத்தின் மீது இருக்கும் பூஞ்சுயானது, சுவர்த்தலையில் ஓடும் கரப்பினைத் தாவிப்பற்றி நுகர விசாரிக்கும் முறைமையினை ஓக்கும் ஆகலான் என்க.

பூஞ்சும் உறியின்கண் பாற்குடத்தின்மேல் இருந்த வாறே அதனைப்பருகாது கரப்பினைப்பற்ற விசை கொண்டு வாவுங்கால், அது கைப்படின, சிறிதின்மை இல்லாத உணவாதலே அன்றித் தாவலான் மிக்க வருத்தமும் எய்தும்; கைப்படாக்கால், வருத்தத்தோடு கரப்பினையும் போக்கிப், பாற்குடத்தினையும் உடைத்து மிக்க துன்பம் எய்தும். உயிர்களும் அநாதியே கூடிநின்ற அருளகத்து அடங்கிப் பேரின்பத்தினை எய்தாது சிற்றின்பங்கள் மேற் படருமாயின் அதுபோல, ஒருகால் எய்தும் சிற்றின்பத்துக்கு மனமொழி மெய்களால் துன்பம் முற்றும் அஃது எய்தாக்கால் இருமை இன்பமும் இழந்தும் மிக்க இடர்ப்படும் என்பதாம். உறியின்மேல்வைகும் பாற்குடம் எனவும், சுவர்த்தலையில் ஓடும் கரப்பு எனவும் விதித்தது அதுபவம்.

இவை ஐந்து பாட்டானும் அருள்துணையும் இறைமையுமாகியும் ஆதாரமாகியும் நின்றலை அறியாதிருத்தலும், எவ்விடத்தும் இருப்பதனைக் காணாது மயங்குதலும், அதனால் வரும் இன்பம் எய்தாமையும், அதன்மேல் பற்றுச் செய்பாமையும் ஆன உயிரின் குற்றம் கூறப்பட்டன. (9)

அமையாதார்க்கு அறியப்படாதோ? என்னில்,—

40. இற்றை வரையீசைந்தும் ஏதும் பழக்கமிலா
வெற்றுயிர்க்கு வீடு மிகை.

என்பது :—இற்றை வரை இசைந்தும் - சிவனுள்ள காலம் தொடங்கி ஆன்மா திருவடியைப் பெறும் அளவும் திருவருள் உபகரித்துவாச்சேயும் திருவருளுடனே, ஏதும் பழக்கம் இலா - சற்றும் உறவில்லாத, வெறு உயிர்க்கு-அளவில்லாத வீணான ஆன்மாய்க்கருக்கு, வீடு மிகை - மோட்சம் ஒன்றுமே கிட்டாது என்றவாறு.

இருவீனையொப்பு வந்தல்லது ஞானம் பிரவேசியாது என்பது கருத்து.

(நிரம்ப-பொழி) — அநாதியே தொடங்கி இன்றளவும் அருளோடு இரண்டறக் கலந்து நின்றும், சிறிதும் அதில் தோய்ந்த பழமை தோற்றுதல் இல்லாத வெறிய உயிர்கட்கு வீடு சேர்தல் என்பது மிகுதி; எனவே, தகாது என்பதாம் என்க.

வெறுமை - பயன்கொளாமை. பழமை தோற்றுதல்-உலக வெறுப்புத் தோன்றுதல்.

இதனால், அருளோடு கலந்து நின்றும் வீடுகூட நினை யாத உயிரினைப் பழித்துக் கூறப்பட்டது. (10)

நான்காவது அருளது நிலை முற்றிற்று.

ஆகத் திருக்குறள்—41.

5. அருளுருநிலை.

அஃதாவது ஞானவடிவாகிய குரவனது தன்மை. அருளது நிலைகூறி, அருளான் ஆம் வடிவினதுநிலை கூறுதலின் மேலை அதிகாரத்தினோடு இதற்கு இயைபுடைத்து எனக்கொள்க.

இருவினையொப்பில் எவர்வருவார்? என்னில்,—

41. அறியாமை யுண்ணின் றளித்ததே காணும்
குறியாகி நீங்காத கோ.

என்பது :—அறியாமை உள் நின்று அளித்ததே - அறியாமை யாகிய பெத்தகாலத்திலே அறிவுக்கறிவாய்நின்று இரட்சித்த திரு வடிதானே, காணும் குறி ஆகி - காசாணதிகளுடனே குருவாய் எழுந்தருளி (வந்தது : ஆனால், உள்ளே இல்லையோ? என்னில்) நீங்காத கோ-(உள்ளும் புறம்பும் விட்டு) நீங்காத ஞானராசா ஆகிய குரு என்றவாறு.

(நிரம்ப—பொழி) தோன்றுத்துணையாய்க் கலந்து நின்று காத்து நடத்தின அருளே, கண்ணாற் காணப்படும் வடிவினை யுடையதாக விட்டு நீங்காத குரிசில் என்க.

இதனால், அருள் குருவடிவுகொண்டு வந்தமை கூறப் பட்டது. (1)

அவரே குருவாக வரவேணுமோ? படித்திருக்கிற வித்து வான்கள் ஆகாதோ? என்னில்,—

42. அகத்துறுநோய்க் குள்ளின ரன்றி யதனைச்
சகத்தவரும் காண்பாரோ தான்.

என்பது :—அகத்து உறு நோய்க்கு உள்ளினர் அன்றி - ஒரு வனுக்கு அந்தரங்கமான இடத்திலே வந்தவியாதியை அவனுக்கு அந்தரங்கமான பேர் அறிந்து நிற்பது, அதனை சகத்தவரும் காண்பாரோதான் - அந்த ஆணவமலமாகிய வியாதியைச் சகத்திலே உள்ள காரியம்போலக் குருவாலே நீக்கப் போகாது; சிவனே ஆசாரிய மூர்த்தமாய் எழுந்தருளிவந்து நீக்கினால் நீங்குமல்லது என்றவாறு.

(நிரம்ப—பொழி) ஓர் இல்லின்கண் ஒருவர்கொண்ட பிணியை அவ் இல்லின்கண் வாழ்வார் அறிவதன்றி, அதனைச் சேய்மைக்கண்ணராகிய உலகத்தார் அறியவல்லரோதாம் என்க.

தான் என்பது அசைநிலை : ஓகாரம் எதிர்மறை.

இஃனால், இங்ஙனம் வடிவுகோடற்கு அருளாதல் வேண்
டுமா ? என்னும் ஐயத்தினை அகற்றி வலியுறுத்தப்பட்டது. (2)

இப்படி வரப்பட்ட ஞானசாரியனை எல்லாராலும் அறிய
லாமோ ? என்னில்,—

43. அருள வகையால் அருள்புரிய வந்த
பொருளார் அறிவார் புவி.

என்பது :— அருளவகையால் அருள்புரிய வந்த - அருள்
பிரகாசியாத முறைமையினாலே அருளைக்கொடுக்கவந்த பொருள்
ஆர் அறிவார் புவி - இப்படிக்கொத்த ஞானசாரியனைப் பூமியில்
உள்ள ஆன்மாக்கள் அறியமாட்டார்கள் என்றவாறு.

(நிரம்ப—பொழி) படைப்பு நிலை ஈறு மறைப்பு என்னும்
நான்கினையும் தோன்றாது செய்தவாறுபோல, அருள் என்னும்
தொழிலினையும் தான் பண்ணாதுபோலப் பண்ணும்படி
மானுடவடிவு என்னும் அங்கியால் மறைத்துக்கொடு வந்த
உண்மைப்பொருளே இக்குருவடிவு என்பதனை அறியமாட்டாது
உலகு என்க. எனவே, தம்போல் ஒரு மானுடராக நினைக்கும்
என்பதாம்.

(3)

உத்தமர் அல்லாதார் அறியப்படாதது எந்த ஏதுவினால் ?
என்னில்,—

44. பொய்யிருண்ட சிந்தைப் பொறியிலார் போதமா
மெய்யிரண்டும் காணார் மிக.

என்பது :— பொய் இருண்ட சிந்தை பொறி இலார் - அரு
ஞான மிகுதியாலே பொருந்தப்பட்ட சித்தந்தை உடையவர்கள்
பஞ்சேத்திரியங்களிலே திரியப்பட்ட ஆன்மாக்கள், போதம் ஆம்
மெய் இரண்டும் காணார் மிக - அறிவுக்கறிவாய் இருக்கிற திருவரு
ளையும் அந்தத் திருவருள்தானே திருமேனியாய் வந்த ஆசாரியனை
யும் ஆக இரண்டுவிதத்தையும் மிகுதியுற்று அறியமாட்டார்கள்
என்றவாறு.

(நிரம்ப—பொழி) நிலையாத காயவாழ்க்கையினையும், ஆணவமலத்தால் மறைந்த உணர்வினையும் உடையராய், ஞானம் என்னும் செல்வத்தினையும் எய்துதல் இல்லாதார்; அறிவுமயமாகிய அருளும், அவ்வருளான் ஆகிய தேசிகவடிவும் என்னும் உண்மைப்பொருள் இரண்டினையும் சிறிதும் அறிய மாட்டார் என்க.

இத்தன்மையவாகிய ஆசாரியவடிவினை அருள்கொண்ட வடிவமாக உணரார். ஆகவே, நின்மலமாய் அகண்டமாய் சிவமயமாய் ஒழிவற நிறைந்த அவ்வருளினையும் உணரமாட்டார் என்பது கருத்து. (4)

அவர் திருமேனியை என்போல அறியவேணுமோ? என்னில்,—

45. பார்வையென மாக்களைமுன் பற்றிப் பிடித்தற்காம்
போர்வையெனக் காணார் புவி.

என்பது :—பார்வை என மாக்களை - மானைக்காட்டி மானைப் பிடிப்பவர்போல ஆன்மாக்களை, முன் பற்றி பிடித்தற்கு ஆம் - அவர் சத்தி பொருத்திப் பிடிப்பதற்கு ஆம், போர்வை என காணார் புவி - (இப்படி நம்மை இரட்சிக்க நமக்காக வந்த) திருமேனி யென்று பூமியில் உள்ள ஆன்மாக்கள் அறியமாட்டார்கள் என்ற வாறு.

(நிரம்ப—பொழி) விலங்குகள் பறவைகளைப் பிடித்தற்கு அவ்வவற்றின் வடிவாற்செய்த தீவகம்போல, மிக்கதொரு வடிவம் கண்டு அஞ்சி வெருளாது, மனிதரைத் தன்வயத்தாக்கிக் கோடற்பொருட்டு அருள்போர்த்துக்கொண்ட மானுடவுருவாகிய குருவடிவினைப் போர்வையாக அறியமாட்டாவாம் இவ்வுலகு என்க.

இவை மூன்றுபாட்டானும் அகனமாய் நிறைந்த அருளே குருஉருவ நிரித்து வந்தது என்பதனை அறிபாதார் இழிபு கூறப்பட்டது. (5)

போர்வையாக எல்லாரையும் தற்சொருபமாக்க ஒண்ணுதோ ? என்னில்,—

46. எமக்கென் எவனுக் கெவைதேரியும் அவ்வத் தமக்கவனை வேண்டத் தவீர்.

என்பது :—எமக்கு என் - போகாது, எவனுக்கு எவை தெரியும் - பக்குவமல்லாத ஆன்மாக்களுக்கு எத்தனை புசித்தாலும் தெரியாது, அ அ தமக்கு அவனை வேண்ட - பக்குவப்பட்ட ஆன்மாக்கள் அந்த ஆசாரியனை வழிபட்டுக் கேட்க, தவீர் - (அப்போது மலம் மாயாதி கன்மங்கள்) நீங்கும் என்றவாறு.

(நிரம்ப- -பொழி) நீ குருஉண்மை கொண்டமையால் எமக்கு வரும் பயன் என்னை? யாவன் ஒருவனுக்கு யாவை சில நூற் பொருள்கள் குரவனையின்றி உணர முன்னொடுபின் மலைவறத் தோன்றும்? அந்நூற்பொருள்கள் அவனைத் தமக்குக்குரவனாக அவாவிநிற்கும்பொழுது, இம்மறுதலையினை ஒழிவாயாக என்க. குரு உண்மை கொள்ளாய் ஆயின் என்பது எஞ்சி நின்றது.

இதனால், யாதொரு தூற்பொருள்களும் குரவனையின்றி உணரப்படா என்று கூறப்பட்டது. (6)

திருவருள் அறிவுக்கறிவாயிருக்கிறது போதாதோ? குருவாய் வரவேணுமோ? என்னில்,—

47. விடநகுலம் மேவினுமெய்ப் பாவகனின் மீளும் கடனிலிருள் போவதெவன் கண்.

என்பது :— விடம்-ஒருவனை (விடம்தீண்டித் தலைமண்டைக் கொண்டு கிடக்கச்செய்தே) நகுலம் மேவினும் - கீரியைக்கொண்டு வந்து கழுத்திலே கட்டினாலும் (விட்டு நீங்காது, பின்னை நீங்குகிறது எப்படி? என்னில்) மெய் பாவகனின் மீளும்-உண்மையான பிடாரகன் வந்து தன்னையும் கீரியாகப் பாலித்து அவன் கீரியாகப் பாவிக்கவே விட்டுநீங்கும், கடன்-இந்த முறைமைபோல (ஆசாரியனும் சிவ சொரூபமாய் இருந்து சீடனையும் சிவசொரூபமாக ஞானக் கண்ணினாலே பார்க்கவே), இருள்போவது எவன் கண் -

அந்தகாரம் மல மாயாதி கன்மங்கள் நீங்கும் : பின்னை யாராலே நீங்கும் என்றவாறு.

(நிரம்ப—பொழி) விடமானது கீரி தானே வந்து தீண்டினும் மீளாது, அதன் வடிவினைப் பாவிப்பான் ஒருவனால் மீளுமாறு போலவே இவனுடைய திருநோக்கினால் ஆணவ இருள் நீங்கும் உனக்கு என்க.

இறைவன் அனாதியே உயிரோடு கலந்துநிற்பினும் குரு உருக்கொடுவந்தல்லது பாசம்நீங்காது என்பதாயிற்று.

இது சகலரைக் குறித்து நின்றது.

இதனால், ஆசாரியனால் பாசம் நீங்கவேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது. (7)

இவர் குருமூர்த்தமாய் எழுந்தருளிவந்து இரட்சிப்பது ஒரு வகைக்கோ ? என்னில்,—

48. அகலத் தருமருளை யாக்கும் வினைநீக்கும்

சகலர்க்கு வந்தருளும் தான்.

என்பது :— அகல தரும் அருளை ஆக்கும் - (விஞ்ஞான கலரில் பக்குவர்க்கு அறிவிலே) ஞானத்தை உதிப்பிப்பன் ஆணவ மலத்தை நீக்குவன், வினை நீக்கும் - (பிரளயாகலரில் பக்குவர்க்கு அவர்களைப்போல மாணும் மழுவும் சதூர்ப்புயமும் காளகண்டமும் மூன்று நேத்திரமும் ஆக எழுந்தருளிவந்து) ஆணவமலத்தை நீக்கிச் சிவஞானத்தைப் பிரகாசிப்பிப்பன், சகலர்க்கு வந்து அருளும் தான் - சகலரில் பக்குவர்க்கு (அறுவகைத் தீட்சையினாலேயும் மும்மலத்தையும் நீக்கிக் கிரமத்திலே) சிவஞானத்தைப் பிரகாசிப்பிப்பன் கத்தா என்றவாறு.

(நிரம்ப—பொழி) கலையினின்றும் நீங்கின விஞ்ஞான கலர்க்கும், பிரளயாகலர்க்கும் நிராதாரமாய் நின்று அருளை விளக்கும். கன்மமலச் சேதனம் பண்ணுதற்குப் பக்குவராகிய சகலர்க்கும் குருவுருவினை ஆதாரமாகக்கொண்டவர்போலத் தானேவந்து அருக்கிரகம் பண்ணும். அவ்வாறு அருள்புரிதல் சகலர்க்குங் கூடாது என்பதாம் என்க.

பிரளயாகலர்க்குக் கலைநீங்கலாவது அதன் வயத்தா
காது இருத்தல். குவ்வுருபு விகாரத்தால் தொக்கது. “முதல்
இருவர்க்கு நிராதாமகிக்-கரையிலருட் பரந்துவிதா சத்தி
நிபா தத்தால்” என்று அருளிச்செய்தவாறு காண்க.

இதனால், அருள் மாண்டிச்சட்டை சாத்தி வருதற்குச்
காரணம் கூறப்பட்டது. (8)

குரு வாராமல் ஆகாதோ? என்னில்,—

49. ஆரறிவார் எல்லாம் அகன்ற நெறியருளும்
பேரறிவான் வாராத பின்.

என்பது :—ஆர் அறிவார் - ஆர் அறிந்து மோகும் அடையப்
போகிறார், எல்லாம் அகன்ற நெறி அருளும் - முப்பத்தாறு கருவி
களும் நீங்கும்படி பண்ணிச் சாயுச்சியமான வீட்டைக் கொடுக்கப்
பண்ணி, பேர் அறிவான் வாராத பின்-மகத்தாகிய சிவஞானத்
தையுடைய சிவன் வாராதபோது என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) மந்திரம் முதல் கலை ஈராகிய மூவிரண்டு
அத்துவாவும் கடந்த வீட்டுநெறியினை வெளிப்படுத்தும்
நிறைந்த ஞானத்தினையுடைய இறைவனே குருவுருக்கொண்டு
வாராத இடத்து அதனை அறியவல்லார் யார்? ஒருவருமில்லை
என்பதாம் என்க.

இதனால், நிறைந்த அறிவனாகிய இறைவனே உருக்
கொடுவரின் அல்லது உண்மையை உணர்தல் கூடாது
என்பது கூறப்பட்டது. (9)

இவர், வேறு முத்தராக வரவேணுமோ? என் அறிவிலே
இருக்கிறது போதாதோ? என்னில்,—

50. ஞானம் இவ்ஞெழிய நண்ணியிடும் நற்கலனல்
பானு ஒழியப் படின.

என்பது :—ஞானம் இவன்ஒழிய நண்ணியிடும்-இவன் ஞான
சாரியனாக வாராமல் ஞானம் பிரகாசிக்கும், கல் கல் அனல் பானு

ஒழியப்படின - கல்ல (சூரியகாந்தக்) கல்லினிடத்திலே ஆதித்தன் இல்லாமல் அக்கினி உண்டாகின் என்றவாறு.

இவ்விரண்டும் அப்படி ஆகாது என்பது கருத்து.

(நிரம்ப-பொழி) — அருள்வடிவாகிய குரவனை யன்றி ஒரு வற்கு ஞானம் உண்டாதல் கூடும். ஆதித்தனாலன்றி மாசிலாச் சூரியகாந்தக் கல்லினிடத்து நெருப்புத் தோன்றுமாயின். எனவே, இரண்டுமில்லை என்பதாம் என்க.

இதனால், திருவடி ஞானம் குரவனை இன்றியமையாச் சிறப்பிற்று என மேலது வலியுறுத்தப்பட்டது. (10)

ஐந்தாவது அருளுருநிலை முற்றிற்று.

ஆகத் திருக்குறள்—51.

6. அறியுநெறி.

அஃதாவது, உண்மைப்பொருளை உணரும் முறைமை. அருளுருநிலைகூறி, அதனால் அறியும் பொருள் உண்மை கூறுதலின் மேலை அதிகாரத்தினோடு இதற்கு இயைபு உண்மை அறிக.

அவர் எப்போது குரு ஆவார்? என்னில்,—

51. நீடும் இருவினைகள் நோக நோதல்
கூடும்இறை சத்தி கொளல்.

என்பது :— நீடும் இருவினைகள் - மிகுத்த புண்ணிய பாவங்கள் இரண்டும், நேர்ஆக நேர்ஆதல் - துலை ஒத்த இடத்து, கூடும் இறை சத்தி கொளல் - கத்தா திருமேனிகொள்வர், அப்போது சத்திபதியும் என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி)—ஒன்றை ஒன்று ஒவ்வாதுமிக்கு வளர்ந்து வரும் புண்ணியபாவங்கள் இரண்டும் தம்மில் ஒப்பாகவரும் பருவத்திலே உண்டாகும், சிவனுடைய சத்திபதிதல் என்க.

நேராக நேர் ஆதல் ஓர் புண்ணியத்துக்கு ஓர் பாவம் ஓர்வகையான் ஒத்திருத்தலாம். அது அன்றி, வாக்கு மனம் காயம் என்னும் மூவகையால் இயற்றப்பட்ட புண்ணியங்கள் முழுவதும் ஓர்பங்கும், பாவங்கள் முழுவதும் ஓர்பங்குமாகப் பொன்னும் இரும்பும் கன்மத்தால் துலையொக்கத் தூங்குதல் போலப் பலத்தால்சமனாதல் ; சத்தி பதிதலாவது நிலையாத இயல்பினை உடைய உலக நடையினை அஞ்சி வீட்டுநெறியினை விரும்புவண்ணம் உயிர்களது உணர்வினைத் திருந்தச் செய்தல், ஒன்றையொன்று ஏற்றத் தாழ்வுபடில் அவை அவை இகல்செய்து இழுக்கும் என்பதாம்.

இதனால். உண்மை உணர்தற்கு ஏதுவான சத்திபதியும் எல்லை கூறப்பட்டது. (1)

கத்தா திருமேனி கொண்டு வந்து என்னத்தை அறிவிப்பார்? என்னில்,—

52. ஏகன் அனேகன் இருள்கருமம் மாயையீரண் டாகவிவை ஆருதி யில்.

என்பது :— ஏகன் - கத்தாவும், அனேகன் - ஆன்மாவும், இருள் - ஆணவமலமும், கருமம் - கன்மமலமும், மாயை இரண்டு - சுத்தமாயை அசுத்தமாயையும், ஆக இவை - ஆக இந்த ஆறு பொருளும், ஆதியில் - அநாதியிலே உண்டானதென்று அறிவித்தார் என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — ஒருவனாகிய இறைவனும். அளவில் ஆகிய உயிர்களும், இருள்வடிவாகிய ஆணவமலமும். கன்ம மலமும், சுத்தம் அசுத்தம் என்னும் இருவகை மாயைகளும் ஆகிய இப்பொருள்கள் ஆறும் அநாதியாகிய பொருள்கள் என்க.

அனேகன் என்பதில் ஈற்று மகரம் நகரமாய்த் திரிந்து நின்றது. இவை ஆறும் என அஃறிணைவாசகம் கொண்டு

மிகவினால் முடிந்த திணை வழுவமைதி, ஆறும் என்னும் முற்றுட்மை செய்யுள் விகாரத்தால் தொக்கது.

இதனால், நித்தியப்பொருள்கள் இவை எனத் தொகுத்துக் கூறப்பட்டது. (2)

அநாதியாகில் ஆறுபொருளினும் அறிவது ஏது? என்னில்,—

53. செய்வானும் செய்வீனையும் சேர்பயனும் சேர்ப்பவனும் உய்வான் உளனென் றுணர்.

என்பது :—செய்வானும் - கன்மத்தைச் செய்யப்பட்ட ஆன்மாவும், செய்வீனையும் - செய்யப்பட்ட புண்ணிய பாவமும், சேர்பயனும் - புண்ணிய பாவத்துக்கு ஏதுவாகிய சுகதுக்கமும், சேர்ப்பவனும் - இந்தக் கன்மத்தைக் கூட்டிப் புசிப்பிக்கப்பட்ட கத்தாவும், உய்வான் உளன் என்று உணர் - இஃது எல்லாம் அறிந்து பிழைக்கிறவன் ஆன்மா என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — புண்ணிய பாவங்களைப் பண்ணும் புருடனும், அவனாற்செய்யப்படும் வினைகளும், அவற்றின் பயனாகிய இன்பதுன்பங்களும், அவற்றைக்கூட்டி அருத்தும் இறைவனும் என்னும் இந்நான்கு திறத்தினை உடையனாக உன்னை அறிவாயாக. மாணவகனே! நீ கதி சேர்தற்பொருட்டு என்க.

எனவே, இவை உணராதிருக்கவே யான் எனது என்னும் செருக்கு அறாது, பிறவித்துன்பம் உறும் என்பதாம்.

உடையன் ஆதல் இருவினைகளைச்செய்து இறைவனால் அவற்றின் பயனை நுகர்தற்குத் தான் உரியன் ஆதல். (3)

உய்வான்தானே அறிவனோ? என்னில்,—

54. ஊனுயிரால் வாழும் ஒருமைத்தே ஊனொடுயிர் தானுணர்வோ டொன்றும் தாம்.

என்பது :—ஊன் உயிரால் வாழும் ஒருமைத்து ஏ - சரீர
மானது ஆன்மாவினாலே ஒருபடித்தாய் சீவிக்கிற முறைமைபோல்,
ஊனோடு உயிர் - இந்தச் சரீரத்தே இருக்கிற ஆன்மாவும், தான்
உணர்வோடு ஒன்றும் தாம் - இந்தத் திருவருளினாலே சீவித்து
நிற்கிறதும் இத்தன்மைத்து என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — உடம்பானது உயிரோடு கூடிப் பிரிப்
பின்றி நடைபெறும் ஒற்றுமையினை உடைத்து, அவ் உடம்போடு
உயிர்கள் நிறைந்த ஞானத்தோடுகூடி ஒன்றுபட்டு வேறற நிலை
பெறும் தகுதியன. எனவே, உடலகத்து உயிர்போலக் கலந்து
நின்று நடத்தும் என்பதாம் என்க.

உடம்பு என்ற பொதுவகையால் ஐவகை உடம்பும்
அடங்கும். அவை அடங்கவே, நிலம் முதல் நாதம் ஈடுகிய
தத்துவம் எல்லாம் அடங்கும் எனக்கொள்க. (4)

அருளால் காரியப்படுதல் எப்படி? என்னில்,—

55. தன்னிறமும் பன்னிறமும் தானும்கற் நன்மைதரும்
பொன்னிறம்போல் மன்னிறம்பு பூ.

என்பது :— தன் நிறமும் - படிசுத் தன்னுடைய பிரகாசத்
தையும். பல்நிறமும் - பஞ்சவன்னங்களினுடைய விளக்கத்தையும்,
தான் ஆம் கல் தன்மைதரும் பொன்னிறம்போல் - இவ்விரண்டையும்
கூட்டிக் காரியப்படுத்தப்பட்ட ஆதித்தப் பிரகாசத்தைப்போல,
மன்னிறம் இ பூ - கத்தாவினுடைய திருவருளும் சித்துக்கு அறிவும்
சுடத்தப் பிரேரகமாய் இருக்கிறதும் இத்தன்மைத்து என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — அடுத்த பல வன்னங்களையும் கவர்
தலும், அவை அடுத்திருக்கினும் தன் நிறமே காட்டிநின்றனும்
ஆகிய படிசுத்தின துதன்மை இரண்டிற்கும் தான்காரணம் ஆகி
நின்று பண்ணும் சூரியன் கிரணம் போலாம், இவ்வுலகிற்கு
இறைவனது சுடராகிய ஞானசத்தி. எனவே, கட்டு வீடு என்
னும் இரண்டிற்கும் தான்ஒன்றே காரணம் என்பதாம் என்க.

இவை மூன்றுபாட்டானும் இறைவன் உலகினை நடத்து
மாறு கூறப்பட்டது. (5)

அருளால் காணவேண்டுவதில்லை, நானே காண்பன் :
என்னில்,—

56. கண்டொல்லை காணுநெறி கண்ணுயிர் நாப்படுளை
உண்டில்லை யல்லா தொளி.

என்பது :— கண்டு ஒல்லை காணும் நெறி - சீக்கிரமதிலே
காணப்பட்டது கண்' (கண்ணாலும் ஒளியாலும் விளக்கானது கண்
னுக்கும் பதார்த்தத்துக்கும் நடுவே பிரகாசித்தால், கண்ணானது
பதார்த்தத்தைக்காணும்) உயிர் நாப்பண் ஒளி உண்டு-ஆன்மாவுக்கும்
நேயத்தக்கும் நடுவே அருள் பிரகாசித்தால் ஆன்மாதேயத்தைப்
பெறுகிறது உண்டு, இல்லை அல்லாது ஒளி-ஒளியாகிய திருவருள்
பிரகாசியாதபோது நேயமே விளங்காது என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — நினைவினையுடைய உயிரினது நடுவாக
ஞானஒளிக்கு நிலைஉண்டாதல் வேண்டும் ; அன்றாயின் வாயில்
வழியால் புலன்களை உற்றுப்பார்த்து விரைவில் உணரும்
முறைமை இல்லை என்க.

சூரவனால் அன்றி உரைகொண்டு உணர்தல் அரிது
எனக்கொள்க. நடுவாகநிற்றல் - கலந்துநிற்றல்.

இதனால், ஞானம் முன்றிற்பின் அல்லது அறிதல்
கூடாது என்பதோர் அறுபவ வகையால் விளங்கக் கூறப்
பட்டது. (6)

அரன் அருளால் காணும் செயல் என்போல? என்னில்,—

57. புன்செயலி னோடும் புலன்செயல்போல் நின்செயலை
மன்செயல தாக மதி.

என்பது :—புன்செயலின் ஓடும் புலன் செயல்போல் - ஆன்மா
பஞ்சேந்திரியங்களினாலே ஒருவிடயத்தை அறிகிற முறைமை

போல, நின் செயலை - உன்னுடைய செயலையும், மன்செயலது ஆக மதி - நிலபெற்ற திருவருளினாலே காரியப்படுகின்றோம் என்று அறிவாயாக என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — புருடனது சிறுதொழிலின் வழியே திரிபின்றி நடக்கும் இந்திரியங்களது செயல்போல, மாணவகளை! நின்னுடைய செய்தியையும் இறைவனது கிரியாசத்தி வழியே அவ்வாறு நடப்பதாகக் கருதுவாயாக. அவ்வாறு கருதவே, வினைத்தொடர்பு இன்றிப் பிறவி நீங்கி நிற்பர் என்பதாம் என்க.

இதனால், இறைவனது செயல்வழி நிற்பல் கூறப்பட்டது. (7)

அருளால் செயற்பட்டு அறிவது ஏது? என்னில்,—

58. ஓராதே ஒன்றையுமுற் றுன்னாதே நீமுந்திப்
பாராதே பார்த்ததனைப் பார்.

என்பது :— ஓராதே - (கேவலத்திலும்) ஒன்றையும் விசாரியாதே, ஒன்றையும் உற்று உன்னாதே - (சகலத்திலும்) நீ ஒன்றையும் நினையாதிருக்கச் செய்தேஇரு, நீ முந்திபாராதே - (சுத்தத்திலும்) நீ அது இது என்று சுட்டிப்பாராதே, பார்த்த அதனை பார் - (இந்த மூன்று அவத்தையிலும்) அது அதுவாக வருவிக்கப்பட்ட திருவருளையே காண்பாயாக என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — ஞானம் எவ்வண்ணம் இருக்குமோ என்று ஆராயாமல், அதனையும் விடயங்கள் போலக் குறிக் கொண்டு ஊன்றி நினையாமல், நீயாக முன் சென்று மேற்கொண்டு காண்டலும் செய்யாமல், உன்னைக்கண்ட ஞானத்தினைக் காண்பாயாக என்க.

இவ்வாறு - அசைவின்றி நிற்கவே, அவ்வகண்டமாயின ஞானம் தானேதோன்றும் என்பது கருத்து. (8)

அப்படித் திருவருளை எதிரிட்டுப்பார்க்கில் எனக்குச் சந்தோஷம் வருமே ? என்னில்,—

59. களியே மிருபுல ஐக்கருதி ஞான
ஒளியே ஒளியா ஒளி.

என்பது :— களியே மிருபுலன் ஆக கருதி-அந்தச் சந்தோஷமே மிருத்தவிடயமாக நினைத்து,—ஞானஒளியே ஒளியாஒளி - ஞானமாகிய பிரகாசமே மறைவாக ஒளித்து நிற்பாயாக என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — இத்தன்மைய ஆகிய ஞானத்தினைக் காணப்பெற்றமையால், வரும் மகிழ்ச்சியைப் பெரியவிடயமாக நினைந்து ஞானமாகிய ஒளியன்றி வேறு உனக்கு ஓர் ஒளியின் ரூகும்படி அதனுள்புக்குக் கரந்து நிற்பாயாக என்க.

கரந்துநிற்றல் விகற்பமறக் கூடிநிற்றல்.

(9)

என்றும் இவை இழந்து நிற்கிறது எப்படி ? என்னில்,—

60. கண்டபடி யேகண்டு காணுமை காணுமை
கொண்டபடி யேகொண்டிரு.

என்பது :— கண்டபடியே கண்டு - திருவருளைத் தரிசித்த படியே தரிசித்து, காணுமை காணுமை - சகலகேவலம் நீங்கின படியேநீங்கி, கொண்டபடியேகொண்டு இரு - திருவருள் உன்னைக் கருத்துக்கொண்டபடியே நீயும் அசைவற நிற்பாயாக என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — ஞானமானது உனக்கு யாதொருபடியே வெளிப்பட்டது, அப்படியே நீயும் கண்டறியாமையாகிய அதீதாவத்தை வந்துதோன்றாமல், யாதொருபடி உன்னை விழுங்கிற்று அப்படியேநீயும் விழுங்கக் கொடுத்திருப்பாயாக என்க.

இம்மூன்று பாட்டானும் ஞானத்தினைக் காணுமாறும், கண்டால் அதனுட்கலக்குமாறும், அவ்வழித் தன்னை அதன் வயத்தன் ஆக்குமாறும் கூறப்பட்டன. மாணவகனே ! என்பது இம்மூன்றிற்கும் கூட்டி உரைக்கப்பட்டது.

ஆருவது அறியும்நெறி முற்றிற்று.

ஆகத்திருக்குறள்—61.

7. உயிர்விளக்கம்.

அஃதாவது ஆன்மசுத்தி பண்ணும்படி அறியும் நெறியில் கூறியவாற்றான் அறிந்தபடி நின்று யான் எனது என்னும் செருக்கறுத்தல் கூறினமையின், மேலை அதிகாரத்தினோடு இதற்கு இயைபுடைத்து எனக்கொள்க.

கொண்டபடி கொள்வது எக்காலம் ? என்னில்,—

61. தூநிழலார் தற்காரும் சொல்லார் தொகுமிதுபோல் தானதுவாய் நிற்கும் தரம்.

என்பது :—தூ நிழல் ஆர் தற்கு ஆரும் சொல்லார் - பவித்திர மாகிய தன்னுடைய நிழல் ஆதித்தன் மத்தியத்திலே வந்தால் தனக்குள்ளே அடங்கி நிற்கிறதற்கு யாரும் சொல்லவேண்டிய தில்லை, தொகும் இதபோல் - இந்த முறைமை போல, தான் அது ஆய் நிற்கும் தரம் - இருவினை ஒப்பு வந்தால் ஆன்மா திருவருள் தானாய் நிற்கிறதற்கும் யாரும் சொல்லவேண்டுவதில்லை என்ற வாறு.

(நிரம்ப-பொழி) கோடையால் வெதும்பினோன் குளிர்ந்த நிழலை அடைதற்கு அடைதி என ஒருவரும் சொல்லார், தானே விரைவின் அடையும் தன்மையினை ஒக்கும் ; மாயா விகார வெம்மையான் வருந்தினோன் ஒருவன் தான் அவ் அருளினை அடைந்து அதுவாய் நிற்கும் முறைமை என்க.

உலக வெறுப்பின் அல்லது அருளினை அடைதல் கூடாது என்பதாம்.

இதனால், அருளினை அடைதற்கு ஏது கூறப்பட்டது.

(1)

எல்லார்க்கும் ஒக்க இந்தத் திருவருள் நில்லாதது என் ? என்னில்,—

62. தித்திக்கும் பால்தானும் கைக்கும் திருந்திநாப்
பித்தத்தின் தான்தவிர்ந்த பின்.

என்பது :—தித்திக்கும் பால்தானும் கைக்கும் (பித்தம் மேலிட்டபொழுது) தித்திக்கிற பாலும் கசக்கும், திருந்திடும் நா பித்தத்தின் தான் தவிர்ந்த பின் - திருத்தமாக அறிகிற நாவிலே பித்தம் நீங்கினபோது கசந்த பாலும் தித்திக்கும்; (அதுபோல, ஆணவமல மேலீட்டினாலே குரு லிங்க சங்கமத்திலே ஆசை அறப் பண்ணும், அந்த ஆணவமலம் நீக்கினபோது குரு லிங்க சங்கமத்திலே விருப்பம் உண்டாகும்) என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) குற்றம் தீர்ந்த நாவானது பித்த நோயினின்றும் தான் நீங்கின பின்னர், முன் கைத்த பாலும் தித்திக்கும், அதனைத் தானும் கண்டறியும் என்க.

மல இருள் தீர்ந்த பின்னர் முன்னம் திரோபவித்து நின்ற மருளும் அருள் வடிவு ஆகி வெளிப்படும் : மாசு தீரின் விளங்கித் தோன்றும் தன்மையினை உடையது. உயிர் என்பதற்கு உவமித்து, இதனைத் திருந்திடு நா என்று அருளிச் செய்தார்.

இதுவும் ஒட்டு என்னும் அலங்காரம்.

இதனால், அருள் வெளிப்படும் காலமும், உயிர் அதனைத் திருந்திக் காணும் காலமும் ஒன்று என்பது கூறப்பட்டது.

(2)

அறியாமை நீங்க அறிந்தவன் நான் என்னில்,—

63. காண்பான் ஒளியிருளில் காட்டிடவும் தான்கண்ட
வீண்பாவம் எந்நாள் வீழும்.

என்பது :—காண்பான் ஒளி இருளில் காட்டிடவும் - காணப் பட்ட ஆன்மாவுக்குத் திருவருளானது ஆணவ மலத்தை நீக்கி நேயத்தைக் காட்டச் செய்தேயும், தான் கண்ட வீண்பாவம் எந்நாள் வீழும் - நான்கண்டேன் என்கிற பாவம் எந்தச் சனைத் திலே தள்ளுமோ என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) ஒளி வடிவாகிய ஞானம், தன்னைக் கண்ட நிதற் பொருட்டு மல இருளிலே மருண்டு கிடக்கின்ற உயிர் கட்டுத் தன்னை வெளிப்படுத்தவும், அதனை நாடாது உயிர் தானே காண்பதாகக் கண்டமையாலே வறிதே வரும் பாவம் என்ன பயனைச் செய்ததாய் வந்து முற்றும் என்க.

ஓர் புலன் உணர்வான் வரும் பாவம் போலாது வாளா வருதலின், வீண்பாவம் என்று அருளிச்செய்தார்.

பித்தம் பாலான் அன்றி மற்று ஒன்றானும் தீராவாறு போல, மலமும் அருளான் அன்றிப் பிறிதொன்றால் தீராதா என்பதூஉம், அருள் மறைந்து நில்லாது வெளிப்பட்டு நிற்பினும்; அந்நாக்குச் சுவைகாண்டல் போலத் தானே காண்டல் கூடாது என்பதூஉம் இதனுட்கொண்டு கிடந்தவாறு கண்டு கொள்க.

இதனால், அருளை முன்கொண்டு காணக்கால் குற்றம் உடைந்து என்பது கூறப்பட்டது. (3)

தெளிந்தார் செயலும் தெளியாதார் செயலும் எப்படியோ ? என்னில்,—

64. ஒளியும் இருளும் ஒருமைத்துப் பன்மை
தெளிவு தெளியார் செயல்.

என்பது :—ஒளியும் இருளும் ஒருமைத்து - (படலம் உடைய கண்ணுக்கு) ஆதித்தப் பிரகாசமும் பூத இருளும் ஒருபடித்து, பன்மை - இந்த முறைமை போல, தெளிவு தெளியார் செயல் - மலம் மாயா கன்மம் மேலிட்ட பேர்க்குப் பாசமும் பதியும் ஒரு படித்தாய் விளங்காநிற்கும் என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) பலவாய பொருள்கள் தம் பன்மை தோன்றாது ஒருபடித்தாய் இருத்தல், ஒளியும்கண்ணும் இருளின்கண்ணும் ஒக்கத் தெளிந்து நின்றலும் மருண்டு நின்றலும் ஆய செயல்கள் அவ்விடத்துப் பேதம் என்க. பிறிதொன்றும் தோன்றாது என்பது கருத்து.

இதனால், அருளோடு கூடிநின்றல் ஒருவகையால் இருளோடு கூடிநின்றல் போலும் என்பது கூறப்பட்டது. (4)

தெளிந்து அறிந்து கூடுவது எல்லார்க்கும் தெரியுமோ? என்னில்,—

65. கிடைக்கத் தருமேநற் கேண்மையார்க் கல்லால்
எடுத்துச் சுமப்பாளை இன்று.

என்பது :—நல் கேண்மையார்க்கு அல்லால் - நல்ல கேள்வியினையுடைய ஞாதாக்களுக்கே அல்லாமல், எடுத்து சுமப்பாளை - எல்லாப் பதார்த்தத்தையும் சுமத்தச் சுமக்கிற சிவனை, இன்று - இப்பொழுது, கிடைக்க தருமே-கிடைக்குமோ? கிடையாதோ? பின்னை என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) -- நல்ல கேளிரை உடையார்க்குத் தம் மேல் பாரம் முழுதும் சுமத்தச் சுமக்கும் ஒருவனை இப்பொழுதே கிட்டுதல் கூடுமோ? என்க.

நற்கேண்மை என்று அருளிச்செய்தார், அருளோடு கூடியது என்பதற்கு.

இதனால், அருளாகும் கேண்மையினை யுடையாற்குத் தன்னை அடைந்தார் வினைகள் எல்லாம் அவரைத்தொடராது

தன்செயலாகக்கொள்ளும் ஞேயம் வெளிப்படுதல் எனினு
என்பது கூறப்பட்டது.

“சிவனுமீவன் செய்தியெல்லாம் என்செய்தி என்றும் -
செய்ததெனக் கிவனுக்குச் செய்த தென்றும்,—பவமகல
உடனாகி நின்றுகொள்வன் பரிவால்—பாதகத்தைச் செய்
திடினும் பணியாக்கி விடுமே.” என்று அருளிச்செய்தவாறு
காண்க. (5)

எடுக்கிறவன் ஒருத்தன் சுமக்கிறவன் ஒருத்தனோ? எல்
லாம் பிரமம் தானே! என்னில்,—

66. வஞ்ச முடனோருவன் வைத்த நீதிகவரத்
துஞ்சினையோ போயினையோ சொல்.

என்பது :—வஞ்சம் உடன் ஒருவன் - வஞ்சகமாக ஒருவன்,
வைத்தநீதி கவர - வைத்த திரவியத்தை எடுத்துக்கொள்ள (வைத்
தவன் வந்தகேட்க இல்லை என்ன), துஞ்சினையோ போயினையோ
சொல் - தூங்கித்தான் கிடந்தாயோ? இவ்விடம் விட்டுத்தான்
போனாயோ? சொல். (அப்படிப்போல, சிவன் தனு கரண புவன
போகங்களைக் கொடுத்திருக்கவும், கொடுத்தவன்தானே குரு லிங்க
சங்கமமாய் வந்து என் உடைமையைத்தா என்றுகேட்க, இல்லை
என்று சொல்லிக் கொடுத்தவனை மறைக்கையினாலே நீ பிரமம்
அல்ல அடிமை) என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — ஒருவன் சேமித்த பொருளினே ஒருவன்
கரவினால் கவர்ந்துகொண்டு ஏக, மற்று அவன் உறங்குதல்
செய்தானோ? அவ்விடம்விட்டு நீங்குதல் செய்தானோ? மாண
வகனே! சொல்வாயாக என்க.

அதுபோல, கேட்கின்றி நிரம்பி சிற்கும் ஞானசத்தியினை
வஞ்சித்து அதன் முதலாய ஞேயத்தினை உடைத்தாதல்
அரிது என்பது இஃதனால் கூறப்பட்டது காண்க.

இதுவும் முன்னதுவும் ஒட்டு என்னும் அலங்காரத்தாற்
கூறப்பட்டன.

‘துஞ்சினனோ’, ‘போயினனோ’ என்று பாடம் உரைத்
துப் பொருள் கூறினர் நிரம்ப வழகியார். (6)

இப்படி அடிமையாகிய ஞானவானிடத்திலே மலங்கள்
வாராதோ எனனில்,—

67. தனக்கு நிறுவின்ரும் ஒளிகவரும் தம்பம்
எனக்கவர நில்லா திருள்.

என்பது :— தனக்கு நிழல் இன்றும் ஒளி கவரும் தம்பம்
என - ஆதித்தன் உச்சியிலே வருகிறபோது படிகத்தம்பமானது
பஞ்சவன்னம் கவராமல் ஆதித்தன்தானாய் நின்றதுபோல, கவர்
நில்லாது இருள் - ஆன்மாவுக்கு இருவினைஒப்பு மலபரிபாகம் வந்த
அவதாரத்தில் அருள் பிரகாசிக்கவே பஞ்சமலங்களையும் பொருந்தா
மல் அருளே நிகழ நிற்பதும் இப்படியே போல என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — தனக்கென வேறேர் ஒளி தோன்றாத
வண்ணம் சூரியகிரணத்தால் கவர்ந்துகொள்ளும் படிகத்தூண்
போல, ஆன்மா தன்னுடையபோதம் தோன்றாதுநிற்கும் வண்
ணம் அருள்கவர்தலைச் செய்யுமாயின் அந்நிலையே இருளானது
தன்பால் நிலைபெறுது நீங்கும் என்க.

சூரியகிரணத்தினுள்ளே தன்னைக் கொடுத்து நிற்கும்
படிகம்போல ஆன்மாவும் தன்னை அருளினுள்ளே கொடுத்து
நிற்றல் வேண்டும் என்பதாம்.

இதனால், ஆன்மாவை அருள் தன்வயத்து ஆக்குமாறு
கூறப்பட்டது. (7)

மலம் தோன்றாமல் அருளே நிகழ நிற்பது எப்படி ?
என்னில்,—

68. உற்கைதரும் பொற்கையுடையவர்போல் உண்மைப்பின்
நிற்க அருளார் நிலை.

என்பது :—உற்கை தரும் பொன்கை உடையவர்போல் - பொலிவினையுடைய கையிலே விளக்கைப் பிடித்து முன்னிட்டுப் போனவர் நினைத்த பதார்த்தங்களை எடுப்பார்கள், உண்மை பின் நிற்க அருள் ஆர் நிலை - ஆன்மா அருளை முன்னிட்டுக்கொண்டு நிற்கவே ஞேயத்தைப் பொருந்தவன் என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — தழற் கொள்ளியினைப் பிடித்திருக்கும் அழகிய கையினை உடையோர், தாம் வேண்டிய பொருள்களைக் காணும் அளவும் அதனை முன்னிட்டுத் தாம் பின் நிற்குமாறு போல, ஞேயமானது வெளிப்படும் அளவும் அருளைத் தமக்கு முன்னுக்கித் தாம் அதன்பின் நின்றலே அருளோடு பொருந்தி நிற்கும் நிலையாவது என்க.

இதனால், அருளோடு பொருந்தி நிற்கும் உபாயம் கூறப்பட்டது. (8)

அருளே அறியும் யான் அறியவேண்டுவதில்லை என்னில்,—

69. ஐம்புலனால் தான்கண்டகன்றால் அதுவொழிய
ஐம்புலனா தாமார் அதற்கு.

என்பது :—ஐம்புலனால் தான் கண்டு அகன்றால் அது ஒழிய - ஆன்மா பஞ்சேந்திரியங்களினாலே ஒரு விடயத்தை அறிகிறதல்லாமல் ஐம்புலனா தாம் ஆர் அதற்கு - இத்திரியங்கள் ஆன்மாவுக்கு விடயங்களை அறிவிக்கிறது அல்லாமல் இத்திரியங்களுக்கு அறிய வேண்டுவதில்லை என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி)—மெய் வாய் கண் முக்குச் செவிகளால் தாம் கண்டறிந்த விடயங்களுள் ஒன்று அல்லவாயின், அவ் ஐம்பொறிகள்தாம் ஆர்? உயிர்கள்தாம் ஆர்? என்க.

சுட்டி றந்து நின்றமையால் இவர்க்கு அடைதல் உரிமை இல்லை என்பார் ஆர் என்று அருளிச்செய்தார். (9)

அருள் காட்ட வேண்டுவ தில்லை, நானே காண்பன் என்னில்,—

70. தாமே தருமவரைத் தம்வலியி னுற்கருதல்
ஆமே இவனா அதற்கு.

என்பது :— தாமே தரும் அவரை - ஒருத்தன் தயவினாலே கொடுக்கச்செய்தே, தம் வலியினால் கருதல் - தம்முடைய வலிமையினாலே பறித்தால் கொடாது, ஆம் ஏ - அப்படிப்போல, இவன் ஆர் அதற்கு - திருவருளானது தன்னுடைய கிருபையினாலே நேயத்தைக் காட்டாநிற்க ஆன்ம போதத்தாலே நேயத்தைப் பொருந்தப் போகாது என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி)—ஒருபொருளினே ஒருவற்குத்தாமே கருத்தாவாகநின்று விரும்பித்தருதற்கு உரியாரைத் தம்வலியால் தந்தவராக நினைத்தல் முறைமை அன்றே. ஆதலால், அவ்வருளால் பெறும் பேரின்பத்திற்கு அப்பெற்றியினை அடைய நிற்கும் இவன் யார் ? என்க.

இவை இரண்டு பாட்டானும் பேரின்பமாவது அருளாலே அன்றிக் கரணங்களோடு கூடியும் தனித்தும் உயிர்களால் அடையப்படாது என்பது கூறப்பட்டது. (10)

ஏழாவது உயிர்விளக்கம் முற்றிற்று.

ஆகத்திருக்குறள்—71.

8. இன்புறுநிலை.

அ. தாவது, ஆன்மலாபம் அடையும் முறைமை, ஆன்ம சுத்தி கூறிப் பின்னர் அதனால் எய்தும் பயன் கூறினமையின் மேலை அதிகாரத்தினோடு இதற்கு இயைபு உண்மை அறிக.

இன்பம் அடைதல் எவ்வாறு ? என்னில்.—

71. இன்புறுவார் துன்புறுவார் இருளின் எழும்புகடரின் பின்புகுவார் முன்புகுவார் பின்.

என்பது :— இன்பு உறுவார் - இன்பத்தைப் பொருத்துகிறவர்கள் சிலர், துன்பு உறுவார் - துன்பத்தைப் பொருத்துகிறவர்கள் சிலர், இருளின் எழும் சுடரின் - அந்தகாரம் ஆகிய இருளிலே விளக்கைப்பிடித்து முன்னிட்டுப்போனவர்கள் நினைத்த பதார்த்தத்தை எடுப்பார்கள் : விளக்கைப் பின்னிட்டுப்போனவர்கள் அந்தப் பதார்த்தத்தை எடுக்கமாட்டார்கள். இந்தமுறைமைபோல, பின்பு குவார் முன்புகுவார்பின் - ஆன்மா அருளை முன்னிட்டுக்கொண்டு நிற்கவே நேயத்தைப்பொருந்துவன் : அருளைப் பின்னிட்டு நின்றவர்கள் சனன மரணத்திலே அழுந்துவார்கள் என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி)--முன்னர் ஞானத்தினைப்பின்னிட்டுத் தாம் அதற்கு முன் செல்வார் ஆகில் துன்புற்றவரே. பின்னர் மிக்க துன்பினைச்செய்யும் மல இருளிலே நின்றும் எழுந்த ஞான விளக்கினை முன்னிட்டுத்தாம் அதன்பின் செல்வாராகில் பேரின் பத்தினை அடைவார் என்க.

துன்ப இன்பம் அடைதற்குக் காரணம் ஞானத்திற்கு முன்பின் சேறலாயிற்று. கட்டு உற்று நின்றவர்க்கும் வீடு அடைபவர்க்கும் தம்முன் வேற்றுமை இது என்பதும் ஆம்.

இதனால், பேரின்பத்தை எய்துவார் இவர் என்பது கூறப்பட்டது.

(1)

அருளே போதாதோ ? அதற்கு மேலாகிய நேயம் ஏன் ? என்னில்,—

72. இருவர் மடந்தையருக் கென்பயன்இன் புண்டாம்
ஒருவன் ஒருத்தி உறின்.

என்பது :— இருவர் மடந்தையருக்கு என்பயன் - இரண்டு ஸ்திரீகளும் கூடினால் இன்பம் இல்லை, இன்பு உண்டாம் ஒருவன் ஒருத்தி உறின் - ஒருவனும் ஒருத்தியும் கூடினால் இன்பம் உண்டு : ஆன்மா நேயத்தைக் கூடுமிடத்துப் பேரின்பம் ஆகிய மோகமும் உண்டாம் என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி)—இரண்டுபேர் மகளிர்க்குத் தம் புணர்ச்சி யால் வரும் பயன் என்னை? ஓர் புருடனும் ஓர் மகளும் தம்மிற் புணர்வாராயின் அன்றே, இன்பம் உண்டாவது என்க.

உயிர்க்கும் அருட்கும் முதலாய ஞேயம் வெளிப்படி ன் அல்லது இன்பம் உண்டாகாது என்பது பொருள்.

ஒருவன் ஒருத்தி என்னும் உவமம் தலைமையும் தன்மையும் பற்றிவந்தது. இதற்கு இவ்வாறன்றி, உயிரினைப் பெண் இயல்பினதாகவும், இறைவனை ஆண் இயல்பினதாகவும் அறிவில்லார் கூறுமது பொருள் அன்று: அன்ன இயற்கை அசேதன் வடிவிற்கு அல்லது சேதனவடிவிற்கு இன்று ஆதலான். இதனால், பேரின்பத்தினை எய்தும் எல்லை கூறப் பட்டது. (2)

ஆன்மா ஞேயத்தைக் கூடுமிடத்து இவனாலே ஞேயத்துக்கு இன்பம் உண்டோ? என்னில்,—

73. இன்பதனை எய்துவார்க் கீயும் அவர்க்குருவம்
இன்பகனம் ஆதலினால் இல்.

என்பது:—இன்பு அதனை எய்துவார்க்கு ஈயும் - இன்பத் தைப்பெறவேணும் என்றவர்களுக்குக் கொடுப்பர், அவர்க்கு உருவம் இன்ப கனம் ஆதலினால் இல் - அந்தச் சிவனுக்குப் பேரின்பமே சொரூபம் ஆகையினாலே இன்பம் ஒருவர் கொடுக்க வேண்டிய தில்லை என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) தன்னை வந்து அடையும் அவர்க்குப் பேரின்பத்தினை வழங்கும் அவ் இறைவன் தனக்கு வடிவம் ஆனந்தமயம் ஆதலால், தான் தன்னை நுகர்வதில்லை என்க.

அநாதியே ஆணவமலத்தால் மறைப்புண்டு அதுநீங்கி இப்பொழுது நவமாக வந்தது போலக் கருதும் உயிர்கள் போலாது, இறைவன் அநாதி மலமுத்தன் ஆதலான் அவற்கு

இல்லை என்று அருளிச் செய்தார். புதிதாக வந்தது அன்று என்பது கருத்து.

இதனால், உயிர்களுக்குக் கொடுப்பதன்றி இறைவன் தானும் அவ்விற்பத்தினை நுகர்வனோ? என்னும் சங்கையினை அகற்றிக் கூறப்பட்டது. (3)

அந்நிய மாய் இருந்து அவ்நிற்பம் அநுபவிப்பனோ? என்னில்,—

74. தாடலைபோற் கூடியவை தானிகழா வேற்றிற்பக்
கூடலைநீ ஏகமெனக் கொள்.

என்பது :—தாள் தலை போல் கூடியவை - [தாள் தலை என்னும் சொற்கள் இரண்டும் தம்மில் புணருங்காலத்து] னவ்வும் தவ்வும் தோன்றாமை டவ்வாய் நின்றது போல், தான் நிகழா வேறு இன்ப கூடலை - தற்போதம் சீவியாத இடத்திலே விளங்கப்பட்ட பேரின்பத்தை, நீ ஏகம் என கொள்-நீ ஒன்று என்றே அறிவாயாக என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) தாள் தலை என்னும் சொல் இரண்டும் தம் பொருள் பிரிந்து தோன்றாது பொருந்தியவாறுபோல், புணர்ச்சிக்கண் ஒருகாலும் உண்டாகாத வேற்றுமையினையும், இன்பத்தினையும் உடைய கலப்பினை இறைவனோடு ஒன்றுதல் எனக் கொள்வாயாக, மாணவகளை ! என்க.

அச்சொற்கள் ஓரொருகால் பிரிதலும், புணர்வால் தாம் பெறும் பயன் இன்மையும் கருதி, இவை அன்ன அல்ல என்பதற்கு நிகழா வேற்றிற்பக் கூடல் என்று அருளிச் செய்தார். தானும் தலையும் என்னும் சொற்களால் கூறியது உயிரினது தாழ்வும் இறைவனது உயர்வும் காட்டுதற்காம் என்பது.

இதனால், நேயத்தழுந்தி ஒன்று பட்டு நிற்கும் நிலை கூறப்பட்டது.

பின்னம் ஏகம் பெரு ? என்னில்,—

75. ஒன்றிலும் ஒன்று திரண்டாலும் ஒசையெழா
தென்றிலும் ஒரிரண்டும் இல்.

என்பது :—ஒன்றிலும் ஒன்றுது - ஆன்மாவும் சிவனும் ஒன்று என்று சொல்லுவாய் என்னில் ! அப்பொழுது பெறுவானும் பேறும் இல்லை, இரண்டாலும் ஒசை எழாது என்றிலும் - ஆன்மாவும் சிவனும் இரண்டு என்று சொல்லுவாய் என்னில் (ஆன்மாவும் சிவனும் ஏகத்துவமாகிய சாயுச்சியமும் இல்லை என்றும்; இப்படி ஆகையினாலேயோ) ஒர் இரண்டும் இல் - தவிதாத்துவிதமில்லை என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) இறைவனையும் உயிரினையும் ஒன்று என்போமாயினும் பின்னர்ப் பொருந்த வேண்டுவதில்லை ; இரண்டு என்போமாயினும் தம்முள் தாக்கிய ஒலி எழுதலைச் செய்யாது : ஆதலால், ஒருபொருளும் அல்ல; இரண்டாவதும் இல்லை என்க.

இதனால், இறைவனையும் உயிரினையும் ஏகம் என்பாரையும் இரண்டு என்பாரையும் மறுத்து அத்துவிதம் கூறப்பட்டது. அத்துவிதமாவது தம்மிற் கலப்பால் அநந்நியமாய் இருத்தல்.

(5)

கூடிப் பொருந்தும் கொள்கை யாதாம் ? என்னில்,—

76. உற்றரும் பெற்றரும் ஓவா துரையொழியப்
பற்றரும் அற்றர் பவம்.

என்பது :—உற்றரும் - அந்தப் பொருளைப் பொருத்தினேன் என்கிறவர்களும், பெற்றரும் - அந்தப் பொருளைப் பெற்றேன் என்கிறவர்களும், ஓவாது-கூடாது, உரை ஒழிய-இந்த இரண்டு வசனமும் நீக்க, பற்றரும்-இந்தப் பற்றுக்கள் அற்றவரே, அற்றர் பவம் - அவர்களே சனை மாணங்களை நீக்கி நிட்டையைப் பொருத்தின ஞாதாக்கள் என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) பேரின்பம் ஆகிய முத்தியினை அடைந்தாரும், அதற்கு நேரே காரணம் ஆகிய சமாதியை அடைந்தாரும் மெய்ப் பொருளினை ஒருகாலும் நீங்குதல் செய்யார். அவ்வாறு வாக்கு இறக்கும்படி அதனைப்பற்றி நில்லாதாரும் பிறப்பினை அற்றவர் என்க.

உரை யொழியப் பற்றார் என்றதனால் கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதல் நிலையின் கண் நிற்பர் என்பதாம். பிறப்பற்றார் என்பது பதமுத்திகளை அடைவார் என்பது கருத்து.

இதனால் வீட்டினை அடைவாரது வகைமை கூறப்பட்டது. (6)

உரை ஒழியப்பெற்றது என்போல? என்னில்,—

77. பேயொன்றும் தன்மை பிறக்கும் அளவுமே
நீயொன்றும் செய்யாமல் நில்.

என்பது :— பேய் ஒன்றும் தன்மை பிறக்கும் அளவும் - பேய் பிடியுண்டவன் முறைமை வரும் அளவும், நீ ஒன்றும் செய்யாமல் நில் - உனக்கு அந்தச் சிவானுபூதி பிறக்கும் அளவும் (ஆன்மபோதம் சீவியாமல் அப்பொருளிலே) நிற்பாயாக என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — பேய் பிடியுண்டோரது தன்மை உனக்கு உண்டாம் அளவும் நீ மேல் யாதொருசெயலும் செய்யாது அசைவற நிற்பாயாக என்க.

பேய் பிடியுண்டாரது செயலெல்லாம் பேயின் செயலாமாறு போல, உன்செயல் அனைத்தும் இறைவன் செயலாம் அளவும் என்பது கருத்து. பின்னர் அச்சாதனை இன்று என்பதாம். இனி என்றதனால் முன்னர்ச் செய்ய வேண்டுவ அனைத்தும் செய்து முற்றியது என்பதும், பின் நிலைக்குச் செயல் இன்மையே வேண்டுவது என்பதும் கண்டுகொள்க.

இதனால், சமாதிகெய்வோர்க்கு அதுமுதிர்ந்து கைவரு
மாறு கூறப்பட்டது. (7)

பொருள் பெறுவார் செயல்போவது என்போல? என்னில்,—

78. ஒன்பொருட்கண் உற்றூர்க் குறுபயனே அல்லாது
கண்படுப்போர் கைப்பொருள்போற் காண்.

என்பது :— ஒண் பொருள்கண் உற்றூர்க்கு - ஞேயத்தைப்
பொருத்தின ஞாதாக்களுக்கு, உறு பயனே அல்லாது - ஞேயம்
ஒன்றுமே அல்லாமல் (மற்றக் கிரியைகள் செய்வாரோ என்னில்,)
கண்படுப்போர் கைப்பொருள்போல் காண் - நித்திரை பண்ணின
வன் கையில் பதார்த்தம் விழுந்தது தெரியாததுபோல என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி)—ஒள்ளியதாய மெய்ப்பொருளினது எல்லை
யைத் தலைப்பட்டார்க்கு அவ்விடத்தேயும் பேரின்பமே அன்றி,
மற்றுள்ள யோகம் முதலிய தொழில்கள் யாவும் உறங்குவோர்
கையிற் பண்டம்போல மெல்லெனத் தன்வயத்திலே நீங்குவ
தாக அறிதி. தாமேவலிதுநீப்பது அன்று என்பதாம் என்க.

இதனால், அவர் சமயாசாரம் நீங்கும் முறைமை கூறப்
பட்டது. (8)

கூடியது கூறலாமோ? என்னில்,—

79. மூன்றாய தன்மையவர் தம்மின் மிகமுயங்கித்
தோன்றாத இன்பமதென் சொல்.

என்பது :— மூன்று ஆய தன்மை - ஞாதுரு ஞான ஞேயம்
தோன்றாத இடத்திலே, அவர் தம்மில் மிக முயங்கி - அத்தச்
சிவனிடத்திலே மிகுதியும் பிரியப்பட்டு, தோன்றாத இன்பம் அது
என்சொல் - ஆன்மபோதத்தாலே அறியப்படாத பேரின்பத்தைச்
சொல்லப்படாது என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி)— ஞாதுரு ஞான ஞேயம் என்னும் மூன்று
வகைப்பட்டதன்மையும், சிவசீவ பாவங்கள் இரண்டும் தம்மில்

மிகவும் கூடிய கலப்பினால் தோன்றுதலைச் செய்யாத இன்பம் அவ்விடத்து வார்த்தை யாது? என்க.

இதனால், அவ்வானந்த மிகுதியின் அதிசயம் கூறப் பட்டது. (9)

எவ்வாறு அப்பொருள் எய்துவது? என்னில்,—

80. இன்பில் இனிதன்றல் இன்புண்டேல் இன்புண்டாம் அன்பு நிலையே அது.

என்பது :— இன்பில் இனிது என்றல் - எல்லா இன்பத்துக் கும் மேலானது ஏது? எனில் பேரின்பம், இன்பு உண்டேல் இன்பு உண்டாம் - அந்தப் பேரின்பத்திலே சிரத்தை யுண்டான அந்நோமே அன்புநிலை உண்டாம், அன்பு நிலையே அது - குருலிங்க சங்கமத்திலே பத்தி யுண்டாகவே பேரின்பம் விளங்கி நிற்கும் என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — எல்லா இன்பங்களினும் இனிமை உடைத்து என்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படும் பேரின்பமாவது ஒருவற்கு அன்பு என்பது இப்பொழுது உண்டாயின் இப் பொழுதே உளதாம். அது மிக்க அன்பினது நிலையே தனக்கு நிலையாக உடையது ஆகலான் என்க.

இன்பு என்ற பொதுமையால் அமிர்த துகர்ச்சி முதலாயின எல்லாம் அடங்கும். ஏகாரம் தேற்றம்.

இதனால், அன்புடையார்க்கு அப்பேரின்பம் எளிதினின் எய்தும் என்பது கூறப்பட்டது. (10)

எட்டாவது இன்புறுநிலை முற்றிற்று.

. ஆகத்திருக்குறள்-81.

9. ஐந்தெழுத்தருணிகை.

அ. தாவது ஐவகைப்பட்ட திருவெழுத்தாகிய அருளினது முறைமை. இதனையும் ஓர் திருவருளாகக் கூறி அருளினார். வீட்டுநெறி காட்டுதலால், அவ்வாறே சமாதியினை அடைதல் கூடாதார்க்கு இதனை விதிப்படி ஓதவே அந்நிலைகூடும். ஆதலின், மேலை அதிகாரத்தினோடு இயைபுடைத்து எனக் கொள்க.

உரை இறந்த இன்பம் கூடாதாயின் மேல் ஓர் உபாயம் அருளிச் செய்கிறார்,—

81. அருனாலும் ஆரணமும் அல்லாதும் ஐந்தின்
பொருள்தூல் தெரியப் புகும்.

என்பது :—அருள்நூலும் ஆரணமும் அல்லாதும் - கிருபையுடனே கர்த்தா அருளிச்செய்த இருபத்தெட்டு ஆகமமும் காலவேதமும் இதுகள் அல்லாமல் சொல்லப்பட்ட பலசாத்திரங்களும் என்னத்தைச் சொல்லும்? என்னில், ஐந்தின் பொருள்தூல் தெரியபுகும் - பஞ்சாக்ஷரத்தின் உண்மையைச் சொல்லவந்த நூல் என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — சைவாகமங்களினது கருத்தினையும், வேதங்களினது கருத்தினையும், இவை இரண்டும் அல்லாத பலகைகளினது கருத்தினையும் கற்று வல்லோர் ஆராயப்புகுவாராயின் அவை எல்லாம் திருவெழுத்து ஐந்தின் பொருள் ஆகிய பதிபசுபாசங்களைச் சொல்லும் நூல்களாம் என்க.

இதனால், எல்லா நூற் பொருள்களும் இவ் ஐந்தெழுத்தினுள்ளே அடங்கும் என்பது கூறப்பட்டது. (1)

இந்தப் பஞ்சாக்ஷரம் என்னத்தைச் சொல்லும்? என்னில்,—

82. இறைசத்தி பாசம் எழின்மாயை ஆவி
உறநிற்கும் ஓங்காரத் துள்.

என்பது :—இறை-கர்த்தாவும், சத்தி-திருவருளும், பாசம் - ஆணவமலமும், எழில் மாயை - விளக்கமான திரோதானமும், ஆவி - ஆன்மாவும், உற நிற்கும் ஒக்காரத்த உள் - பிரணவத்திலே நிற்கும் என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — சிவனும், சத்தியும், ஆணவமும், அழகுடைத்தாய மாயையும், ஆன்மாவும் ஆகிய ஐந்தும் ஐந்தெழுத்து ஓர் எழுத்தாகிய பிரணவத்தினுள்ளே அமைந்து நிற்கும் என்க.

இதனால், பிரணவம் என்று பேர்பெற்று நிற்கும் நுண்ணிய ஐந்தெழுத்தினது இயல்பு கூறப்பட்டது. (2)

இந்தப் பஞ்சாக்ஷரம் நிற்கும் தானம் எங்ஙனே? என்னில்,—

83. ஊன நடனம் ஒருபால் ஒருபாலா
ஞானநடம் தானடுவே நாடு.

என்பது :—ஊன நடனம் ஒருபால் - மலமும் திரோதமும் ஒரு பக்கலாகவும், ஒரு பால் ஆ ஞான நடம் - அருளும் சிவமும் ஒரு பக்கல் ஆகவும், தான் நடுவே - ஆன்மா இந்த இரண்டுக்கும் நடுவே நிற்பன், நாடு - அறிவாயாக என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — பிறப்பினை விளக்கும் நகார மகாரங்கள் ஆகிய கூத்து ஒரு மருங்காகவும், வீட்டினை உதவும் சிகார வகாரங்கள் ஆகிய கூத்து ஒரு மருங்காகவும், யகாரம் ஆகிய ஆன்மா இவ் இருவகைக்கு நடுப்பட்டதொன்றாகவும் விசாரித்து அறிவாயாக என்க.

கூத்து என்றது உயிர்களைப் பெத்தம் முத்திகளில் உய்த்து நடத்தலை.

இதனால், ஐந்தெழுத்தின் பொருளியல்பு கூறப்பட்டது. (3)

இந்தப் பஞ்சாக்ஷரம் இருக்கையிலே ஆன்மா ரூபத்தைப் பெருமல் இருப்பானேன்? என்னில்,—

84. விரியமந மேவியவ்வை மீளவிடா சித்தம்
பெரியவினை தீர்ப் பெறும்.

என்பது :— விரிய மந மேவி - மலமானது பிரபஞ்சத்திலே பிரிந்து பொருந்தி, யவ்வை மீள விடா - யவ்வாகிய ஆன்மாவை அருளினாலே திரும்பாதபடி பண்ணுவிக்கும், சித்தம் பெரிய வினை தீர பெறும் - ஆன்மாவுக்கு மகத்தாகிய புண்ணிய பாவம் இரண்டும் துலையொத்த இடத்தில் பேரின்பம் ஆகிய மோகும் உண்டாம் என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி)-மகார நகாரம் ஆகிய மலமும் திரோதமும் மிகவும் இறுகப் புணர்ந்து யகாரம் ஆகிய உயிர்களைத் திரும்ப விடா; அவ் வுயிர்கள் தம் பெரிய பிணியாகிய மல இருள் தீருங்கால் சிகாரம் ஆகிய சிவத்தினை அடையும் என்க.

மலம் தீரவே திரோதம் தானே நீங்கும் என்பதாம். வினை என்பது ஈண்டுப் பிணி என்னும் பொருள் தந்து நின்றது.

இதனால், கட்டு வீடு என்னும் இரண்டும் ஐந்து எழுத்தினாலே அமையும் என்பது பெறப்பட்டது. (4)

இந்தப் பஞ்சாக்ஷரம் இருக்கையிலே ஆணவமலம் நீங்காமல் இருப்பானேன்? என்னில்,—

85. மாலார் திரோத ம்லமுதலாய் மாறுமோ
மேலாதி மீளா விடின.

என்பது :—மால் ஆர் திரோதம் மலம்முதல் ஆய் மாறுமோ-மயக்கம் ஆகிய நகாரம் முன்னாகச் செபித்தால் மலம் நீங்காது, (ஆனால், நீங்குகிற முறைமை எப்படி? என்னில்) மேல் ஆகி மீளா விடின - ஆணவமலத்தைக் கீழ்ப்படுத்தி நகாரம் மேற்படச் சிகாரம் முன்னாக மாறிச் செபித்தின் மோகமாம் என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — மயக்கத்தினைப் பொருந்திய திரோதானமும் மலமும் ஆகிய நகாரம் மகாரம் இரண்டும் ஆதிக் கண்ணதாக உச்சரிக்கில், அவைகள் நீங்குமோ? இவற்றைக் கீழாக்கிச் சிவமாகிய சிகாரம் மேலாம்வண்ணம் மாற்றி உச்சரியாதொழியின் என்க.

இதனால், நகார மகாரங்களை முதலாக உச்சரித்து வழங்குவது வீட்டினை அடைவோர்க்கு ஆகாது என்பது பெறப்பட்டது.

மேலா 'சி' மீளா விடின் என்பதூஉம் பாடம். (5)

பஞ்சாஷ்ரத்தைச் செபித்தபோக்கு மலம் நீங்குமோ? என்னில்,—

86. ஆராத் ஆதாரம் அந்தோ அதுமிண்டு
பாராது மேலோதும் பற்று.

என்பது :— ஆராத் - ஆராதனை பண்ணுவார், ஆதாரம் - தமக்கு ஆதாரம் சிவன் என்று அறியாமல் இருக்கிறதற்கு, அந்தோ - ஐயோ, அது மீண்டு பாராது மேல் ஒதும் பற்று - இப்படிச் சிகாரம் முன்னாகச் செபித்தால் மலமும் திரோதமும் இவனை வந்த பொருந்தாது என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — தமக்கு ஆதாரம் மாறாக எண்ணி அவ்வாறு உச்சரித்தலால் வரும் பழுதினைத் திரும்பி விசாரியாமல் அந்தோ! நகார மகாரங்களை மேலாக உச்சரிக்கும் விருப்பம் என்க.

இதனால், அவ்வாறு ஒதுவார் துணையின்றித் துன்புறுதற்கு இரங்கிக் கூறப்பட்டது. (6)

இந்தப் பஞ்சாஷ்ரத்தைச் செபிக்கிறது ஏது? என்னில்,—

87. சிவமுதலே ஆமாறு சேருமேல் தீரும்
பவயிதுந் ஒதும் படி.

என்பது :—சிவம் முதலே ஆம் ஆறு சேருமேல் - இப்படிச் சிகாரம் முன்னாகச் செபித்தாயானால், தீரும் பவம் . சன்னமும் நீங்கும், இது நீ ஒதும்படி - இது நீ செபிக்கப்பட்ட முறைமை என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) சிகார வகாரம் என்னும் இரண்டும் ஆதிக் கண்ணதே ஆம் வண்ணம் உச்சரித்தல் கூடுமாயின், அந்நிலை யே உனது பிறவித் துன்பம் நீங்கும். மாணவகனே ! வீட்டினைக் காழுற்ற நீ உச்சரிக்கும் முறைமை இது என்க.

இதனால், முத்தர் ஒதுமாறு கூறப்பட்டது. (7)

இப்படிச் செபிக்கப்பட்ட ஆன்மாக்களுக்குப் பிரயோசனம் ஏது ? என்னில்,—

88. வாசி அருளியதை வாழ்விக்கும் மற்றதுவே

ஆசில் உருவமுமாம் அங்கு.

என்பது :—வா சி அருளி அதை வாழ்விக்கும் - வகாரம் ஆகிய திருவருள் யகாரம் ஆகிய ஆன்மாவை சிகாரம் ஆகிய சிவத்திலே கொடுத்தப் பேரின்பம் ஆகிய சுகத்தை உண்டாக்கும், மற்று அதவே ஆச இல் உருவமும் ஆம் அங்கு-அந்தத் திருவருள்தானே குற்றமில்லாத திருமேனியாய் இருக்கும் அந்த ஆன்மாவுக்கு என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — அவ்வாறு உச்சரிக்குங்கால் வகாரம் ஆகிய அருள் சிகாரம் ஆகிய சிவத்தினைக் காட்டி, யகாரம் ஆகிய உயிரினை வீட்டின்பத்திலே இருத்தும். அன்றியும், அவ் வருளே அந்தச் சிவத்திற்குக் குற்றம் தீர்ந்த திருமேனியாய் இருப்பது என்க.

இதனால், திருவெழுத்து ஐந்தில் வகாரம் ஆகிய அருளி னது தன்மை வகுத்துக் கூறப்பட்டது. (8)

அந்த ஆன்மா மோகத்திலே இருக்கிறது எப்படி ? என்னில்,—

89. ஆசினவா நாப்பண் அடையா தருளினால்
வாசியிடை நிற்கை வழக்கு.

என்பது :—ஆசின் ஆ நாப்பண் அடையாது - குற்றத்தைப் பொருந்திய நகாரத்திலும் மகாரத்திலும் பொருந்தாமல், அருளி னால்-ஆசாரியனுடைய கிருபையினால், வாசி இடை நிற்கை வழக்கு- அருளுக்கும் சிவத்துக்கும் நடுவே நிற்கிறதே முறைமை என்ற வாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — குற்றம் தீர்ந்த திரோதானமும் அருளும் ஆகிய நகார வகாரங்கட்கு நடுப்பட்டு நில்லாது வகாரம் ஆகிய அருளினாலே, யகாரம் ஆகிய உயிர், அவ்வகாரத்திற்கும் சிவம் ஆகிய சிகாரத்திற்கும் நடுப்பட்டு நிற்பது முறைமை என்க.

அவ்வாறு அதற்கு எழுத்துக்களை மாறி உச்சரிப்பது குருமுகத்தால் தெளிந்துகொள்க. ஆன்மாவை மறைக்கும் பாசங்களைச் செலுத்துவதன்றி, திரோதான சத்தி தானாக மறையாது என்பதற்கு 'ஆசின்' என்று அருளிச் செய்தார்.

இதனால், திருவெழுத்தினைக் கூறிய முறைமையின் ஒது வார் அடைந்து நிற்கும் நிலை கூறப்பட்டது. (9)

குறிப்பு :— இவ் இரண்டு உரைகளையும் நோக்கிப் பேதம் காண்க.

மோஷத்திலே இருக்கிறதற்குப் பிரத்தியக்ஷம் உண்டோ ? என்னில்.—

90. எல்லா வகையும் இயம்பும் இவனகன்று
நில்லா வகையை நினைந்து.

என்பது :—எல்லா வகையும் இயம்பும் - வேதாகமங்கள் எல்லாம் சொல்லுகிறது ஏது என்னில், இவன் அகன்று நில்லா வகையை நினைந்து - ஆன்மா சிவசத்தியினை விட்டு நீங்காத முறை மையைச் சொல்லும் என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி)—எவ்வகைப்பட்ட உபாயங்களினையும் நூல் கள் உரைக்கும், இவ்வாறு ஆன்மாவானவன் சிவசத்தியினை நீங்கி நில்லாது உடனாய் நிற்கும் திறத்தினைக் குறித்தி என்க.

இதனால், அறியும்நெறி முதல் இவ்வதிகாரம் ஈறான நான்கு அதிகாரத்தினது சுருக்கும் தொகுத்துக் கூறப்பட்டது.

ஒன்பதாவது ஐந்தேழுத்தருணிலை முற்றிற்று.

ஆகத்திருக்குறள்-91.

10. அணைந்தோர் தன்மை.

அஃதாவது, இவ்வகைப்பட்ட சமாதியினை அடைந்தோரது தன்மை. மேலை அதிகாரங்களால் சமாதி கூடும் முறைமை கூறியது. கூடினோரது தன்மை இதனால் கூறுதலின், அவற்றோடு இதற்கு இயைபு உடைத்து எனக் கொள்க.

ஞாயத்தைவிட்டு நீங்காத ஞாதாக்கள் நினைவு ஏது? என்னில்,—

91. ஒங்குணர்வி னுள்ளொடுங்கி உள்ளத்து விற்பொடுங்கத் துங்குவர்மற் றேதுண்டு சொல்.

என்பது :—ஒங்கு உணர்வின் உள் ஒடுங்கி உள்ளத்துள் இன்பு ஒடுங்க - மகத்தாய சிவத்திலே ஆன்மா ஒடுங்க, துங்குவர் - பேரின் பம் தானாக வழங்குவர், மற்று ஏது உண்டுசொல்-ஞாயமே அல்லது மற்றொரு நினைவும் இல்லை என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) - நிறைந்த ஞானத்தினுள்ளே தாம் அடங்கித் தம் அறிவினுள்ளே பேரின்பம் அடங்கும்படி ஆனந்த நித்திரை பண்ணா நிற்பர், மற்ற வார்த்தை யாது? உளதாம் என்க.

அவ் இன்பம் இறைவற்கு இன்றி உயிர்கள் தாமே நுகர்தலின், உள்ளத்தில் இன்பு ஒடுங்க என்றும், ஞாயத்து அழந்தினும் ஞானத்தின் மிக்கார் அன்று என்பதற்கு ஒங்கு உணர்வின் உள்ளடங்கி என்றும் அருளிச் செய்தார்.

இதனால், அவர் ஞேயத்து அழுந்தி நிற்கும் இயல்பு கூறப்பட்டது. (1)

இப்படி நின்றவர்கள் மேலான பதங்களையும் விரும்புவார்களோ? என்னில்,—

92. ஐந்தொழிலும் காரணங்கள் ஆந்தொழிலும் போகநுகர் வெந்தொழிலும் மேவார் மிக.

என்பது :— ஐந்தொழிலும் - பஞ்சகிருத்தியமும், காரணங்கள் ஆம் தொழிலும் - காரணேசுரர் தொழில் ஆகிய சாலோகாதி பதங்களையும், போகம் நுகர் வெம் தொழிலும்-போகத்தைக்கொடுக்கத்தக்க கொடிதாகிய சுவர்க்காதி பதங்களையும், மேவார் மிக - மிகவும் பொருந்தார்கள் என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — பரமசிவனாற் செய்யப்படும் படைப்பு, நிலை, ஈறு, மறைப்பு, அருள் என்னும் ஐந்தொழில்களையும் ஒருங்கே செய்தலும், அயன் மால் உருத்திரன் மகேசன் சதாசிவன் என்னும் இவரில் ஒருவற்கும் ஒரோவொரு தொழிலைச் செய்தலும், மாயாபோகத்தினை அருந்தும் பிறப்பிற்கு ஏதுவாகிய வெய்ய தொழிலினைச் செய்தலும் சிறிதும் பொருந்தார் அவர் என்க.

அசஞ்சலமாய் அகண்டமாய் ஒழிவற நிறைந்த ஞானவடிவினராய் நின்றும் பரமானந்தத்தினை அனுபவித்திருக்கும் ஒன்றிற்குமே உரியார் என்பது கருத்து.

மிக என்பது குறிப்புமொழியாய்ச் சிறிதும் என்னும் பொருள் விளங்க நின்றது. “உயிர்தானும் சிவாறுபவம் ஒன்றினுக்கும் உரித்தே” (சித்தியார்—11-2-10 செய்) என்று அருளிச்செய்தவாறு காண்க.

இதனால், அவர் மற்றொரு தொழிற்கும் உரியாசல்லர் என்பது கூறப்பட்டது. (2)

சர்வஞ்ஞத்துவாதி குணங்கள் வந்துபொருந்தினாலோ ?
என்னில்,—

93. எல்லாம் அறியும் அறிவுறினும் ஈங்கிவரென்
றல்லா தறியார் அற.

என்பது :— எல்லாம் அறியும் அறிவு உறினும் - சர்வஞ்ஞத்து
வாதி குணங்கள் வந்துபொருந்தினாலும், ஈங்கு - இவ்விடத்திலே,
இவர் - இந்தஞாதாக்கள், ஒன்று அல்லாது அறியார் அற - ஞேயம்
ஒன்றுமே அல்லது மற்றொன்றையும் பொருந்தி அறியமாட்டார்கள்
என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — இயல்பினால் முழுவதூஉம் உணரும்
ஞானமானது வெளிப்பட்டுத் தம்மை இரண்டறக்கலந்து நிற
பினும் இவ்விடத்து இந்தச் சீவன்முத்தரானவர் ஆனந்தஞானம்
ஒன்றுமே அன்றிப் பிறிதொரு பொருளினையும் சிறிதும் அறிதல்
செய்யார் என்க.

அற என்பது மிக என்பது போலக் குறிப்பு மொழி
யாய் நின்றது. சீவன்முத்தர் சிவம் ஒன்றுமே அன்றிப் பிறி
தொன்றும் அறியார்; ஆகவே, பாமுத்தரும் அவ்வாறு
ஆதல் கூற்றேண்டாவாறு ஆயிற்று.

. இதனால், அவர் பிறிதொன்றும் அறியாது எவ்விடத்
தும் சிவமே கண்டிருத்தல் கூறப்பட்டது. “பாஞானத்
தால்” என்பதனுள் “சீவன்முத்தர் பாமே பார்த்திருப்
பார்” என்று அருளிச் செய்தவாறு காண்க. (3)

இப்படிக்கொத்த ஞாதாக்களை விடயங்கள் வந்து பொருந்தி
னாலோ ? என்னில்,—

94. புலனடக்கித் தம்முதற்கட் புக்குறுவர் போதார்
தலநடக்கும் ஆமை தக.

என்பது :—புலன் அடக்கித் தம்முதற்கண் புக்கு உறுவர் -
விடயங்கள் வந்து பொருந்தினால் தமக்குப் பிராணன் ஆகிய ஞே

யத்திலே அடங்கி நிற்பார்கள், போதார்-ஒருவிடயத்திலும் காமித் துப் புரியார்கள், (அஃது என்போல? என்னில்,) தலம் கடக்கும் ஆமை தக - பூமியிலே கடக்கப்பட்ட ஆமையானது ஆரவாரம் இல்லாத இடத்திலே கடக்கும் ஆரவாரம் உள்ள இடத்திலே அடக்கும் அதுபோல என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) ஓர் விடயம் எதிரிடுங்கால் அதற்கு அஞ்சி அதன்மேற் செல்லும் தம் உணர்வினை மாற்றித் தமது முதலாகிய ஞேயத்தினிடத்திலே புக்குப் பொருந்தி மறித்தும் நீங்குதல் செய்யார்; அவர், பூமியின் கண்ணே நடந்து செல்லுங்கால் ஒருவர் எதிர்ப்படின அவரை அஞ்சித் தன் தலையினைச் சூரித்து உள்ளே வாங்கி அசைவறக் கிடக்கும் ஆமையினை ஒப்ப என்க.

ஆமைபின்னர் எதிர்ந்தோர் அகலுங்கால் தன் தலையினை வெளிப்படுத்திச் செல்லுமாதுபோல், இவர் விரைவில் திரிபு படாமையிற் போதார் என்று அருளிச் செய்தார்.

இதனால், அவர் புலன் உணர்வுக்கு அஞ்சி அகலுமாறு கூறப்பட்டது. (4)

அப்படிச் சிலர் ஞேயத்தை விட்டு நீங்கி இருப்பார்களோ? என்னில்,—

95. அவனையகன் நெங்கின்றும் ஆங்கவனாய் எங்கும் இவனையொழிந் துண்டாதல் இல்.

என்பது :—அவனை அகன்று எங்கு இன்றும் ஆங்கு அவன் ஆய் - அந்தச் சிவனைவிட்டு நீங்கி ஆன்மாவுக்கு இருக்க இடம் இல்லை அந்தச் சிவன் தானாய், எங்கும் - சடசித்துக்கள் எல்லாம், இவனை ஒழிந்து உண்டாதல் இல் - இந்தச் சிவனை அல்லாது ஆன்மா நில்லாது என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — இறைவனை நீங்கி எவ்வுலகமும் நிற்பதில்லை; அதுபோல, இறைவனாதல் அடைந்த இம் முத்தான் மாவை அன்றி எவ்விடமும் உளதாய் நிற்பல் இல்லை என்க. எனவே, இவனும் இறைவனைப்போல வியாபகனாய் நிற்கும்

என்பதாம். “காயங் கழிந்தக்கால் எங்குமாய்க் கருத்தாப்போல் நிற்பன்” (சித்தியார் 8-2-31 செய்) என்று அருளிச்செய்தவாறு காண்க.

இதனால். அவர் சிற்றறிவுநீங்கிப் பேரறிவு உடையவர் என்பது பெறப்பட்டது. (5)

ஆனால், அந்தப்பொருளை உள்ளே கண்டிருப்பார்களோ? புறம்பே கண்டிருப்பார்களோ? என்னில்,—

96. உள்ளும் புறம்பும் ஒருதன்மைக் காட்சியருக்
கெள்ளும் திறமேதும் இல்.

என்பது :— உள்ளும் புறம்பும் - அந்தாங்கத்திலே அறிவாய் விளங்கியிருக்கப்பட்ட திருவருளையும், புறம்பே குருவாகித் திருமேனி கொண்டுவந்த ஆசாரியரையும், ஒருதன்மை காட்சியருக்கு - ஒருபொருள் என்று தரிசித்தவர்களுக்கு, எள்ளும் திறம் ஏதும் இல் - உள் என்றும் புறம்பு என்றும் நீக்க இடம் இல்லை என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — அகமும் புறமும் ஒருதன்மைத்தாய் நிற்கும் ஞானத்தினை அடைந்தோருக்கு ஒன்றனை இகழ்ந்திடும் வண்ணம் எவ்வாற்றானும் இல்லை என்க.

இதனால், அவர்க்கு எல்லாப்பொருள்களும் ஞானமாயே தோன்றுதல் கூறப்பட்டது.

வேறுரை : ஆனால், இந்திரியங்களினால் அறியும் அறிவாலும் சிவனைத் தரிசிக்கலாமோ? என்னில்,—

தனக்குப் பிராணனாய்நின்று உபகரிக்கிற தன்மையையும் அவன் அவன் அதுவாய் நின்று உபகரித்தும் பின்பு ஆசாரியமூர்த்தியாய் நின்றும் இரகூழிக்கிற பூரணமான பொருளை விசுவமானது மறையுட்படி ஒரு நீர்மையாகக் கண்டவர்களுக்குச் சிவனது திருவடியை நீங்குகைக்கு வழியில்லை என்க.

இது ஞானவான்கள் பிரபஞ்சம் தோன்றாமல் நிற்கும் முறைமை. (6)

ஆனால். இப்படி நீக்கமற நிற்கிற ஞாதாக்களும் தொழிற் படுவார்களோ ? என்னில்,—

97. உறுந்தொழிற்குத் தக்க பயனுலகம் தத்தம்
வறுந்தொழிற்கு வாய்மை பயன்.

என்பது :— உறும் தொழிற்கு தக்க பயன் உலகம் தத்தம் - உலகத்திலே இருக்கப்பட்ட ஆன்மாக்கள் செய்த வேலைக்குத்தக்க கூலி கொடுப்பார்கள், (அதுபோல) வறும் தொழிற்கு வாய்மை பயன் - தொழிலற்ற ஞாதாக்களுக்குச் சத்தியமாகிய ஞாயம் ஒன்றுமே பிரயோசனம் என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — தன்னை ஆற்றிய தலைவரைப் பின் தொடர்ந்து சூழும் யான் எனது என்னும் செருக்காற் செய்யப் பட்ட வினைக்கு ஏற்ற பயன்ஆவது உலகவாழ்க்கைகள் ; செருக்கினைநீங்கித் தம்மைஇகழ்ந்தோர் செய்யும் தானம் தவம் முதலிய தொழிற்குவரும் பயனாவது அழிவில்லாத வீட்டின்பமே ஆம் என்க.

தக்க பயன் என்றதனால் பயன் பல ஆயிற்று. வறுந்தொழில் என்று அருளிச்செய்தார், தொடர்ந்து பயன் வழங்காமையின். இதனால், அவர் ஓர் தொழிலினைச் செய்யினும் பிறிதொரு காமியத்தினைக் கருதிச்செய்யார் என்பது கூறப்பட்டது.

வேறுரை :— ஆனால், தொழிலாலும் சிவனைக் கூட லாமோ ? என்னில்,—

பிரபஞ்சத்தில் தத்தம் தொழிலுக்குத் தக்க பிரயோசனங்கள் இவர்களுக்கு உண்டாமாறுபோல, ஒன்றும் செய்யாத செயலுக்கு அந்த உண்மை பிரயோசனம்.

இந்த உண்மையிலே நின்றவர்களுக்கு ஒரு செயலும்
கூடாது என்பது அறிவித்தது. (7)

பிராரத்துவம் புதிக்கச்செய்தே ஆகாமியம் ஏறுதோ?
என்னில்,—

98. ஏன்ற வினையுடலோ டேகுமிடை யேறும்வினை
தோன்றில் அருளே சுடும்.

என்பது:—ஏன்றவினை உடலோடு ஏகம் - பிராரத்தம் தேகத்
துடனே போம், சஞ்சிதம் தீக்ஷயிலேபோம், இடை ஏறும் வினை
தோன்றில் அருளே சுடும் - பிராரத்தம் புதிக்கச்செய்தே கட்டுப்
படுகிற ஆகாமியம் சிவஞானம் விளங்கவே நீங்கும் என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — பக்குவப்பட்டு அமைந்த வினையானது
உடம்பிற்கு அமைத்த கால வரையறையிலே தொலையும்,
இடைப்பட்ட காலத்தில் வந்து பொருந்தும் வினைகள் உள
வாயின் அருள் என்னும் நெருப்பினுலே வெந்துபோம் என்க.

சஞ்சிதம் நீங்காமல் ஞானம் வெளிப்படாது; வெளிப்
படாதாகவே ஆகாமியம் தீர்வதில்லை; அதனை அருளே சுடும்
என்பதனால் சஞ்சிதமும் நீங்கிற்று என்பது தானேபோத
ரும் எனக்கொள்க. தோன்றில் என்பதனால் அது தோன்றாத
வண்ணம் இடையறுது அருளோடு நிற்பர் என்பது கருத்து.

இதனால், அவர்க்கு வினைத்தொடர்பு இன்றா மாறு
கூறப்பட்டது.

வேறுரை:—சஞ்சிதகன்மம் தீக்ஷயிலேபோம். பிரா
ரத்தம் தேகத்துடனே போம். ஆகாமியம் சிவஞானத்தி
னுலே சுடப்படும்.

இது ஞானவான்களுக்கு ஒருகன்மமும் இல்லை என்னும்
இடம் அறிவித்தது. (8)

பரமுத்தி சரீரம் நீங்கியோ? என்னில்,—

99. மும்மை தருவினைகள் மூளாவாம் முதறிவார்க்
கம்மையும் இம்மையே ஆம்.

என்பது :—மும்மை தரு வினைகள் மூளா ஆம் - சஞ்சித பிரா
ரத்தம் ஆகாமியம் என்னும் இந்த மூன்று வினையும் பொருந்தாவாம்,
(ஏன் பொருந்தா? என்னில்,) மூது அறிவார்க்கு அம்மையும் இம்
மையே ஆம் - மேலாகிய சிவஞானத்தைப்பெற்ற ஞாதாக்கள் இச்
சரீராதத்திலே பெறப்பட்ட பரமுத்தியும் சரீரம் இருக்கையிலே
ஆம் என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — இம்மை அம்மை மறுமை என்னும்
மூவகைப்பயனையும் தரும் வினைகள் யாவும் தொடரா. தம்
மேலாய அறிவினை உடையார்க்கும் பிறந்து எய்தும் இன்பமும்
அதனோடு கூடநிற்கவே உளதாம் ஆகலான் என்க.

இம்மை இப்பிறப்பு, அம்மை மேல்உலகினை அடைதல்,
மறுமை மறித்துவரும்பிறப்பு. உடம்பு இறந்தகாலத்து நிலை
வேறுபடுதல் இன்மை நோக்கி அம்மையும் இம்மையே ஆம்
என்று அருளிச்செய்தார்.

இதனால், அவர்க்குச் சிறிதும் வினைத்தொடர்பு இன்று
என்பது வலியுறுத்தப்பட்டது.

வேறுரை :—அந்தப் பிராரத்தம் புசிக்கவேண்டுமாயின்,
வாக்கு மனம் காயங்களின் உண்டான கன்மம் அவர் சிவ
சம்பாவனையாலே அவர்களை வாதியாது. பின்பு உண்டாம்
சாயுச்சியமும் அவர்களுக்கு இப்பொழுதேயாம்.

இது சீவன் முத்தரான நிலையிலே தன்னிலே பரமுத்தி
யாம் என்று அறிவித்தது. (9)

இவர்களுக்கு ஆன்மாக்களை இரட்சிக்கவேணும் என்கிற
கிருபை இல்லையோ? என்னில்,—

100. கள்ளத் தலைவர் துயர்கருதித் தங்கருளை
வெள்ளத் தலைவர் மிக.

என்பது :—கள்ளம் தலைவர் துயர் கருதி - கவட்டு இந்திரியங் களுக்கு முதன்மையாய் இருக்கிற ஆன்மாக்கள் படுகிற துன்பத் தைத் திருவுள்ளத்திலே நினைத்து, தம் கருணை வெள்ளத்து அலைவர் மிக - தமக்குக் கிருபையாகிய ஞானசமுத்திரத்திலே மிகுதியும் அழுந்தி நிற்பார்கள் என்றவாறு.

(நிரம்ப-பொழி) — யான் எனது என்னும் வஞ்சத்தலைமை யினையுடைய ஆன்மாக்கள்படும் துன்பத்தினை எண்ணித் தம் மிடத்து எழுந்த கருணையாகிய கடலினுள்ளே மிகவும் அலைதலைச் செய்வர் என்க. அலைதல் - இரக்கத்தால் தளர்தல்.

இதனால், அவர் வீட்டினைவிரும்பாத உயிர்கள் மாட்டு இறைவன்போல் அருள் உடையராதல் கூறப்பட்டது.

வேறுரை :—ஆனால், ஞானவான்களுக்கு விடயங் களுடன்கூடி நிற்கலாமோ? என்னில்,—

இந்திரியங்களுடன் கூடினால் உண்டான கிலேசத்தை உணர்ந்து சிவனுடைய கிருபாசமுத்திரத்திலே விழுந்து தம் செயல்அற்று அதுஅதுவாய் விடுவார்கள்.

“.....மறையோர்

கழுமல முதுபதிக் கவுணியன் கட்டுரை
கழுமல முதுபதிக் கவுணியன் அறியும்
அனைய தன்மையை ஆதலின் நின்னை
நினைய வல்லவர் இல்லைநீள் நிலத்தே.”

என்றவாறு காண்க.

(10)

பத்தாவது அணைந்தோர்தன்மை முற்றிற்று.
ஆகத்திருக்குறள்-101.

ஸ்ரீ உமாபதிதேவநாயனார் அருளிச்செய்த

திருவருட்பயன் மூலமும்

பதவுரை-பொழிப்புரைகளும் முற்றுப்பெற்றன.

திருச்சிற்றம்பலம். திருச்சிற்றம்பலம். திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீ மெய்கண்டதேவர்மீளிர்கழல்வேல்க.

ஸ்ரீ உமாபதிதேவநாயனார்திருவடிவாழ்க.

ஸ்ரீ மாதவச்சிவஞானயோகிகள்மலரடிவாழ்க.

உ.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவருட்பயன்.

செய்யுள் முதற்குறிப்பு அகராதி.

செய்யுள்	எண்.	செய்யுள்	எண்.
அகத்துறு	42	எமக்கென்	46
அகரவுயிர்	1	எல்லாமறியு	93
அகல	48	எல்லாவகை	90
அணுசு	35	ஏகன் அனேக	52
அருள் தூலும்	81	ஏற்றவினை	98
அருவும் உருவு	5	ஐத்தொழிலு	92
அருளா	43	ஐம்புல	69
அருளிற்	31	ஒன்பொரு	78
அவனை	95	ஒருபொருளு	23
அத்யாமை	41	ஒளியுமிருளு	16
அன்றளவி	24	ஒளியுமிருளு	64
அன்றளவு	20	ஒன்றொரு	75
ஆக்கினைவ	4	ஒன்றுமிதினு	29
ஆசாதி	28	ஒங்குணர்வி	91
ஆசினவா	89	ஓர. தே	58
ஆற்றவா	49	கண்டபடி.	60
ஆராதி	86	கண்டவற்றை	14
ஆனாவறிவா	7	கண்டொல்லை	56
இருவர்	72	களியே	59
இருளானதன்	22	களன்	140
இருளிலிருளா	18	கான்பா	63
இருளின்மே	27	கிடைக்க	65
இறைசத்தி	82	சத்தசத்தை	17
இற்றைவரை	40	சிவமுத	87
இன்பதனை	73	செய்வானு	53
இன்பி	80	ஞானமிவ	50
இன்புறுவார்	71	தன்ரைய	36
உள்ளும்	96	தனக்கு	67
உன்னுமுள	10	தன்னிலைமை	2
உறுத்தொழி	97	தன்னிற	55
உற்கை	68	தாடலை	74
உற்குரும்	76	தாமே	70
ஊமன்கண்	19	தித்திக்கு	62
ஊனநடன	83	திரிமலத்தா	12
ஊனநியா	33	துள்ளும்பல	21
ஊனுயிரல்	54	துழிழலார்	61
எங்குமெவை	8	நலமில	9

செய்யுள்	எண்.	செய்யுள்	எண்.
நற்குஞ்சு - காப்பு		மெய்யிருண்ட	44
நீடுமிரு	51	மொழியின்றி	15
பரப்பமை	39	மலைகெடுத்தே	37
பலரைப்புண	25	மாலார்	85
பல்லா	6	மும்மை	99
பன்மொழிக	26	முன்னுய	79
பார்வை	45	முன்றுதிறத்	13
பாலாழி	34	வஞ்ச	66
பிறத்தநாள்	11	வாசி	88
புலனடக்கி	94	விடநகுல	47
புன்செய	57	விடிவாமள	30
பெருக்க	32	விரிய	84
பெருமைக்கு	3	வெள்ளத்து	38
பேயொன்று	77		

உ
சிவமயம்.
திருச்சிற்றம்பலம்.

மெய்கண்டசாத்திரம்

9. வினாவெண்பா.

கொற்றவன்குடி-
ஸ்ரீ உமாபதிதேவநாயனார்.
1953.

உ
சிவமயம்.
திருச்சிற்றம்பலம்.

கொற்றவன்குடி - ஸ்ரீ உமாபதிதேவநாயனார் அருளிச்செய்த வினாவெண்பா மூலமும் - பழையவுரையும்.

1. நீடும் ஒளியும் நிறையிருளும் ஓரிடத்துக்
கூடல் அரிது கொடுவினையேன்—பாடிதன்முன்
ஒன்றவார் சோலை உயர்மருதச் சம்பந்தா!
நின்றவா நெவ்வாறு நீ,

(இதன்பொருள்) — நீடும் ஒளியும் நிறை இருளும் ஓர் இடத்து
கூடல் அரிது - விரிந்த பிரகாசமும் நிறைந்த இருளும் ஓர் இடத்
திலே கூடமாட்டாது, கொடு வினையேன் பாடு இதன் முன் -
கொடிய வினையேன்பக்கல் தரிசிப்பதற்குமுன், வார் சோலை உயர்
மருதம் சம்பந்தா நீ ஒன்ற நின்ற ஆறு எ ஆறு - அழகிய சோலை
உயர்ந்த மருதக்கர்வாழ் சம்பந்த மாமுனிவனே! தேவரீர் அடியே
னிடத்துப் பொருந்த நின்றது எப்படி? என்றவாறு.

அந்தகன் கண்ணுக்கு ஆதித்தப் பிரகாசம் வியாத்த
மாய் இருக்கையிலேயும் தெரிபாதிருந்த தன்மைபோல்
என்பதாம்.

உதாரணம் :—சிவஞானபோதம்—“ அருக்கனோர் நிற்பினும்
அல்லிருளே காரணர் - கிருட்கண்ணே பாசத்தார்க்கீசன்” என்பது
கண்டுகொள்க. (குத்-11, குர-2, வெ-1.) மலம் ஆன்மாவைச் சகச
மாய் மறைத்திருக்கையிலே சிவம் ஆன்மாவைப் பொருந்திநின்றது
எப்படி? என்னும் வினாவுக்கு உதாரணம் :— சிவஞானபோதம் -

“மெய்ஞ்ஞானம் தன்னில் வினையாத சத்தாதல்” (குத்-7. குர-3, வெ-3.) என்ற பாடத்திலும், சிவதருமோத்தரம் - “பரமசிவன் பராசத்தி பல்லுயிர்க்கும் பயின்றிருக்க, விரவுவதென் இருளென்ற கேள் வெய்யவழல் பசுமரத்தின், விரவியதே பசுமரமும் வெந்தவல வெந்துவிழும், பருவமுறக் கரணமுறப் பதியுமுறப் பழுதறவே.” என்றபாடத்திலும் கண்டுகொள்க. (1)

2. இருளில் ஒளிபுரையும் எய்தும் கலாதி
மருளின் நிலையருளும் மாணும்—கருவியிவை
நீங்கின் இருளாம் நிறைமருதச் சம்பந்தா!
சங்குளரு ளாலென் பெற.

(இ—ள்.) இருளில் ஒளி புரையும் - ஆணவம் மேலிட்ட காலத்து ஞானம் ஒழிந்தநிற்கும், எய்தும் கலாதி மருளின் நிலை அருளும் - கலாதிகளைப் பொருத்திய இடத்தம் ஆணவத்தையே நிலைநிறுத்தம், மாணும் கருவி இவை நீங்கின் இருள் ஆம் - என்னுடனே கூடிநின்ற கருவி நீங்கினபொழுது இருளாய் இருந்தது, நிறை மருத சம்பந்தா சங்கு உன் அருளால் என் பெற - நிறைந்த மருதநகர்வாழ் சம்பந்தமாமுளியே! இவ்விடத்து உன் அருளால் பிரயோசனம் என்ன? என்றவாறு.

இதனால், கேவல சகலத்திலும் அல்ல: சுத்தத்திற் பிரயோசனம் என்பது கருக்காகக்கொள்க.

உதாரணம்:—சிவப்பிரகாசம்-(குத்-6. செ-1.) “காட்டிடும் கரண மொன்றும்” என்றபாடத்திற் கண்டுகொள்க. (2)

3. புல்லறிவு நல்லுணர்வ தாகா பொதுஞானம்
அல்லதில துள்ளதெனில் அந்நியமாம்—
தொல்லையிருள்
ஊனமலை யாவா றுயர்மருதச் சம்பந்தா!
ஞானமலை யாவாய்! நவில்.

(இ—ள்.) புல் அறிவு நல் உணர்வு அது ஆகா பொதுஞானம் அல்லது - சிற்றறிவு பேரறிவாகாது ஞானம் அல்லது பொது ஞானம் மூன்றுவிதமாய் இருக்கும், இலது உள்ளது எனில்

அந்நியம் ஆம் - முன்பு இல்லாத சிவஞானம் மலபரிபாகத்திலே உண்டாம் என்னில்! சற்காரியவாதம் ஆகாமல் அந்நியம் ஆம், தொல்லே இருள் ஊனம் மலையாவாறு உயர் மருத சம்பந்தா ஞான மலை ஆவாய் கவில் - பழமையாக வருகிற ஆணவமலத்தின் குற்றத் தினாலே மயங்காத முறைமையை உயர்ந்த மருதநகர்வாழ் சம்பந்த மாமுனியே! மலைபோல ஞானத்தை உடையவரே! திருவுளம் பற்றவேணும் என்றவாறு.

இதனால், ஆன்மஞானம் சிவஞானம் ஆகாது. தத்துவ வங்களுடைய சுபாவத்தை இது பொய் என்று அறிவிக்கிறது சிவஞானம், இப்படி அறிகிற வேற்றுமையும் விட்டு வாய்ந்த ஞானமாய் சிற்பது சுத்தம் என்பது பெறப்பட்டது.

உதாரணம் :—சிவப்பிரகாசம்—(குத்-8, செ-3.) “தத்துவமான வற்றின் தன்மைகள்” என்றபாடத்திலும், சிவஞானசித்தியார் (குத்-11, அதிகர-2, செய்-11.) “சிவன்சீவன் என்றிரண்டும் சித்தொன்றும் என்னில் சிவனருட்சித் திவனருளைச் சேரும் சித்து” என்ற பாடத்திலும் கண்டுகொள்க. (3)

4. கனவு கனவென்று காண்பரிதாம் காணில்
நனவில் அவைசிறிதும் நண்ணு—முனைவனருள்
தானவற்றில் ஒன்றா தடமருதச் சம்பந்தா!
யானவத்தை காணுமா நென்.

(இ—ள்.) கனவு கனவு என்று காண்பு அரிது ஆம். கனவிலே நின்று கனவைத் தரிசிக்கப்படாது, காணில் நனவில் அவை சிறிதும் நண்ணு - நனவிலே காணும் கண்டது என்னில்! நனவில் அந்தக் கருவிகள் இல்லாதபடியினாலே காணவில்லை, முனைவன் அருள்தான் அவற்றில் ஒன்றா - அருளிலே நின்று கண்டது என்னில்! அருள் அவத்தைகளில் பொருந்தாது, தடமருத சம்பந்தா யான் அவத்தை காணும் ஆறு என் - தடாகம்பொருந்திய மருத நகர்வாழ் சம்பந்த மாமுனியே! நான் அவத்தைகளைத் தரிசிக்கும் படி எப்படி? என்றவாறு.

இதனால், சுத்த தத்துவங்களைக்கொண்டு அறிய வேண்டும் என்பது பெறப்பட்டது.

உதாரணம் :—சிவப்பிரகாசம்— (குத்-2, செய்-21.) “இத்தகைமை இறையருளால் உயிரறியும்” என்ற பாடத்திற் கண்டுகொள்க. (4)

5. அறிவறிந்த தெல்லாம் அசத்தாகு மாயின்
குறியிறந்த நின்னுணர்வில் கூடா—பொறிபுலன்கள்
தாமா அறியா தடமருதச் சம்பந்தா!
யாமார்? அறிவார் இனி.

(இ—ள்.) அறிவு அறிந்தது எல்லாம் அசத்து ஆகும் ஆயின் - என்னுடைய அறிவினாலே அறியப்பட்டதெல்லாம் அசத்தாய் அழிந்தபோமே ஆயின், குறி இறந்த நின் உணர்வில் கூடா - வாக்கு மனத்துக்கு எட்டாமல் குறி இறந்துநிற்கிற தேவரீருடைய ஞானத்திலே பொருந்தப்போகிறதே இல்லை, பொறி புலன்கள் தாம் ஆ அறியா - பொறி புலனாகிய தத்துவங்கள் தாமாய் அறிய மாட்டா, தடமருத சம்பந்தா யாம் ஆர் அறிவார் இனி - தடாகம் பொருந்திய மருதநகர் வாழ் சம்பந்தமாமுனியே! யான் ஆவா? அறியப் போகிறதுதான் இனி என்றவாறு.

இதனால், கண்ணானது இருளோடுகூடி இருளாயும், ஒளியோடுகூடி ஒளியாயும் நின்றது போலப் பாசத்தோடு கூடிப் பாசமாய்நின்ற ஆன்மா அருளோடேகூடிப் பாசம் நீங்கி அருளாய்நிற்கும் என்பது பெறப்பட்டது காண்க.

உதாரணம் :— சிவப்பிரகாசம்— (குத்-3, செய்-6.) “சத்திது என் றசத்துத்தா னறியாது” என்றபாடத்திற் கண்டுகொள்க (5)

6. சிற்றறிவு முற்சிதையிற் சேர்வாரின் ரும்சிறிது
மற்றதனின் நிற்கிலருள் மன்னாவாம்--துற்றமுகில்
மின்கொண்ட சோலை வியன்மருதச் சம்பந்தா!
என்கொண்டு காண்பே? னியான்.

(இ—ள்.) சிற்றறிவு முன் சிதையின் சேர்வார் இன்று ஆம் - சிற்றறிவு முன்னே கெடுமாயின் பின் அருளைப் பொருந்தப் போகிற பேர் இல்லை, சிறிது மற்று அதனின் நிற்கில் அருள் மன்னா ஆம் - சிற்றறிவு கொஞ்சமாக நின்றாலும் அருள் பொருந்தாது, துற்ற முகில் மின்கொண்ட சோலை வியன் மருத சம்பந்தா என் கொண்டு காண்பேன் யான் - மேகங்கள் நெருங்கிய ஆகாயத்தை அளாவிய சோலை சூழ்ந்த வியன் மருதநகர்வாழ் சம்பந்த மாமுனியே! என்னத்தைக் கொண்டு காண்பேன்? யான் என்றவாறு.

இதனால், சிற்றறிவு கெட்டது மல்ல, முன்போல இருந்ததும் அல்ல; பாசபந்தம் நீங்கித் திருவடியிலே கலந்து கிடக்கும் என்பது பெறப்பட்டது காண்க.

உதாரணம் :- சிவஞானசித்தியார்-(சூத்-11, அதி-2, செ-10)
“செம்பிரத குளிகையினால் களிம்பற்றுப் பொன்னாய்” என்ற பாடத்திற் கண்டுகொள்க. (6)

7. உன்னரிய நின்னுணர்வ தோங்கியக்கால் ஒண்கருவி தன்னளவும் நண்ணரிது தானாகும்—என்னறிவு தானறிய வாரா தடமருதச் சம்பந்தா! யாமறிவ தெவ்வா? நினி.

(இ—ள்) உன்ன அரிய நின் உணர்வு அது ஒங்கிய கால் - நினைத்தற்கு அரிதாகிய தேவரீர் அருள் தோன்றிய காலத்து, ஒண்கருவி தன் அளவும் நண்ண அரிது தான் ஆகும் - அழகு பொருந்திய முப்பத்தாறு தத்துவங்களால் பொருந்தப்படாது, என் அறிவு தான் அறிய வாரா - என்னுடைய பசுஞானத்தாலும் அறியப்படாது, தட மருத சம்பந்தா யாம் அறிவது எ ஆறு இனி - தடாகம் பொருந்திய மருதநகர்வாழ் சம்பந்த மாமுனியே! அடியோங்கள் அறிகிறது எப்படித்தான்? இனி என்றவாறு.

இதனால், பசுகாணங்களும் சிவகாணமாய், ஆன்மாவும் அருளாய் பொருந்திநின்று அறியும் என்பது பெறப்பட்டது காண்க.

உதாரணம் :—சிவப்பிரகாசம்—“மாயை மா மாயை மாயா”
என்ற பாடத்திற் கண்டுகொள்க. (7)

8. அருவேல் உருவன் றுருவேல் அருவன்
றிருவேறும் ஒன்றிற் கிசையா—உருவோரில்
காணில் உயர்கடந்தைச் சம்பந்தா! கண்டவுடல்
பூணுமிறைக் கென்னும்? புகல்.

(இ—ள்.) அருவேல் உரு அன்று உருவேல் அரு அன்று
இருவேறும் ஒன்றிற்கு இசையா - கர்த்தா திருமேனி அருவம்
ஆனால் உருவம் ஆக மாட்டாது; உருவம் ஆனால் அருவம் ஆக
மாட்டாது; அருவும் உருவும் ஒருபொருளுக்கு இரண்டுதன்மை
இசையாது, உரு ஒரில் காணில் உயர் கடந்தைச் சம்பந்தா கண்ட
உடல் பூணும் இறைக்கு என் ஆம் புகல்—திருமேனியை விசாரித்துக்
காணில் உயர் கடந்தை நகர்வாழ் சம்பந்த மாமுனியே! கொண்ட
திருமேனியைப் பூணப்பட்ட கர்த்தாவுக்குத் திருமேனி என்னத்
திலே உண்டானது? திருவுளம் பற்ற வேண்டும் என்றவாறு.

இதனால், ஞானத்திலே திருமேனி கொள்ளுவன் என்
பது பெறப்பட்டது காண்க.

உதாரணம் :—சிவஞானசித்தியார்- (குத்-1, அதி-2, செய்-
41) “மாயைதான் மலத்தைப்பற்றி” என்ற பாடத்திற் கண்டுகொள்க
என்பதாம். (8)

9. இருமலத்தார்க் கில்லை உடல்வினையென் செய்யும்
ஒருமலத்தார்க் காரா யுரைப்பேன்—திரிமலத்தார்
ஒன்றாக உள்ளார் உயர்மருதச் சம்பந்தா!
அன்றுகில் ஆமா றருள்.

(இ—ள்.) இரு மலத்தார்க்கு இல்லை உடல்வினை என்
செய்யும் - இரண்டுமலம் உடைய பிரளயாகலருக்கு மாயை இல்
லாதபடியினால் உடம்புஇல்லை, வினைபொசிக்கும்படி எப்படி?, ஒரு
மலத்தார்க்கு ஆராய் உரைப்பேன் - ஒருமலமுடைய விஞ்ஞான
கலருக்கு உரை ஆராகச் சொல்லுவோம்?, திரிமலத்தார் ஒன்றாக

உள்ளார் - மூன்றுமலமுடைய சகலருக்கல்லவோ ஒன்றாக உள்ளது, உயர்மருத சம்பந்தா அன்று ஆகில் ஆம் ஆறு அருள் - உயர்ந்த மருதநகர்வாழ் சம்பந்த மாமுனியே! அப்படி அல்லவாகில் ஆமாறு அருள் என்றவாறு.

இதனால், விஞ்ஞானகலர் பிரளயாகலருக்குச் சுத்த மாயையிலே தேகம் என்பது பெறப்பட்டது.

உதாரணம் :—சிவஞானசித்தியார்— “வித்தைகள் வித்தை ஈசர் சதாசிவர் என்றிவர்க்கு” என்றபாடத்திற் கண்டுகொள்க. (9)

10. ஒன்றிரண்டாய் நின்றொன்றில் ஓர்மையதாம் ஒன்றாக நின்றிரண்டாய் என்னிலுயிர் நேராகும்- துன்றிருந்தார் தாங்கியவாழ் தண்கடந்தைச் சம்பந்தா! யானாகி ஓங்கியவா நெவ்வா? றுரை.

(இ—ள்.) ஒன்று இரண்டு ஆய் நின்று ஒன்றில் ஓர்மையது ஆம் - ஒருபொருள் விவகாரத்திலே இரண்டாய்நின்று ஒன்றும் என்னில் ஒன்று பொருந்தமாட்டாது, ஒன்றாக நின்று இரண்டாய் என்னில் உயிர் நேர் ஆகும் - இரண்டாய்நின்று ஒன்றும் என்னில் ஒன்றிலே ஒன்று அழிந்தபோம், துன்று இருந்தார் தாங்கிய வாழ் தண் கடந்தைச் சம்பந்தா யான் ஆகி ஓங்கிய ஆறு எ ஆறு உரை - ஞானத்தைப் பொருந்தின பெரியோரால் தாங்கி வாழப்பட்ட குளிர்த் கடந்தைநகர்வாழ் சம்பந்த மாமுனியே! யான் சிவம் ஆகி ஓங்கின முறைமையைத் திருவுளம் பற்றவேணும் என்றவாறு.

இதனால், ஆணவத்தைப் பொருந்தின ஆன்மாவைப் போல என்பது பெறப்பட்டது காண்க.

உதாரணம் :—சிவப்பிரகாசம்— (குத்-10, செ-8) “ஒன்றிரண்டாகி ஒன்றின் ஒருமையாய்” என்ற பாடத்திற் கண்டுகொள்க.

(10)

11. காண்பானும் காட்டுவதும் காண்பதுவும் நீத் துண்மை காண்பார்கள் நன்முத்தி காணார்கள்—காண்பானும் காட்டுவதும் காண்பதுவும் தண்கடந்தைச் சம்பந்தன் வாட்டுநெறி வாரா தவர்.

(இ—ள்.) காண்பானும் காட்டுவதும் காண்பதும் நீத்து உண்மை காண்பார்கள் - காண்கிற ஆன்மாவும் காட்டுகிற சிவனும் காணப்படுகிற பொருளையும்விட்டு உண்மையைத் தரிசிப்பார்கள் என்னில் நல் முத்தி காணார்கள் - நல்ல முத்தியைக் காணார்கள், காண்பானும் காட்டுவதும் காண்பதும் தண் கடத்தை சம்பந்தன் வாட்டும் நெறி வாராதவர் - ஆனால் காணுகிறவனும் காட்டுகிறவனும் காணப்படுகிற பொருளும் ஆகவோ காண்பார்கள் என்னில், அப்படிக் காணுகிறவர்களும் குளிர்ச்சி பொருந்தின கடத்தை நகர் வாழ் சம்பந்த மாமுனி வாட்டும்வழி வாராதவர் என்றவாறு.

இதனால், ஞானஞ் ஞானம் ஞேயம் என்கிற சங்கற்பனைகளை விட்டு ஒன்றாகச் சிவன் இயல்பின் உணருகிற ஞானமே பெறவேணும் என்பது பெறப்பட்டது.

உதாரணம் :— சிவஞானசித்தி—(குத்-8, அதி-2, செய்-22)
“சன்மார்க்கம் சகலகலை புராண வேத சாத்திரங்கள்” என்ற பாடத்திற் கண்டு கொள்க. (11)

12. ஒன்றின் நுகர்வதிவன் ஊனும் உறுதொழிலும்
என்றும் இடையில் இடமில்லை—ஒன்றித்
தெரியா அருண்மருதச் சம்பந்தா ! சேர்ந்து
பிரியாவா நெல்வாறு ? பேசு.

(இ—ள்.) சர்வ வியாபியாய் இருக்கையிலேயும் தோன்றாத கிருபை பொருந்திய மருதநகர்வாழ் சம்பந்த மாமுனியே ! தேவரீர் திருவடிபைச்சேர்ந்து பிரியாமல் போகங்களைப்புசிக்கும் முறைமை திருவுளம்பற்றவேணும் என்றவாறு.

இதனால், அவன் சர்வ வியாபி ஆகையினாலும் இவன் சந்தர்தர ஈனன் ஆகையினாலும் அவனே போகங்களைப் புசிப்பிக்கிறவன் என்பது பெறப்படுதல் காண்க.

உதாரணம் :—திருவருட்பயன்-95. “அவனையகன் நெங்கின்
ரும் ஆங்கவனும் எங்கும் - இவனையொழிந் துண்டாதல் இல்.”
எனவும், சிவஞானபோதம்—(குத்-11, அதிகர-1, வார்த்திகப்

பொழிப்புரை) “சண்டு. இவ் வான்மாக்கள் அவனையின்றியமைந்து ஒன்றையும் விடையா ஆகலான். அவனும் அவற்றது விடயத்தை உணரும்” எனவும், உண்மை நெறிவிளக்கம்- (செய்-6.) “பாதகங்கள் செய்திடினும் கொலை களவு கள்ளுப்” எனவும் வரும் பாடத்தினும் கண்டுகொள்க. (12)

13. அருளால் உணர்வார்க் ககலாத செம்மைப் பொருளாகி நிற்கும் பொருந்தித்—தெருளா வினாவெண்பா உண்மை வினாவாரேல் ஊமன் கனவின்பால் எய்துவிக்கும் காண்.

(இ—ள்.) அருளால் உணர்வார்க்கு அகலாத செம்மை பொருள் ஆகி நிற்கும் பொருந்தி - ஆசாரியன் அதுக்கிரகம் பெற்ற ஞானவான்களுக்கு விட்டு நீங்கி மலைவு வராமல் செம்மைப்பொருளாகவே பொருந்திநிற்கும், தெருளா வினாவெண்பா உண்மை வினாவாரேல் ஊமன் கனுவின் பால் எய்துவிக்கும் காண். அறியத் தக்கதாக வினாவெண்பாவின் உண்மையை வினாவி அறியாதபேர் ஊமன் கனாவிலே பால் குடித்ததுக்கு ஒக்கும் என்றவாறு.

இதனால், ஞானமிகுதியுடையோர்க்குச் சத்தியமாகவே தோன்றும், அல்லாதபேர் எத்தனை சாத்திரம் படித்தாலும் வினாவெண்பாப் பாராராயின் ஊமன் கனாவிலே பால் குடித்ததுபோல் ஒன்றும் தெரியாது என்பது பெறப்பட்டமை காண்க.

மெய்கண்ட சந்ததியில் திருவாவடுதுறை நமச்சிவாயமூர்த்தி மரபில் வேலப்ப பண்டாரம் அறுக்கிரகம் பெற்ற நமச்சிவாயத் தம்பிரான் சாவிவாகன சகாத்தம் 1600-க்குமேல் செல்லாதின்ற பிங்களனூ வைகாசிமீ (கி-பி. 1678)ல் செய்த வினாவெண்பாவுரை முற்றிற்று.

வினாவெண்பா மூலமும்,

நமச்சிவாயத்தம்பிரான் உரையும் முற்றுப்பெற்றது.

திருச்சிற்றம்பலம். திருச்சிற்றம்பலம். திருச்சிற்றம்பலம்.

